

๑๐๗

รายงานการประชุม

สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๖

สมัยสามัญ

เล่ม ๖

พ.ศ. ๒๕๓๒

สารบัญ

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

(สมัยสามัญ)

พ.ศ. ๒๕๓๒

หน้า

ครั้งที่ 16/2532

วันพุธที่ 12 กรกฎาคม 2532

1. รายชื่อสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่มาประชุม ลาประชุม และขาดประชุม	1
2. เรื่องแจ้งที่ประชุม	
- เลื่อนการประชุมร่วมกันของรัฐสภา เป็นวันพุธที่ 26 กรกฎาคม 2532 เวลา 09.00 นาฬิกา	1
3. เรื่องด่วน	
3.1 ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี พ.ศ.
(คณะรัฐมนตรี. นายชาติ พิริยะกิจไพบูลย์ กับคณะ.
นายสุวิทย์ คุณกิตติ ผู้เสนอ)	10
3.2 ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ.
(คณะรัฐมนตรี. นายนิคม แสนเจริญ กับคณะ.
นายตรงค์ สิงห์โตทอง ผู้เสนอ)	141
3.3 ร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัยนเรศวร พ.ศ.
(คณะรัฐมนตรี. นายยิ่งพันธ์ มนะสิการ กับ
นายจตุ ใกรฤกษ์. นายสุชน ชามภูนท กับคณะ.
นายสุวิทย์ คุณกิตติ กับคณะ ผู้เสนอ)	240

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ 16 ครั้งที่ 2
ครั้งที่ 10/2532 (สมัยสามัญ) เป็นพิเศษ
วันพุธที่ 12 กรกฎาคม พุทธศักราช 2532
ณ ห้องประชุมรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา 09.50 นาฬิกา

จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้เมื่อเลิกประชุม 335 คน
ประธานสภาผู้แทนราษฎร : บัดนี้มีสมาชิกละบวชครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอ

เปิดประชุมตามระเบียบวาระ

ระเบียบวาระที่ 1 เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม

ผมก็ขอแจ้งต่อที่ประชุมครับ คำที่ผมในฐานะรองประธานรัฐสภาได้แจ้งนัดประชุมร่วมกัน
ของรัฐสภาเพื่อลงมติร่างรัฐธรรมนูญในวาระที่ 3 ในวันศุกร์ที่ 28 กรกฎาคม 2532 เวลา
09.30 นาฬิกา เนื่องจากในวันดังกล่าวสมาชิกรัฐสภาจะต้องเข้าเฝ้าถวายพระพรสมเด็จพระ
พระบรมโอรสาธิราช จึงขอเปลี่ยนวันประชุมร่วมกันของรัฐสภา เป็นวันพุธที่ 26 กรกฎาคม
2532 เวลา 09.00 นาฬิกา และหลังจากนั้นผมก็จะขอประชุมสภาผู้แทนราษฎรต่อไปตาม
ปกติ ซึ่งก็มีการนัดหมายจะประชุมในวันที่ 26 เป็นกรณีพิเศษอยู่แล้วครับ วันพุธนะครับก็ขอ
แจ้งที่ประชุมได้รับทราบนะครับว่าเปลี่ยนเป็นวันที่ 26 แล้วก็หลังจากลงมติรัฐธรรมนูญเสร็จ
แล้วก็จะขอประชุมเป็นนัดพิเศษต่อ เฉพาะกฎหมายนะครับ

(ที่ประชุมรับทราบ)

ระเบียบวาระที่ 2 รับรองรายงานการประชุม ไม่มีนะครับ

ต่อไปเป็นเรื่องด่วน ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี คณะรัฐมนตรี
เป็นผู้เสนอ เนื่องจากมีร่างพระราชบัญญัติทำนองเดียวกันอีกฉบับหนึ่ง คือร่างพระราชบัญญัติ

มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ซึ่งคุณชาติ พิริยะกิจไพบูลย์ กับคณะเป็นผู้เสนอ ซึ่งอยู่ในระเบียบวาระเรื่องด่วนที่ 18 ผมจึงขออาศัยข้อบังคับข้อ 22 ขออนุญาตที่ประชุมเพื่อนำร่างพระราชบัญญัติทั้ง 2 ฉบับมาพิจารณารวมกัน จะมีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่ครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ถ้าไม่มีผมจะได้ดำเนินการต่อไปครับ คุณจรัส มีอะไรครับ เชิญครับ

นายจรัส พัวช่วย (เพชรบูรณ์) : ครับ ท่านประธานที่เคารพ กระผมจรัส พัวช่วย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ พรรคเอกภาพ มีร่างพระราชบัญญัติซึ่งทางคุณสุวิทย์ คุณกิตติ เสนอนะครับ คือร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ซึ่งได้เสนอมาทีสภานะครับเรียบร้อยแล้ว ผมไม่ทราบมาถึงท่านประธานแล้วหรือยัง และท่านประธานวินิจฉัยว่าอย่างไร เป็นร่างพระราชบัญญัติอะไร เป็นการเงินหรือไม่ครับ อยากทราบว่าที่ท่านประธานแจ้งว่ามีเพียง 2 ร่างนั้น อีกร่างของคุณสุวิทย์ คุณกิตติ เสนอนั้น ขณะนี้อยู่ที่ไหนครับขอทราบเรียนถามท่านครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมขอทราบเรียนอย่างนี้นะครับ ผมเพิ่งได้รับเมื่อเช้านี้เองนะครับ ผมก็ได้วินิจฉัยว่าร่างการจัดตั้งมหาวิทยาลัยนั้นเป็นพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินต้องส่งให้นายกรัฐมนตรีรับรอง ถ้าหากนายกรัฐมนตรีรับรอง ผมก็จะบรรจุให้พร้อมกันนี้แหละครับ แต่ที่นี้ก็ยังไม่ทราบผลว่านายกรัฐมนตรีให้คำรับรองหรือเปล่า เพราะว่าเป็นเกี่ยวกับการเงินครับ คุณสุวิทย์ ว่าอย่างไรครับ

นายสุวิทย์ คุณกิตติ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพ ผม สุวิทย์ คุณกิตติ จังหวัดขอนแก่น พรรคเอกภาพ ท่านประธานที่เคารพ เนื่องจาก ๓ พรรค นายกรัฐมนตรี กำลังเดินทางมานะครับ ผมอยากจะขอความกรุณาท่านประธานว่าถ้าเผื่อว่าท่านนำยกมาห็นขอเข้าตามหลังร่างรัฐบาล และก็ร่างของเพื่อนสมาชิก ถ้าท่านประธานไม่ขัดข้องขอความกรุณาท่านประธานอย่างนี้ได้ไหมครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คือมันอย่างนั้นนะครับ ถ้าเราพอเริ่มต้นก็ต้อง
เจ้าของร่างเสนอนะครับ รัฐบาลเสนอ คุณชาติรีเสนอแล้วก็คุณสุวิทย์เสนอมันจะทันไหมครับ
คงไปรอระยะเวลาไม่ได้ นะครับ หรือจะเอาอย่างไร ผมเองก็เห็นใจครับด้วยความตั้งใจดี
ของคุณสุวิทย์นะครับ แล้วก็มีความเจตนาพร้อมที่เสนอร่างพระราชบัญญัติมาแล้วแต่มันเป็น
เรื่องกระทันหัน เชิญคุณสุวิทย์ครับว่าอย่างไรครับ

นายสุวิทย์ คุณกิตติ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพครับ จริง ๆ
แล้วร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่กระผมได้เสนอเข้ามา หลักการใหญ่ ๆ ก็เป็นเช่นเดียวกับ
ของรัฐบาลอาจจะมีการละเอียดเล็กน้อยเกี่ยวกับการตั้งผู้บริหารมหาวิทยาลัย หรือว่า
อธิการบดีซึ่งในขณะนี้ปัญหาของสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาคือในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ
มีระบบการเลือกตั้งที่แตกต่างกัน ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานครับว่าประเด็นตรงนี้
ก็เป็นประเด็นสำคัญซึ่งได้มีการปรับปรุงเล็กน้อยเท่านั้นเองในรายละเอียด ส่วนหลักการแล้วก็
เรื่องทั้งหมดนั้นร่างส่วนใหญ่เหมือนกับรัฐบาลทั้งหมดนะครับท่านประธานที่เคารพครับ ผม
อยากจะเรียนปรึกษาท่านประธานว่าถ้าจะกรุณาให้ทางพรรคเอกภาพได้เสนอกฎหมายฉบับนี้ก็
จะเป็นพระคุณยิ่งครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คือผมไม่ขัดข้องด้านายกรับรองนะครับก็ต้อง
บรรจุควมให้เลยละครับ แต่มีปัญหาว่าตอนนี้ นายกรับรองหรือยังครับ

นายสุวิทย์ คุณกิตติ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพครับท่านรัฐมนตรี
ว่าการทบวงมหาวิทยาลัยซึ่งรับผิดชอบในเรื่องนี้ ท่านปกติแล้วนี่เรื่องคงจะต้องผ่านรัฐมนตรี
ว่าการไปถึงท่านนายกรัฐมนตรี ถ้าท่านรัฐมนตรีเห็นชอบด้วยผมคิดว่าท่านนายกคงไม่ขัดข้อง
ละครับท่านประธานครับ ผมว่าท่านนายกไม่อยู่ตอนนี้ท่านรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย
ในฐานะที่รักษาการแทนท่านรัฐมนตรีที่ดูแลบริหารราชการเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยนี้ ถ้าท่านให้
การรับรองก็คงจะได้กระมังครับท่านประธาน ผมเรียนปรึกษาท่านประธานนะครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คือมันขัดข้องบังคับและรัฐธรรมนูญ

ขัดรัฐธรรมนูญด้วยควมเหมือนมาตรา 158 หรืออย่างไรนี่ครับ 125 ครับรัฐธรรมนูญมาตรา 125 ด้วย ถ้ามันขัดแต่ข้อบังคับผมคงจะเดินหน้าให้ท่านนะครับ แต่นี้เป็นเรื่องที่ขัดด้วยเรื่องรัฐธรรมนูญมาตรา 125 ถ้าผมในฐานะประธานดำเนินการไปเดี๋ยววันหลังก็คงจะมีใครนั่นนะครับ คุณจรัสครับ เชิญครับ

นายจรัส พัวช่วย (เพชรบูรณ์) : ท่านประธานที่เคารพครับ รัฐธรรมนูญมาตรา 125 วรรคสุดท้ายนี้บัญญัติว่าอย่างไรครับ "ในกรณีที่เป็นที่สงสัยว่า ว่าร่างพระราชบัญญัติใดเป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินที่จะต้องมีการรับรองของนายกรัฐมนตรีหรือไม่ ให้เป็นอำนาจของประธานสภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้วินิจฉัย" ท่านประธานวินิจฉัยบอกว่า เป็นพระราชบัญญัติการเงินเมื่อเข้านี่นะครับ คราวนี้เมื่อท่านวินิจฉัยว่าเป็นพระราชบัญญัติการเงินนี่ท่านก็ต้องส่งให้นายกรัฐมนตรีรับรอง ขณะนี้นายกไม่อยู่หรือว่าเดินทางมาแล้วก็ตามแล้วนี่ครับ เข้าใจว่าเดินทางมา ถ้าเดินทางมาแล้วเมื่อท่านนายกรัฐมนตรีท่านรับรองมันก็จะจบนะครับ หรือว่าถ้าทางออกของท่านประธานท่านจะบอกว่าไม่ใช้การเงินนะครับ มันก็จะเหมือนกัน แต่ที่ผมทราบเรียนว่าท่านบอกว่าวินิจฉัยเป็นการเงินนะครับ ท่านต้องให้นายกรัฐมนตรีรับรอง ปัญหาอยู่ที่ว่าถ้านายกยังไม่รับรองก็เข้าสภาไม่ได้นี่ ผมอยากทราบเรียนว่าเวลานายกรัฐมนตรีท่านไม่อยู่ในเมืองไทยนี้เดินทางไปสหรัฐอเมริกาโน่นนะครับจะให้ใครรับรอง มันก็ต้องคนรักษาการแทนนายกรัฐมนตรี คือรองนายกรัฐมนตรี ผมอยากเรียนถามว่า ขณะนี้ท่านรองนายกรัฐมนตรีนั่งอยู่ตรงนี้มีไหมครับ ถ้ามีท่านก็รับรองได้ผมอยากทราบเรียนถามท่านประธานว่า ท่านจะส่งให้รองนายกรัฐมนตรีรับรองได้หรือไม่ครับอยากทราบเรียนตรงนี้ครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมขอทราบเรียนอย่างนี้นะครับ คำว่าสงสัยนี้หมายความว่าผมยังไม่วินิจฉัย ผมวินิจฉัยเป็นการเงินมันก็ต้องส่งให้นายก แล้วในกฎหมายรัฐธรรมนูญบอกนายกนี่ครับ ผมก็ไม่ทราบว่าผู้รักษาการตอนนี้ตัวนายกยังอยู่ในประเทศไทย ถ้าเดินทางไปต่างประเทศนี่มอบหมายให้ใครเป็นผู้รักษาการนายกรัฐมนตรี ผู้นั้นก็คือเป็นนายกรัฐมนตรีครับ มันเป็นอย่างนั้น ผมเองก็ขอทราบเรียนว่ารัฐธรรมนูญเข้าบัญญัติไว้ อย่างนั้นแล้วรู้สึกจะมีข้อบังคับอยู่ด้วยนะครับ เชิญคุณชานีครับ

นายธานี ศักดิ์เศรษฐ์ (นครศรีธรรมราช) : ท่านประธานที่เคารพ
 กระผม ธานี ศักดิ์เศรษฐ์ จากนครศรีธรรมราช พรรคเอกภาพ ผมเองนั้นก็คงมีความเห็น
 เหมือนกับเพื่อนสมาชิกนะครับอีกหลายท่านได้กรุณาพูดไปเมื่อก็นี้ เพราะว่าเรื่องของร่าง
 พระราชบัญญัติการ จัดตั้งมหาวิทยาลัยนครศรีธรรมราชก็เป็นอีกอันหนึ่งนะครับ ซึ่งคุณนิยม
 คำแหง ได้เสนอไปแล้วตั้งแต่วันที่ 15 กันยายน นะครับ ก็ไม่ได้ถูกบรรจุเข้ามาในการ
 ประชุมสภาในครั้งนี้ ปัญหาที่ผมอยากเรียนท่านประธานอย่างนี้ครับว่ามันเป็นเรื่องที่เราเคย
 อภิปรายกันอย่างกว้างขวางเมื่อวันที่ 25 กันยายน 2531 ในวันที่รัฐบาลแถลงนโยบาย และ
 ในวันนั้น ๆ พณฯ นายกรัฐมนตรีก็ได้กรุณารับปากกับสภาแห่งนี้ว่าจะจัดตั้งมหาวิทยาลัยขึ้น
 พร้อมกันทั้ง 5 แห่ง และวันที่ผมกับคุณสุธรรม แสงประทุม คุณวิทยา แก้วภราดัย ได้ไปพบ
 กับท่านรัฐมนตรีทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ ท่านก็รับปากว่าจะดำเนินการไปพร้อมกัน และ
 ประกอบกับร่างพระราชบัญญัติที่คุณนิยม คำแหง เองก็เสนอไปแล้วตั้งแต่วันที่ 15
 กันยายน ทำไมถึงไม่มีการบรรจุไว้ในวาระการประชุมในวันนี้ครับท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ที่เหตุผลไม่มีเพราะว่า นายยังไม่ได้นำคำ
 รับรองแจ้งมาต่อสภาที่ไม่สามารถบรรจุระเบียบวาระได้ครับ แล้วก็การที่จะให้นายกรับรอง
 ข้อมบังคับ ข้อ 93 ก็ระบุไว้ชัดแจ้งนะครับ "ร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินตาม
 ความหมายที่กำหนดไว้ในมาตรา 125 ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งสมาชิกเป็นผู้เสนอนั้น
 ให้ประธานสภาส่งไปยังนายกรัฐมนตรีภายในเจ็ดวัน นับแต่วันที่ได้รับร่างพระราชบัญญัตินั้น
 จากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร" เพราะฉะนั้นอันนี้ผมเองก็ได้วินิจฉัยให้ในวันนี้ ถ้ารับรอง
 วันนี้ก็ไม่มีปัญหาครับ มันไม่ได้มีปัญหาเกี่ยวกับตัวประธานไม่บรรจุนะครับ แต่มันมีปัญหาในข้อ
 กฎหมาย เพราะฉะนั้นของคุณธานีนั้นผมก็ไม่ได้รับแจ้งจากรัฐบาลจะให้ผมทำอย่างไร ผมจะ
 ไปตั้งร่างของท่านมาบรรจุมันก็คงกระทำไม่ได้ ผิดทั้งรัฐธรรมนูญ ผิดทั้งข้อบังคับครับ

นายธานี ศักดิ์เศรษฐ์ (นครศรีธรรมราช) : ท่านประธานครับผมไม่ได้
 หมายความว่า ปัญหาอยู่ที่ท่านประธานนะครับ เพราะบังเอิญการประชุมในสภาแห่งนี้ต้องพูด

กับท่านประธานเท่านั้นเอง ถ้าอย่างนั้นผมคิดว่าท่านรัฐมนตรีทบวงกฤษฎาตบเสียก่อนที่เรื่องนี้ จะเริ่มการพิจารณาจะได้ไหมครับ ว่าปัญหามันอยู่ตรงไหน กฎาซีแจ้งต่อสภานี้เสียก่อน เพราะว่าของคุณนิยมเองก็ได้เสนอไปแล้วตั้งแต่วันที่ 15 ท่านนายกก็อยู่นะครับ ก็พร้อมที่จะ รับรองได้ก็ยังไม่ได้รับรองเหมือนกัน กรณีของท่านจรัส พัวช่วย นี่ยื่นไปเมื่อเข้าท่านนายก ก็ไม่ได้รับรอง หลายวันก่อนก็ไม่ได้รับรองนะครับ ปัญหาอยู่ตรงไหนครับท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เดี่ยวผมกำลังให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบให้ นะครับ คุณสวัสดิ์ครับ ว่าไปเรื่อย ๆ ก่อน

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : ก็เห็นว่าการ่าลังร่อ ๆ กันนี้แหละ ผมอยากจะเรียนถามท่านประธานนะครับว่า เอ๊ะ มันไม่น่าจะเป็นอย่างที่ว่านะครับในการ วินิจฉัย ข้อกฎหมาย ที่ว่ากฎหมายใดที่เป็นการเงินท่านนายกต้องรับรองถูกต้อง แต่ว่าการ ตั้งมหาวิทยาลัยที่อุบลราชธานี รัฐบาลเสนอเข้ามาสภานี้ฉบับหนึ่ง ตั้งมหาวิทยาลัยอุบล ส.ส. จังหวัดอุบลก็เสนอมาอีกฉบับ รัฐบาลก็รับรองก็เสนอเข้ามาพิจารณากัน มันก็เป็นเรื่องจะ พิจารณากฎหมายตั้งมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ซึ่งจะต้องใช้เงินแล้วก็มีผู้แทนอุบลอีกคน เสนอไปอีกฉบับหนึ่งนี้ เหตุผลอะไรจะต้องรอให้ท่านนายกรับรองผมสงสัยท่านประธาน มหาวิทยาลัยอุบลนี้รัฐบาลก็เสนอผู้แทนราษฎรคนหนึ่งเสนอแล้ว ท่านนายกก็รับรองให้เสนอ เอมามาพิจารณาได้แล้ว แล้วมีคนอื่นเสนอเข้ามาอีกอย่างเดียวกันนี้มันของอันเดียวกันครับ ท่านประธาน ทำไมต้องรับรองอีกละครับ จะข้ามเรือไปศิริราชนี่บอกต้องขออนุมัติ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลเสียก่อน ก็เขาขอ 2 คน เรือกำลังจะออกแล้วผมไปด้วยไม่ได้ หรืออย่างไรนี้ มันจะไปอยู่แล้ว ต้องไปขออะไรครับนี่เอา คอมมอน เซนซ์ (Common sense) มาพูดกัน ไม่เชื่อลองถามท่านรัฐมนตรีวิฑูริย์ครับ มันเรื่องอย่างนี้ผมว่าไม่จำเป็นต้องรอ รับรองหรอก เราก็พูดเลยบอก ก็ท่านเคยรับรองแล้ว ของรัฐบาลก็เสนอ ส.ส. อุบลก็ เสนอ ก็รับรองแล้ว อันนี้ถึงไม่รับรองหรือรับรองอะไรก็ตามมันก็ไปเรือลำเดียวกัน เขา เรียกมันอันเดอร์สตุค (Understood) ไปด้วยกันเป็นที่เข้าใจครับ ต้องรับรอง ไม่รับรอง

อย่างไรมาแล้วก็ต้องรับรอง ท่านนายกชาติชายแล้วไม่จำเป็นต้องให้รับรองอีก รับรองฉบับนั้นแหละ ถือว่ารับรองได้กันหมดมัน ของอย่างเดียวกันครับนี่ต้องตีความกฎหมายรัฐธรรมนูญให้ตีเถอะครับ ของอย่างเดียวกันนะครับ ท่านรองประธานสภาฯก็ตีความหมายเคยว่าความด้วยกันกับผมมาแล้ว ลองตีความเถอะของอย่างเดียวกันนะครับถ้ามันคนละจังหวัดผมไม่ว่า นี่จังหวัดเดียวกัน อะไรก็อย่างเดียวกัน ทุกอย่าง อย่างเดียวกันครับท่านรองประธานสภาฯลองวินิจฉัย ถ้ารองประธานไม่วินิจฉัย มาแล้วครับท่านมีชัย ฤชุพันธุ์ ลองถามมีชัย ฤชุพันธุ์ ดูซิครับมัน ของอย่างเดียวกัน เอาท่านเพ็งมาผมจะเรียนให้ทราบครับกฎหมายตั้งมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี รัฐบาลเสนอเข้ามาสภานี้ฉบับหนึ่งกำลังจะพูดกัน ผู้แทนราษฎรอุบลราชธานีก็เสนอตั้งมหาวิทยาลัยอุบลขึ้นมา นายกรัฐมนตรีเข้ามาแล้ว ก็มีเพื่อนผู้แทน ขอโดยสารสักคนเถอะตั้งมหาวิทยาลัยอุบลอีก แต่คนเสนอมันคนละคนเท่านั้นแหละ จะไม่รับพิจารณาหรือครับ ต้องให้ไปนายกรับรองทำไมอีก จะต้องให้นายกรับรองทำไมอีกละครับ มันอันเดียวกันอยู่แล้ว รับรองแล้ว รับรองให้ตั้งมหาวิทยาลัยอุบล มันสำคัญที่คนเสนอหรือสำคัญที่มหาวิทยาลัย ผมถามหน่อยเถอะ การตั้งมหาวิทยาลัยมันสำคัญตรงว่าต้องใช้เงิน ใช้เงินทำอะไร ใช้เงินตั้งมหาวิทยาลัยนี้สำคัญ เมื่ออนุมัติใช้เงินตั้งมหาวิทยาลัยแล้วใครจะเสนอมายังอีกขอถามหน่อยเถอะ มันก็ใช้เงินก่อนเดิมมันแหละ มันไม่ต้องไปใช้เงินก่อนใหม่อะไรนี่ครับ นี่หลักกฎหมายมันต้องว่าอย่างนั้นครับ หลักกฎหมายต้องมีทางออกทางเป็นไปได้ ความสำคัญมันอยู่ที่ออก ที่ต้องให้นายกรับรองมันอยู่ที่เรื่องต้องใช้เงิน ไหน ๆ จะใช้เงินแล้ว ความสำคัญมันอยู่ที่ใช้เงินมันไม่ได้อยู่ที่ต้องรับรอง การรับรองนั้นก็หมายความว่า ต้องให้นายกรับรองก่อนว่า ฉันมีเงินไหมเดี๋ยวนี้นายกบอกฉันมีเงินแล้ว จะเสนอก็สับฉบับก็สับคนก็ได้อันเดียวกัน เงินก็ก่อนเดิมมันเอง คือว่าไปตั้งมหาวิทยาลัยพิบูลย์มังสาหารมันก็อีกเรื่องหนึ่ง นี่มันตั้งมหาวิทยาลัยอุบลนั่นเอง เอาท่านมีชัย ฤชุพันธุ์ อยู่ห้องติดกับผมมาเก๋าลองอธิบายที่เถอะ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ก็อย่างท่านสวัสดิ์ว่า ก็ว่าของท่านไปนะครับ แต่มันมีรัฐธรรมนูญมีข้อบังคับนะครับ ถ้าจะตีความก็ต้องรัฐสภาอีกละครับ ใครจะมา

ตีความวินิจฉัยไม่ได้หรอกครับ เพราะฉะนั้น เอาคุณพูลสวัสดิ์ ทางฝ่ายโน้นดูบ้างครับ

นายพูลสวัสดิ์ โทตระไวศยะ (อุบลราชธานี) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม พูลสวัสดิ์ โทตระไวศยะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดอุบลพรหมชาติไทย ท่านประธานที่เคารพครับ เวลาที่ 10 โมงกว่า ผมคิดว่าเรื่องสำคัญมีเยอะแล้วเรื่องมหาวิทยาลัยอุบลก็เป็นเรื่องสำคัญ ซึ่งประชาชนชาวจังหวัดอุบลและภาคอีสานก็รออยู่ ผมคิดว่าเรื่องที่ท่านสมาชิกพรรคเอกภาพเสนอนั้นผมคิดว่า ในเมื่อท่านนายกรัฐมนตรียังไม่เซ็นและมาตรา 125 ของรัฐธรรมนูญก็ระบุชัดเจนว่าถ้าเป็นกฎหมายการเงินแล้วท่านนายกต้องลงนามรับรองจะมาให้ท่านประธานสภาและสภาที่รับรองได้อย่างไร เพราะฉะนั้นผมคิดว่าในเมื่อว่ารัฐบาลเป็นผู้เสนอและสมาชิกอุบลอีกคนหนึ่ง คือพรรคกิจสังคมท่านชาติวิเศษเสนอ ผมคิดว่าเมื่ออีกฉบับหนึ่ง ท่านนายกยังไม่รับรองคิดว่าท่านนายกคงมีเหตุผลอย่างไรอย่างหนึ่งแน่ เพราะฉะนั้นผมขอกราบเรียนท่านประธานให้ดำเนินการต่อไปนะครับ เพื่อมิให้เป็นการเสียเวลา ขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับดำเนินการนะดำเนินการแน่ครับไม่มีปัญหาหรอกครับ แต่อันนี้มันพอจะไปกันได้ครับ เราก็เรียกว่าเห็นใจกันนะครับก็เผื่อรอนายกรัฐมนตรีรับรอง รับรองก็จะได้เข้าระเบียบวาระไปเลย เพราะมันเป็นลักษณะเดียวกันครับ เพราะฉะนั้นผมเองก็ไม่ใช่ว่าจะไปเห็นกับฝ่ายโน้นฝ่ายนี้เห็นใจท่านสมาชิกทุกท่านครับ ในเมื่อเป็นอย่างนี้เราก็มีความเห็นใจกันทุกคน แต่เพื่อจะอะลุ่มอล่วยกันไปได้บ้างก็เป็นประโยชน์ต่อรัฐสภานี้ นะครับคุณนิยมครับ

นายนิยม คำแหง (นครศรีธรรมราช) : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม นิยม คำแหง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดนครศรีธรรมราช ผมต้องอาศัยสิทธิ์ของผมที่ถูกต้องท่านธานีเอี่ยมนามถึงผม ท่านประธานครับ การแสดงความคิดเห็นของสมาชิกพรรคร่วมรัฐบาลนั้น มันคนละเรื่องกับการยกมือสนับสนุนรัฐบาล กระผมเป็นสมาชิกพรรคร่วมรัฐบาล ออกสิ้นออกตนมานานแล้วครับกับรัฐบาลนี้ ผมไม่ทราบว่ารัฐบาลนี้

บริหารราชการแผ่นดินอย่างไรที่ไม่ให้ความสำคัญเป็นธรรมกับประชาชนอย่างทั่วถึง ผมได้รับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณนิยมอย่าไปเอาถึงเรื่องนี้ เอาเรื่องประเด็นว่ารับรองเรื่องกฎหมายอันนี้ดีกว่าครับ ท่านจะลามปามไปโจมตีรัฐบาลมันก็คงนอกประเด็นไปแล้วครับ

นายนิยม คำแหง (นครศรีธรรมราช) : ผมรู้สึกผิดหวังนะครับ ผมเป็นคนเสนอท่านให้เป็นประธานนะครับ ท่านประธานต้องให้โอกาสแก่ผมอย่างน้อย ๆ ก็

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คือหมายความว่าผมก็ให้โอกาสอย่างไรครับ ไม่ใช่ไม่ให้โอกาส ท่านจะผิดหวังหรือไม่ผิดหวัง ผมก็เป็นอยู่แล้วครับมันไม่มีปัญหาหรอกครับ เพราะฉะนั้นอันนี้ก็อยากจะให้พูดในประเด็นที่ว่าคุณเสนอแล้วรัฐบาลทำไมไม่นั้น ตามรัฐมนตรีเขาจะได้ลุกขึ้นตอบใช้ไหม เพราะว่าเวลานี้เราเปิดประชุมแล้วการอภิปรายไปอย่างนั้นมันไม่ถูกต้องครับ

นายนิยม คำแหง (นครศรีธรรมราช) : ครับไม่ถูก ท่านประธานไม่เคยเป็นครูบาอาจารย์ ผมต้องใช้สื่อนี้ครับ ผมใช้สื่อนี้ครับท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมมีปริญญาวิทยาลัยครูนะครับ แต่ไม่ได้สอนหนังสือเท่านั้นแหละครับ

นายนิยม คำแหง (นครศรีธรรมราช) : ผมต้องใช้สื่อในการให้รัฐบาลทราบ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : หรือจะเอาปริญญาคุณวุฒิปบัณฑิต นิติศาสตร์คุณวุฒิปบัณฑิต ก็ได้ครับ

นายนิยม คำแหง (นครศรีธรรมราช) : ท่านประธานที่เคารพครับ เพื่อประหยัดคุณค่าของเวลานี้นะครับ ท่านชานีได้บอกว่ายากจะให้ท่านรัฐมนตรีทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐตอบข้อเท็จจริงว่า ทำไมรัฐบาลไม่รับร่างพระราชบัญญัติของผมเข้าสู่สภา ถ้าท่านรัฐมนตรีทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐตอบเป็นที่พอใจของชาวจังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่ง

ไม่ได้อาศัยที่เกิดที่นครศรีธรรมราชเป็นบางครั้งบางคราวนะครับ เราต้องฝังรกรงนั่น ถ้าท่านประธานเป็นคนนครศรีธรรมราชท่านจะมีความรู้สึกอย่างไรในเหตุการณ์ครั้งนี้ในวันนี้ ท่านต้องมีความรู้สึก เพราะผมเป็นชาวนครศรีธรรมราชต้องมีความรู้สึกในฐานะเป็นตัวแทนประชาชน 1.300.000 คน ต้องมีความรู้สึกกับเหตุการณ์ครั้งนี้ เพราะฉะนั้นผมอยากจะให้ท่านรัฐมนตรีตอบ ถ้าเรามีเหตุมีผลนะครับ คนนครศรีธรรมราชไม่ใช่คือวัน เขามีเหตุมีผลแต่อยากจะว่ารัฐมนตรีนั้นตอบให้เรามีความพอใจไหม และผมจะอาศัยสิทธิ์ของผมอภิปรายในเรื่องกฎหมายเข้าสภาอีกครั้งหนึ่ง ขอขอบคุณท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมขอเรียนอย่างนี้นะครับคุณนิมครับ คือร่างของคุณนิมนี้ ผมได้รับและก็วินิจฉัยส่งไปให้รัฐบาลแล้วนะครับ คือร่างมหาวิทยาลัยศรีธรรมมาโสกราชนะครับ แต่บัดนี้ก็ยังไม่ได้ นายก็ยังไม่ได้ให้คำรับรองมา เพราะฉะนั้นก็เดี๋ยврอท่านนายกมาท่านลองถามดูซิว่ามันเป็นเพราะเหตุอะไรนะครับ เชิญเลยครับ

นายนิม คำแหง (นครศรีธรรมราช) : ครับ พอนายกเข้ามาท่านประธานต้องชี้ผมนะครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับก็คงจะไม่ผิดหวังหรอกครับ เอาละครับ ผมว่าผมก็จะดำเนินการต่อ รอ ๆ ไปนะครับ เผื่อนายกมาก็รับรองก็พอดีเสนอได้ทันกันก็จะได้ว่ากันไปเลยนะครับ เพราะเราก็เสียเวลากันมามากพอสมควรแล้วนะครับ เพราะว่ามิเช่นนั้นแล้วกระผมก็อาจจะถูกคำหน้ออีกนะครับ เพราะฉะนั้นก็ขอเชิญรัฐบาล

(นายสวัสดิ์ คำประกอบ ได้ยืนและยกมือขึ้น)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : พี่สวัสดิ์ ประท้วงอะไรครับ

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : คืออย่างนี้ครับ ผมขออภิปรายนิดอย่าเพิ่งจบครับ เพื่อจะเป็นบรรทัดฐานของสภานี้ได้ มีท่านผู้มีเกียรติมานั่งฟังหลายคนและเขวทางนะครับ ท่านดูมาตรา 125 แห่งรัฐธรรมนูญซิเขาว่าอย่างไร ท่านดูซิครับ พระราชบัญญัติใดเกี่ยวกับการเงินต้องให้นายกรัฐมนตรี ถูกไหมครับ พระราชบัญญัติตั้ง

20

มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี จำให้ดีกว่าครับ พระราชบัญญัติตั้งมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี นายกรับรองหรือยังครับ รับรองแล้วเสนอได้ไหมครับได้ ความสำคัญมันอยู่ที่คนเสนอหรือความสำคัญมันอยู่ที่มหาวิทยาลัยที่จะตั้งความสำคัญมันอยู่ที่มหาวิทยาลัยที่จะตั้งเพราะว่ามันต้องใช้เงิน เมื่อจะใช้เงินตั้งต้องนายกรับรอง เมื่อนายกรับรองให้ตั้งมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีรับรองแล้วใครจะเสนอไม่สำคัญ บัดนี้ ส.ส.อุบลราชธานีเสนอมาฉบับหนึ่ง ตั้งมหาวิทยาลัยอุบล นายกรับรองอีกคนหนึ่งเสนอมา มันก็มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ทำไมจะต้องดื้อไปให้นายกเขียนรับรองมาอีก ทำไมจะต้องไปให้นายกรับรองอีกครับ มันเรื่องตั้งมหาวิทยาลัยอุบลด้วยกันต้องใช้เงินก้อนเดียวกัน มหาวิทยาลัยอุบลด้วยกันใครจะเสนอก็คนรับรองอันเดียวใช้ได้ครับ นี่รัฐธรรมนูญเขาว่าอย่างนั้น เอ้ามาเถียงกันก็ได้ นี่กฎหมายเขาบอกว่าร่างพระราชบัญญัติใดเกี่ยวข้องการเงินนายกรับรองร่างพระราชบัญญัติใด ใดคืออะไร ใดคืออุบลราชธานี เมื่อนายกรับรองแล้วเสนอได้ มันสำคัญอยู่ที่มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีนายกรับรองหรือยังครับ ที่จะตั้งนี้ รับรองแล้ว ใครจะเสนอไม่สำคัญครับ มันสำคัญอยู่การเงินนี้ต้องนายกรับรอง เมื่อนายกรับรองแล้วทำไมจะต้องไปรอนายกมาเซ็นชื่ออีก เพราะฉะนั้นขอเรียนให้ทราบว่านี่กฎหมายต้องเปลอย่างนี้ เปลอย่างอื่นไม่ได้ครับท่านรองโฆษกท่านก็นั่งอยู่นั้น ท่านคงจะแปลให้ นะครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คือมันอย่างนี้นะครับ มันก็ต้องไปดูข้อบังคับ นะครับ ข้อ 93 ร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวข้องการเงินตามความหมายที่กำหนดตามมาตรา 125 ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งสมาชิกเป็นผู้เสนอนั้น ให้ประธานส่งไปยังนายกรัฐมนตรีภายในเจ็ดวัน นับแต่วันที่ได้รับร่างพระราชบัญญัติของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แต่ที่นี้อย่างที่ความหมายของท่านสวัสดิ์นั้นนายกรับรอง แต่ที่นี้มันเป็นร่างของสมาชิกมันคนละคนกันนะครับ จะไปอนุโลมไปอย่างนั้นมันผมก็ไม่ทราบว่าจะได้หรือไม่ได้ คุณนิพนธ์เชิญครับ

นายนิพนธ์ วิเศษยุทธศาสตร์ (อ่างทอง) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นิพนธ์ วิเศษยุทธศาสตร์ ส.ส. อ่างทอง พรรคชาติไทย ก็ด้วยความเคารพนะครับต่อความ

คิดเห็นของท่านสวัสดิ์ คำประกอบ ส.ส. นครสวรรค์ ขอบพระทานโทษที่ต้องเอ่ยนามคือร่างรัฐธรรมนูญมาตรา 125 นั้นได้ระบุไว้ชัดเจนว่า ร่างที่เสนอโดยคณะรัฐมนตรีหรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เพราะฉะนั้นการเสนอของแต่ละร่างนั้น มันแต่ละรายกันไม่ใช่รายเดียวนะครับ โดยเฉพาะร่างของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนั้นจะเสนอได้ก็ต่อเมื่อมีคำรับรองของนายกรัฐมนตรี จริงอยู่ครับ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีนั้นมีผู้เสนอหลายร่างด้วยกัน แต่ละร่างนั้นไม่ได้เป็นร่างฉบับเดียวกัน เวลาเราพิจารณานั้นเราจะพิจารณาถึงว่าเราจะรับร่างฉบับใดเป็นหลัก การพิจารณานั้นก็พิจารณาแต่ละร่าง เพราะฉะนั้นจะมาถือว่าร่างเดียวกันโดยถือว่าเมื่อมีการเสนอแล้ว รับแล้ว พิจารณาแล้วใครจะมาเสนออีกก็ได้ก็คงจะผิดเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญมาตรา 125 เพราะร่างที่เสนอโดยผู้แทนนั้นไม่ใช่คนเดียวกัน คนละคนครับ คนละราย เพราะฉะนั้นแต่ละรายนั้นควรจะได้คำรับรองจากนายกรัฐมนตรี ร่างใดที่นายกรัฐมนตรียังไม่รับรองนั้นผมถือว่าเป็นการพิจารณาในสภาแห่งนี้ยังไม่ได้ เพราะขัดกับรัฐธรรมนูญมาตรา 125 ซึ่งระบุไว้ชัดเจนครับ เพราะร่างแต่ละร่างนั้นไม่ใช่ร่างเดียวกัน คนละราย ผมกราบเรียนเพียงเท่านี้ครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ คือมันไม่มีปัญหาอะไรหรอกครับเวลานี้ะครับปัญหาอยู่ที่ว่ารอนายกรัฐมนตรี เพราะข้อ 93 วรรคสอง วรรคสาม ท่านไปดูมันก็ชัดแจ้งอยู่แล้ว คุณสุธรรมครับ เชิญครับ

นายสุธรรม แสงประทุม (นครศรีธรรมราช) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม สุธรรม แสงประทุม พรรคเอกภาพ นครศรีธรรมราช ข้อถามของคุณชานี ศักดิ์เศรษฐ์ กิติ ของคุณนิยม คำแหง กิติครับ ผมคิดว่าถึงแม้ท่านนายกยังไม่มา ท่านรัฐมนตรีทบวงซึ่งนั่งอยู่ที่นี้คงจะตอบได้ เพราะท่านเป็นผู้ที่รับผิดชอบเรื่องนี้โดยตรง แล้วเคยรับปากกับสภาผู้แทนราษฎรไว้แล้วว่า จะตั้งมหาวิทยาลัยขึ้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ท่านประธานครับในเวลาเดียวกัน ผมอยากจะถามว่านครราชสีมา กับนครศรีธรรมราช นั้นมันต่างกันตรงไหนทำไมถึงจัดตั้งที่นครราชสีมาได้ ที่นครศรีธรรมราชไม่ทำ เรื่องนี้ผมคิดว่าสมาชิก

สภาผู้แทนราษฎรหลายท่านที่อยู่ที่นี่ เป็นผู้ที่มีความเห็นว่านครศรีธรรมราชมีความพร้อมมีความเหมาะสมทุกอย่างที่จะจัดตั้งมหาวิทยาลัยขึ้นที่นั่น ขอประทานโทษที่ต้องเอ่ยนาม ท่าน พลเอก อาทิตย์ กำลังเอก ท่านเองก็เป็นผู้หนึ่งซึ่งผลักดันให้มหาวิทยาลัยที่นครศรีธรรมราชเกิดขึ้นให้ได้ ผมจึงอยากให้คุณประธานได้ให้โอกาสกับรัฐมนตรีทบวงมหาวิทยาลัยแห่งรัฐที่นั่งอยู่ที่นี่ได้ชี้แจงเรื่องนี้ด้วยครับ ขอบพระคุณมากครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญท่านรัฐมนตรีครับ

นายทวีช กลิ่นประทุม (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) : ท่านประธานสภาที่เคารพและท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้อง ตามที่ท่านสมาชิก ส.ส. คุณธานี ได้ถามเรื่องมหาวิทยาลัยนครศรีธรรมราชนั้น กระผมในฐานะเป็นรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยขอเรียนชี้แจงว่า เรื่องการจัดตั้งมหาวิทยาลัยนครศรีธรรมราชนั้น ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อเดือนกันยายน 2531 ให้จัดตั้งวิทยาลัยนครศรีธรรมราช ในสังกัดมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช รวมทั้งยกฐานะเป็นมหาวิทยาลัยเอกเทศต่อไป ททบวงมหาวิทยาลัยได้มอบหมายให้มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ดำเนินการจัดตั้งมหาวิทยาลัยอยู่ในขณะนี้ มหาวิทยาลัยสงขลาได้จัดทำการจัดตั้งวิทยาลัยขึ้น และกำลังเสนอกฤษฎีกาจัดตั้งและจะรับนักศึกษาได้ในปีพุทธศักราช 2533 รวมทั้งได้ขอจัดงบประมาณในปี 2533 ไปแล้วเมื่อได้จัดตั้งเป็นวิทยาลัยแล้ว ทางทบวงมหาวิทยาลัยจะได้ดำเนินการเสนอพระราชบัญญัติยกฐานะเป็นมหาวิทยาลัยเอกเทศต่อไป ซึ่งคาดว่าจะดำเนินการได้ในปี 2533 สำหรับร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งมหาวิทยาลัยนครศรีธรรมราชของ ส.ส. นิยม คำแหง นั้น กระผมได้รับร่างนี้จากเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแล้ว และได้มอบหมายให้ดำเนินการจัดตั้งเป็นวิทยาลัยในสังกัดของมหาวิทยาลัย และจะเสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ให้แล้วเสร็จต่อไปด้วยครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณนิยมนครับ

นายนิยม คำแหง (นครศรีธรรมราช) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม

นิยม คำแหง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช ขอขอบคุณท่านรัฐมนตรีที่
 รับผิดชอบ ท่านประธานที่เคารพ สภาผู้แทนราษฎรเมื่อปี พ.ศ. 2532 ไปแล้ว
 800.000 บาท นะครับ และปีนี้ในส่วนมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เสนองบประมาณมา
 500.000 บาท การดำเนินการกิจการเกี่ยวกับการจัดตั้งมหาวิทยาลัยที่นครศรีธรรมราช
 นั้นจะในรูปแบบใดก็ตาม พี่น้องประชาชนไม่คิดใจ คิดใจเพียงอย่างเดียวว่าทำไมเหตุการณ์
 ที่เกิดขึ้นพร้อม ๆ กันในรัฐบาลก่อนและรัฐบาลนี้ จึงมีการจำหน่ายแจกผลประโยชน์ของ
 แผ่นดินไปสู่ประชาชนต่างกัน ครึ่งนี้ต่างหากที่ชาวนครศรีธรรมราชคิดใจท่านประธานที่เคารพ
 มีหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งเขียนว่า ในการที่ทางรัฐบาลได้มอบหมายให้มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
 ดำเนินการเกี่ยวกับการจัดตั้งวิทยาเขตที่นครศรีธรรมราชนั้น ชาวนครศรีธรรมราชอาจจะ
 ผิดหวังเนื่องจากมีความขัดแย้งบางประการในนโยบายนี้ ท่านประธานที่เคารพ ในสมัย
 รัฐบาลก่อน คือท่านนายกเปรม ได้รวบรวมข้อมูลทั้งหมดในการจัดตั้งมหาวิทยาลัยทั่วประเทศ
 ในส่วนภูมิภาค จากนั้นก็ของการประชุมทราบว่า ข้อมูลของจังหวัดนครศรีธรรมราชมีความ
 พร้อมเป็นอันดับหนึ่ง ถ้าคำกล่าวของผมผิดพลาดผมมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัด
 นครศรีธรรมราชที่เป็นรัฐบาลในช่วงนั้นอยู่ ขอประทานโทษที่เอ่ยนามคือท่านสัมพันธ์
 ทองสมัคร อาจจะยืนยันกับกระผมได้ แต่เหตุการณ์ผ่านไปเพียง 4 - 5 ปีเท่านั้น กลับไป
 อยู่ที่โหล่ ศึกษาอะไรกันนักหนา 2 ปีแล้วยังไม่เสนอมาเป็นกฎหมาย ทำให้กระผมในฐานะ
 เป็นผู้รับผิดชอบในนามประชาชนรู้สึกแคลงใจนะครับ แคลงใจ เหตุการณ์นี้ยังไม่สิ้นสุดครับ
 ท่านประธาน ยังต้องพูดกันต่อไปอีก ผมคงตามล้างตามผลาญถึงงบประมาณแผ่นดินนะครับ
 ส่วนตัวผมผมยอมได้ แต่ในนามของประชาชนผมยอมไม่ได้ และผมเชื่อว่า ส.ส.
 นครศรีธรรมราชทุกคนคงต่อสู้ในเรื่องนี้ พระราชบัญญัติทั้งหมดที่ผ่านเข้าสภาวันนี้เราพร้อม
 ที่จะยกมือให้ แต่เราต้องมีเงื่อนไขต่อรัฐบาลนี้ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ผมก็จะดำเนินการแล้วนะครับ ก็ล้วงเลย
 มาเกือบชั่วโมงแล้วนะครับ

นายจรัส พัวช่วย (เพชรบูรณ์) : ท่านประธานครับ ผมขอยื่นญัตติ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : พอแล้วครับ ก็ผมให้เวลามานานพอสมควรแล้วครับ

นายจรัส พัวช่วย (เพชรบูรณ์) : ผมขอนิดเดียว ผมจะหาทางออกให้ท่านประธาน ผมจะเสนอทางออกให้ครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คงไม่มีทางออกอื่นใดหรอกครับ ไม่ได้ละครับ ผมออกอย่างอื่นไม่ได้ละครับ ออกอย่างเดียวคือนายกรับรองเท่านั้นแหละครับ ผมไม่ออกหรอกครับ เสนอมาผมก็ไม่ออกหรอกครับ นั่งลง คุณจรัสครับ ดำเนินการต่อดีกว่าครับ

นายจรัส พัวช่วย (เพชรบูรณ์) : ผมเสนอนิดเดียวครับ ผมเจตนาจะช่วยท่านประธานอยู่แล้วครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอา ๆ ครับ เอาก็เอา

นายจรัส พัวช่วย (เพชรบูรณ์) : ท่านประธานที่เคารพครับ เมื่อท่านนายกรัฐมนตรียังมาไม่ถึงนี่นะครับ มันมีเรื่องด่วนของรัฐบาลเสนอมา 21 เรื่อง ผมขอเสนอให้พิจารณาเรื่องที่ 20 ก่อน คือร่างพระราชบัญญัติกองทุนสวัสดิการแรงงานนะครับว่ากันไปตรงนี้ก่อน ค่อยย้อนกลับมาใหม่ ท่านประธานจะเอากับผมหรือไม่ผมก็ไม่ทราบครับ อยากกราบเรียนท่านครับ ขอขอบคุณมากครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมคงไม่มีอำนาจไปเปลี่ยนระเบียบวาระหรอกครับ ก็ต้องอยู่ที่สภาครับ เสนอเป็นญัตติ ก็ต้องขอเปลี่ยนระเบียบวาระมีผู้รับรองถูกต้อง แล้วก็ขอมติสภา สภาเสียงส่วนใหญ่ให้เปลี่ยนก็เปลี่ยน ถ้าไม่ให้เปลี่ยนก็ไม่เปลี่ยนครับ ท่านเสนอญัตติเลยถ้าจะขอเปลี่ยนครับ

นายจรัส พัวช่วย (เพชรบูรณ์) : ครับ ท่านประธานที่เคารพครับ ผมขอเปลี่ยนระเบียบวาระเอาระเบียบวาระที่ 20 คือร่างพระราชบัญญัติกองทุนสวัสดิการแรงงาน ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้วนี่ขึ้นมาพิจารณาก่อนครับ ขอผู้รับรองครับ

(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ผู้รับรองถูกต้องครบ ก็ขอมติที่ประชุม
เลยนะครับว่าจะให้เปลี่ยนระเบียบวาระหรือไม่ครับ

(ประธานสภาผู้แทนราษฎรมีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นควรเปลี่ยนระเบียบวาระตามที่
คุณจรัสเสนอ โปรดยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือ 43 คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ เอามือลงได้แล้วครับ ท่านผู้ใดเห็นว่าไม่
ควรเปลี่ยน โปรดยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือ 93 คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เห็นควรเปลี่ยนระเบียบวาระ 43 ท่านนะครับ
ไม่ควรเปลี่ยน 93 ก็เป็นอันว่าเป็นไปตามระเบียบวาระที่จัดไว้ละครับ ขอเชิญท่านรัฐมนตรี
เสนอเลยครับ

(นายชัยวัฒน์ ทรัพย์รวงทอง ได้ยืนและยกมือขึ้น)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมไม่อนุญาตแล้วคุณชัยวัฒน์นั่งลง ไม่อนุญาต
ครับ คุณจะประท้วงผมคิดข้อบังคับข้อไหนครับ ต้องประท้วงนะครับ ไม่ได้แล้วครับ คุณจะ
ต้องยกมือพ้นศิวะคือว่าจะประท้วงครับ ถ้ายกมือขึ้นศิวะไม่ประท้วงแล้วนั่งลงเถอะครับ ผม
ไม่อนุญาตครับ ขอเชิญรัฐมนตรีเสนอครับ ก็อยู่ที่อำนาจของผมจะวินิจฉัยละครับ ประท้วง
ผมคิดข้อไหนครับผมจะได้วินิจฉัย

นายชัยวัฒน์ ทรัพย์รวงทอง (ชัยนาท) : ผมประท้วงครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ประท้วงผมคิดข้อไหน ผมจะได้วินิจฉัย

นายชัยวัฒน์ ทรัพย์รวงทอง (ชัยนาท) : ไม่ให้สิทธิผมนะครับในการที่จะ
ให้ผมขึ้นเสนอญัตติครับท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมไม่คิดข้อบังคับหรอกครับ นั่งลงเดะครับ
เชิญรัฐมนตรีครับ

นายทวิช กลิ่นประทุม (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) : ท่านประธานที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม ทวิช กลิ่นประทุม รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย ได้รับฉันทานุมัติจากรัฐบาลให้นำร่างพระราชบัญญัติเสนอสู่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี พ.ศ.

หลักการ ยกฐานะวิทยาลัยอุบลราชธานี มหาวิทยาลัยขอนแก่น เป็นมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

เหตุผล เนื่องจากในปัจจุบันในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีผู้ประสงค์จะศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาจำนวนมาก แต่มหาวิทยาลัยของรัฐที่มีอยู่สามารถรับนักศึกษาได้จำนวนจำกัด และเพื่อให้มีแหล่งเผยแพร่ความรู้ทางวิชาการให้แก่ประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาผลผลิตด้านการเกษตรและด้านอื่น ๆ และจะมีผลทำให้ประชาชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีรายได้เพิ่มขึ้น สมควรยกฐานะของวิทยาลัยอุบลราชธานี มหาวิทยาลัยขอนแก่น เป็นมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ นำเข้ามาสู่การพิจารณาในสภาผู้แทนราษฎรต่อไปครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณชาติวิศรี รับ เสนอครับ

นายชาติวิ ศรีวิริยะกิจไพบูลย์ (อุบลราชธานี) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายชาติวิ ศรีวิริยะกิจไพบูลย์ ส.ส.อุบลราชธานี พรรคกิจสังคม พร้อมด้วย ส.ส.สนิท จันทวงศ์ พรรคกิจสังคม จังหวัดอุบลราชธานี และคุณอดิศักดิ์ โภคกุลกานนท์ ส.ส.จังหวัดอุบลราชธานี พรรคกิจสังคม ได้ร่วมกันเสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติอุบลราชธานี พ.ศ.

หลักการ จัดตั้งมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

เหตุผล เนื่องจากวิทยาลัยอุบลราชธานี ในสังกัดมหาวิทยาลัยขอนแก่น ได้ดำเนินงานด้านการเรียน การสอน การวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคม และทะนุบำรุง

ศิลปวัฒนธรรมในระดับอุดมศึกษา เน้นหนักไปในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อพัฒนา
เกษตรกรรม อุตสาหกรรม การสาธารณสุข และเพื่อแก้ปัญหาข้อจำกัดการศึกษาระดับ
อุดมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้อย่างพอเพียง ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นต้อง
ตราพระราชบัญญัตินี้เพื่อยกฐานะของวิทยาลัยอุบลราชธานี ขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
กระผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงจะได้รับการสนับสนุนจากท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ
ขอกราบขอบพระคุณมากครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณสวัสดิ์ครับ

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : ท่าน ส.ส. ชาตรี พิริยะกิจไพบูลย์
กับคณะ เสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ท่านประธานครับ ผมก็จะอ่าน
อย่างเดียวกับคุณชาตรีละครับ คือผมก็จะตั้งบ้าง ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ได้ครับ ๆ ยังไม่ได้บรรจุระเบียบวาระครับ
ท่านจะเสนอไม่ได้ นะครับ ยังไม่ได้บรรจุระเบียบวาระครับ

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : จะสนับสนุนกฎหมายของคุณ
ชาตรีครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับได้ครับถ้าอย่างนั้น

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : คือจะสนับสนุนให้เห็นว่ามีนัก
อันเดียวกัน ขอประทานกราบเรียนท่านประธานครับ ที่พูดนี้ไม่ได้พูดด้วยเล่ห์กลหรือด้วย
โวหารอะไรเลยครับพูดด้วยนักกฎหมายจริง ๆ นะครับ ขอให้ท่านประธานคิดครับ ว่าการ
เสนอกฎหมายร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีนี้ ทางรัฐบาลก็เสนอสู่สภาฯ ทาง
ส.ส. ชาตรี ก็เสนออยู่สภานี้ท่านนายกับริบรองเห็นด้วย ท่านนายกับริบรองว่ามีเงินพร้อม
เสนอมาเถอะ ถ้าสภาอนุมัติฉันก็พร้อมหมายความว่ารัฐบาลนี้พร้อมที่จะตั้งมหาวิทยาลัย
อุบลราชธานี ความสำคัญอยู่ตรงนั้น ขอถามท่านประธานครับว่า เวลาท่านนายกชาตียายจะ
เซ็นอนุมัติยินยอมให้กฎหมายนี้เข้าสภาได้ นะ ท่านดูชื่อข้างล่างหรือเปล่าว่าใครเสนอ

70

ถ้าชาตรีเสนอละอนุมติ ถ้าหากว่าคุณนิยม คำแห่ง เช่นแล้วไม่อนุมติ ท่านไม่ได้คิดอย่างนั้นครับ ใครเสนอก็ก็นั่นแต่ท่านไม่ได้คำนึง คำนึงว่ามหาวิทยาลัยนี่จำเป็นไหม จำเป็น มีเงินพอไหม มี เพราะฉะนั้นความสำคัญมันอยู่ที่ว่าจะตั้งมหาวิทยาลัยอุบลหรือไม่ เมื่อท่านนายก รับรองแล้วว่ามหาวิทยาลัยอุบลราชธานีตั้งได้ไม่ว่าใครเสนอท่านนายกก็ต้องรับรองทั้งนั้น การรับรองไม่จำเป็นต้องไปเซ็นทุกฉบับหรือท่านประธาน ดูเจตนาารมณ์ความสำคัญอยู่ตรงไหน ความสำคัญอยู่ที่ว่าท่านนายกยอมหรือยังตั้งมหาวิทยาลัยอุบล เมื่อนายกรับรองให้ตั้งมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีแล้ว ไม่ว่าใครไม่ว่าพรรคการเมืองใด ฝ่ายค้าน ฝ่ายรัฐบาล เสนอมาใช้ได้ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นถึงแม้ว่าของคุณสุวิทย์ คุณกิตติ นายกจะไม่ได้รับรองก็แล้วแต่เถอะครับ แต่มันก็เป็นเรื่องเสนอให้ตั้งมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีเหมือนกันเปี้ยบ คือลอกกันไปนั่นแหละ ใครลอกใครไม่ทราบ ลอกเอาไปเสนอด้วยกัน แล้วทำไมจะต้องรอให้นายกรับรองอีกในสิ่งซึ่งนายกรับรองแล้ว ความสำคัญอยู่ที่ชื่อหรือครับว่าใครเสนอ ไม่ได้สำคัญอยู่ที่ชื่อว่าคนเสนอ มันสำคัญอยู่ที่ว่ามหาวิทยาลัยอุบลมันจำเป็นไหม จำเป็น รัฐบาลมีเงินไหม มี ใครเสนอไม่สำคัญครับ เมื่อนายกรับรองแล้วใช้ได้หมด เพราะฉะนั้นขอประธานกราบเรียนเป็นหลักฐานในสภานี้ว่ากฎหมายใดที่นายกรับรองแล้วไม่ว่าใครจะเสนอก็ก็นับถือใช้ได้หมด รับรองหมด รับรองให้ตั้งมหาวิทยาลัยอุบล ทำไมเราจะต้องมาเล่นแง่กันว่า ถ้าคุณสุวิทย์เสนอเข้ามาวันนี้ละก็รอนายกก่อน คุณชาตรีเสนอมาแล้วนายกรับรองแล้วใช้ได้ ไม่ถูกครับท่านประธาน ทำไมเลือกที่รักมักที่ชังอย่างนั้น ถ้าฝ่ายค้านเสนอละก็ไม่ได้ ถ้าฝ่ายรัฐบาลเสนอละก็ได้ มันอย่างนั้นหรือครับ ผมเห็นด้วยกับคุณนิยม คำแห่ง สู้ต่อไปเถอะผมจะช่วย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณวิทยากรครับ

นายวิทยา ชันอาสา (อุบลราชธานี) : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม วิทยา ชันอาสา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี พรรคชาติไทย ท่านประธานที่เคารพ วันนี้เป็นวันแห่งการรอคอยของชาวภาคอีสาน วันนี้เป็นวันแห่งการรอคอยของชาวจังหวัดอุบลราชธานี ผมรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งครับที่คณะรัฐบาลนี้ โดยการนำของ

าพณา นายกรัฐมนตรี พลเอก ชาคิชาย ชุณหะวัณ และกึ่งคณะรัฐมนตรีร่วมรัฐบาลประกอบ
 กับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งพรรคฝ่ายค้านและพรรครัฐบาลได้มีความเห็นตรงกันว่า ถึง
 เวลาแล้วที่รัฐบาลควรที่จะจัดตั้งมหาวิทยาลัยขึ้น ณ จังหวัดอุบลราชธานี ท่านประธานที่เคารพ
 ครับ เหตุผลต่าง ๆ ในความเหมาะสมในการที่จะจัดตั้งมหาวิทยาลัยขึ้นที่จังหวัดอุบลราชธานี
 นั้น ในประการแรก กระผมขอกราบเรียนว่าจังหวัดอุบลราชธานีเป็นจังหวัดหนึ่งในภาคอีสาน
 ซึ่งเป็นจังหวัดใหญ่ และประชาชนชาวภาคอีสานได้มีโอกาสที่จะร่ำเรียนในมหาวิทยาลัย
 ต่าง ๆ แต่เดิมนั้นได้จัดตั้งเฉพาะมหาวิทยาลัยขึ้นที่จังหวัดขอนแก่นเท่านั้น ซึ่งมหาวิทยาลัย
 ขอนแก่นสามารถรับประชาชนหรือนิสิตนักศึกษาเข้าเรียนได้เพียง ในปี 2531 นั้นจากสถิติ
 สมัครเข้าเรียน 13,523 คน รับเข้าเรียนได้เพียง 873 ท่านเท่านั้น ซึ่งเป็นการน้อยมาก
 ในการที่จะผลิตบุคลากรทางด้านการศึกษาให้มีความรู้ ท่านประธานที่เคารพครับ และเป็น
 โอกาสอันดีซึ่งภาคอีสานเราจะได้เปลี่ยนรูปแบบจากเดิม คนที่จะร่ำเรียนในภาคอีสานนั้น
 ต้องยอมรับว่าภาคอีสานประกอบด้วยคนยากจนเป็นจำนวนมาก การจะเล่าเรียนต่าง ๆ จะ
 ต้องคั้นคั้นมาตายเอาดาบหน้าที่กรุงเทพมหานครจึงจะได้ร่ำเรียน ผู้ที่ได้ดิบได้ดีในคณะรัฐบาล
 นี้ ผมขอกราบเรียนว่า ยกตัวอย่างท่านรัฐมนตรีสุทัศน์ เงินหมื่น ท่านรัฐมนตรีประจวบ
 ไชยสาส์น และท่านผู้หลักผู้ใหญ่อีกหลายท่านที่เป็นข้าราชการนั้นได้อาศัยวัดในการศึกษา
 ในการฟังฟัง ในการอาศัยเพื่อจะมาทำการศึกษาเพื่อให้ได้ความรู้ในการเพื่อจะไปพัฒนา
 ประเทศ เพราะเหตุว่าชาวอีสานยากจน การเดินทางเข้ามาจากภาคอีสาน เพื่อจะมาหา
 ส่วนกลางเพื่อจะมารับการศึกษายเป็นระยะทางกว่า 500 กิโลเมตร เงินทองไม่มีก็ต้องอาศัย
 วัดอาศัยวา นี้ละครับ เป็นความมุ่งหมายของคณะรัฐบาลที่จะให้ประชาชนในเขตภาคอีสาน
 ได้มีโอกาสได้ร่ำเรียนได้ศึกษาเพื่อเอาไปประกอบวิชาชีพ และเพื่อได้ช่วยเหลือสังคม
 ท่านประธานที่เคารพครับ วันนี้ผมก็คิดว่าร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยอุบลคงจะได้ผ่าน
 สภาไปโดยเอกฉันท์ ก่อนที่พระราชบัญญัตินี้จะผ่านไปในครั้งครับ ผมก็ขอกราบเรียนว่า
 สิ่งที่ผมจะกล่าวนี้เป็น ขอกราบฝากท่านรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยขอได้โปรดช่วยเหลือเพื่อ
 ให้มหาวิทยาลัยอุบลได้ก่อตั้งโดยเร็วและให้สำเร็จสมบูรณ์

๒๒

72

ประเด็นแรก ที่ผมจะ ขอกล่าวนั้นคือประเด็นการจัดตั้ง สถานที่จะจัดตั้งนั้น มหาวิทยาลัยอุบลได้สถานที่ที่ท่าเลสาธารณะหนองฮีเจิม เป็นเนื้อที่ 5.223 ไร่ ซึ่งเป็นที่ท่าเลสาธารณะมีประชาชนบางส่วนเข้าอยู่อาศัย ก็เป็นสิ่งที่ได้รับที่ทางมหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งเป็นที่เสี่ยงในการจัดตั้งนี้ก็ได้ให้ความอนุเคราะห์ให้มีการเจรจาจัดหาที่อยู่อาศัยให้ ก็ขาดด้านงบประมาณพอสมควร ผมก็ขอกราบฝากว่าขอให้ ฯพณฯ รัฐมนตรีได้กรุณาดูแลผู้เดือดร้อนด้วยครับ แล้วก็อีกอย่างหนึ่งครับในการจัดตั้งนี้ประโยชน์ที่จะได้รับก็คือประชาชนในพื้นที่ ผมขอกราบฝาก ฯพณฯ รัฐมนตรีอีกประเด็นหนึ่งคือผู้ที่เข้าทำการศึกษา ผมขอฝากว่าประชาชนในพื้นที่เป้าหมายของท่านคือ 7 จังหวัดภาคอีสาน ทางด้านตะวันออกคือจังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดสกลนคร จังหวัดยโสธร และจังหวัดนครพนม ขอกราบฝากว่าประชาชนในพื้นที่นี้ถ้าจะเข้าไปทำการศึกษากลับเข้ามาในพื้นที่มหาวิทยาลัยของจังหวัดอุบลราชธานีไม่ได้แล้ว จะต้องเข้ามาศึกษาต่อที่กรุงเทพมหานครซึ่งเป็นการยากลำบาก ผมจะ ขอให้ใช้หลักเรื่องโควต้าซึ่งทบวงมหาวิทยาลัยมีอยู่แล้ว ให้ประชาชนในเขตพื้นที่นั้นได้มีโอกาสได้เข้าศึกษาได้มากพอสมควร

ครับในประเด็นสุดท้ายที่ผมขอกราบเรียนนั้นในเรื่องงบประมาณ ผมเคยเป็นกรรมการงบประมาณประจำปี 2531 นะครับ ปรากฏว่ารัฐบาลได้ให้งบประมาณรวม ๆ ทั้งสิ้นในการจัดตั้งวิทยาลัยอุบลราชธานีซึ่งเป็นวิทยาเขตของมหาวิทยาลัยขอนแก่น รวมประมาณ 264 ล้านบาท แต่ปรากฏว่าในปี 2531 นั้นได้รับงบประมาณเพียงน้อยนิดเท่านั้นครับ ได้ 16,263,600 บาท และปี 2532 นั้นได้รับจำนวน 47,660,100 บาท ซึ่งเมื่อเทียบกับงานที่จะก่อสร้างมหาวิทยาลัย ซึ่งเราคิดว่างบต่าง ๆ จะก่อสร้างมหาวิทยาลัยได้นั้นต้องใช้งบประมาณจำนวนถึง 400 - 500 ล้านบาท ปรากฏว่าเราได้เพียง 60 กว่าล้านบาท ปีนี้ท่านก็อนุเคราะห์ให้พอสมควร ผมขอกราบฝากว่าในยอดรวมของงบประมาณ 260 กว่าล้านบาทนั้นคงจะไม่เพียงพอในการที่จะดำเนินการก่อสร้างให้สำเร็จโดยเร็ว ก็ขอฝากไปยังคณะรัฐบาลขอได้โปรดอนุมัติงบประมาณเพิ่มเติมในการก่อสร้างด้วย ประเด็นสุดท้ายที่จะฝากอีก

นึกหนึ่งก็คือคณะที่ทำการจัดสอนในมหาวิทยาลัยอุบลนะครับ คณะที่ทำการเปิดสอนมีอยู่ 4 คณะ คือคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเกษตรศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ ท่านประธานที่เคารพครับ ในการก่อตั้งมหาวิทยาลัยอุบลนั้นผมได้ร่วมประชุมกับท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของจังหวัดอุบลราชธานีหลาย ๆ ท่านและก็ได้มีการติดตามกันมาตลอด ได้ทราบว่าจะมีการเปิดคณะแพทยศาสตร์ และคณะพยาบาลที่จังหวัดอุบลราชธานี ชาวจังหวัดอุบลราชธานีและชาวภาคอีสานและจังหวัดข้างเคียงก็ได้รอคอย เพราะประเทศไทยของเราขาดบุคลากรทางด้านสาธารณสุขเป็นจำนวนมาก ปรากฏว่าคณะแพทย์ต่าง ๆ เราไม่สามารถผลิตบุคลากรได้ และก็มีการผลิตแล้วบางที่ก็เกิดอาการสมองไหล หนีไปอยู่ต่างประเทศเป็นจำนวนมาก เป็นโอกาสดีครับที่จังหวัดอุบลราชธานีมีโรงพยาบาลที่ใหญ่ ที่ทันสมัยพอสมควร ที่จะเป็นที่ศึกษาของนักศึกษาของคณะแพทย์หรือคณะพยาบาลได้ โดยเฉพาะจังหวัดอุบลราชธานีมีวิทยาลัยแพทย์อยู่แล้ว ผมจึงขอกราบเรียนเสนอท่านประธานผ่านไปยังคณะรัฐบาลโดยเฉพาะท่านรัฐมนตรีทบวงมหาวิทยาลัย ขอให้พิจารณาเรื่องจัดตั้งคณะแพทย์และคณะพยาบาลเพิ่มเติมครับ ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงครับ สวัสดีครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายปัญญา เกสรทอง ประธานสภาผู้แทนราษฎรได้ลงจากบัลลังก์ไป และนายธนา เมตตาริกานนท์ รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่ 1 ไม่อยู่ จึงมอบให้นายไสว พัฒโน รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่ 2 ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณอุตรครับ

นายอุตร ทองน้อย (ยโสธร) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายอุตร ทองน้อย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดยโสธร พรรคประชาธิปไตย ท่านประธานที่เคารพครับ ก่อนอื่นที่กระผมลุกขึ้นมาอภิปรายในเรื่องมหาวิทยาลัยจังหวัดอุบลราชธานีนี้ครับ กระผมก็มีความเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งที่ทางภาคอีสานของกระผมจะได้มีมหาวิทยาลัยขึ้นมาอีกแห่งหนึ่ง ความเป็นจริงแล้วภาคอีสานนี้ก็เป็นภาคที่มีความค้อยในแทบ

ทุกด้านอย่างที่ทราบกันมาทุกท่าน อย่างไรก็ตามนะครับ ท่านประธานที่เคารพ ในภาคอีสาน ก็มีมหาวิทยาลัยที่ได้จัดตั้งขึ้นมาตั้งแต่สมัยจอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ คือมหาวิทยาลัยขอนแก่น มีคณะที่จะให้นักศึกษาเข้าไปศึกษาเล่าเรียนถึง 14 คณะด้วยกัน แต่ทว่าลำพังเพียง มหาวิทยาลัยขอนแก่นก็ไม่อาจจะสนองตอบประชากรลูกหลานของชาวอีสาน ในการที่จะเข้าศึกษาต่อในชั้นมหาวิทยาลัยได้ จึงสถาปนามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒขึ้นมาที่จังหวัดมหาสารคามด้วย แต่ก็มุ่งเน้นไปในทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มากกว่า แต่กระนั้นก็ตามการศึกษาในภาคอีสานก็ยังนับว่าอ่อนด้อย และก็ไม่สามารถสนองตอบความเรียกร้องต้องการของลูกหลานประชาชนที่จะเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยได้ ท่านประธานที่เคารพครับ ในจังหวัดภาคอีสาน 17 จังหวัดนั้น ประชากรของภาคอีสานมีประมาณ 20 ล้านคนในปัจจุบัน ซึ่งนับว่ามากเป็นอันดับหนึ่งของภาคทั้ง 4 ภาคนี้ะครับ ในส่วนทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือหรือว่าอีสานกลางนี่ะครับ ซึ่งประกอบไปด้วยจังหวัดยโสธร ศรีสะเกษ มุกดาหาร รวมไปถึงนครพนมหรือสกลนครนี้ก็ตามนะครับ อุบลราชธานีด้วยนี่ ในส่วนนี้ประชากรของภาคอีสานตะวันออกเฉียงเหนือก็ประมาณ 6 ล้านเศษ ในทางพัฒนาถนนหนทางสาธารณสุขทางด้านเกษตรอะไรต่าง ๆ ก็เพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ วิทยาลัยต่าง ๆ เป็นต้นว่า วิทยาลัยเกษตรกรรม วิทยาลัยครู อะไรต่าง ๆ ก็เพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ แต่การจัดการศึกษาในชั้นอุดมศึกษาซึ่งในแง่ของมหาวิทยาลัยนั้นก็ยังคงขาดแคลนอยู่ ท่านประธานที่เคารพครับ วันที่ 14 กันยายน 2530 มีพระราชกฤษฎีกาให้จัดตั้งมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี สังกัดมหาวิทยาลัยขอนแก่น กระผมเองในช่วงตอนนั้นมิได้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แต่ก็มีความยินดี มีความพอใจ และก็คิดว่าขณะนี้ภาคอีสาน ของกระผมก็ได้มีมหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้น ถึงแม้ว่าจะเป็นวิทยาเขตหนึ่งเท่านั้นก็ไม่เป็นไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งคณะที่จะเปิดทำการสอน ซึ่งยังไม่ได้เปิดนะครับ ก็ประกอบไปด้วยคณะเกษตรศาสตร์และศึกษาศาสตร์ ซึ่งแน่นอนละครับมันก็จะสนองตอบความเรียกร้องต้องการ ของการพัฒนาพื้นที่ได้อย่างเต็มที่กระผมก็มีความปลื้มปิติและก็ยินดีและยิ่งกว่านั้นสิ่งที่ทำให้กระผมพอใจเป็นอย่างยิ่ง ก็คือว่า

ในการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งการศึกษาในระดับอุดมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือนั้น มิใช่
 ว่ามันเป็นความนึกคิดหรือมาเชยร์กันในวันนี้เท่านั้นนะครับ ผมฝากท่านประธาน
 ไปถึงรัฐมนตรีทบวงด้วย ในความเป็นจริงแล้วพวกกระผมนี้ได้พยายามต่อสู้กันมานับตั้งแต่ที่
 เรามีรัฐธรรมนูญปี 2517 และกระผมได้รับการเลือกตั้งเข้ามาในปี 2518 ท่านรัฐมนตรี
 สุทัศน์ที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ผมนี่เป็นผู้ที่เสนอร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
 กระผมเองก็ได้ร่วมลงนามด้วยในครั้งนั้นในฐานะผู้เสนอแนะครับ เพราะว่ากระผมเองอยู่
 จังหวัดยโสธร ยโสธรก็แยกออกมาจากจังหวัดอุบลราชธานีนั่นเอง เพราะฉะนั้นสิ่งต่าง ๆ
 เหล่านี้มันเป็นการต่อสู้ของพวกเขาซึ่งอยู่ในสายเลือดและจิตสำนึกตลอดมา มิใช่ว่าลุกขึ้นมา
 เชยร์กันว่ามันดีแล้วนะครับ ท่านประธานที่เคารพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลายคนอาจจะยังไม่
 เคยเหมือนเช่นตัวกระผม ตัวกระผมนั้นเป็นลูกชาวนาชาวไร่เกิดอยู่ที่บ้านนอก สมัยก่อนทาง
 คมนาคมไม่สะดวก ไม่รวดเร็วเหมือนเช่นทุกวันนี้ ฝั่งของยอนกลับไปรุ่นปู่รุ่นย่าของพวก
 กระผม ฝั่งต้องเดินทางโดยเกวียนมาขึ้นรถที่บ้านไผ่ รถไฟนะครับ ที่นครราชสีมาลงมา
 เรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ ฯ เมืองอุบลก็ได้ชื่อว่าเป็นเมืองนักปราชญ์ เมืองโคราชก็ได้ชื่อว่าเป็น
 เมืองนักมวย ท่านประธานที่เคารพ นั้นก็แสดงให้เห็นว่าคนในจังหวัดอุบลราชธานีนั้นมีความ
 สนใจใคร่แสวงหาความรู้มาโดยตลอด กระผมเองเมื่อบิดาส่งลงมาเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ
 ก็ได้อาศัยวัดเรียนนะครับ เพราะความยากจน เพราะความขาดแคลนก็ได้บวชเป็นสามเณร
 ผมบวชอยู่ตั้ง 5 ปี 6 ปีท่านประธานที่เคารพครับ กว่าที่จะได้เรียนในทางโลกนี้ก็ต้องผ่านทาง
 ธรรม ไม่ได้เป็นมหาเหมือนท่านดุสิต ไสภิตชา ก็ไม่เป็นโรทรอกครับ ผมก็เรียนสำนักเดียว
 กันกับท่าน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : อย่างอ้างถึงได้ไหมครับ ต้อง
 ขอโทษนะครับ

นายอุตร ทองน้อย (ยโสธร) : ขอประทานโทษ มันเลยไป เพราะพืมหา
 ดุสิตก็เป็นมหาจริง ๆ ท่านประธานที่เคารพ เพราะความทุกข์ยากลำบากของชาวอีสานนั้นมี

มาโดยตลอด แล้วก็ต้องมาเจอระบบการสอนแข่งขันเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยนี้ มันแทบเลือกตากระเด็นครับ ถ้าเรียนไม่เก่งเหมือนผมนี่ก็โอกาสอย่างนี้ก็คงยาก แต่เก่งระดับผมก็คงไม่ถึงขั้นดอกเตอร์อีก มันก็ยากเพราะว่าเราก็ขาดแคลนทางด้านปัจจัย ขาดแคลนทางอื่นที่จะต่อการศึกษาให้จบจนขั้นนั้น สิ่งเหล่านี้ละครับ ท่านประธานที่เคารพ ทำให้กระผมได้ลุกขึ้นมาสนับสนุน แล้วก็เหตุผลอื่น ๆ อีกความเรียกร้องต้องการการศึกษาของประชาชนนั้นมีมากขึ้นทุกวัน โดยเฉพาะทางด้านที่เกี่ยวกับเทคโนโลยี ที่เกี่ยวกับการที่จะนำวิชาความรู้ไปพัฒนาชาติบ้านเมือง ภาคเกษตรกรรมในภาคอีสานของกระผมมันยังล้าหลังมาก การศึกษาขั้นอุดมศึกษาโดยเฉพาะคณะเกษตรศาสตร์ก็อาจจะทำงานทางด้านวิจัย เพื่อเอาความรู้หรือการแสวงหาสิ่งใหม่ ๆ ค้นคว้าไปพัฒนาบ้านเมืองได้มาก ในทางด้านการแพทย์ซึ่งต่อไปก็เข้าใจว่าจะต้องมีคณะแพทยศาสตร์ขึ้นมาด้วยนั้น ก็จะทำให้ประชาชนผู้ยากจนในชนบทภาคอีสานของผมได้รับการรักษาเยียวยาจากแพทย์จากพยาบาลมากขึ้น ท่านประธานที่เคารพครับสรุปแล้วนะครับ มหาวิทยาลัยจังหวัดอุบลราชธานีนั้นตั้งขึ้นมากระผมเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง แต่กระผมก็มีข้อสังเกตอยู่เหมือนกันว่า ซึ่งถ้าไม่พูดเสียเลยก็คงจะเป็นการที่ไม่ดีนะครับ ก็มีคนพยายามที่จะบอกว่าไม่ควรจะพูด แต่ผมต้องพูดละครับ ผมคิดว่าสถานที่ตั้งนี้ ซึ่งมันย้ายไม่ได้แล้วละ แต่ผมอยากจะฝากไว้เป็นบันทึกว่ามันไม่เหมาะโดยประการทั้งปวงนะครับ สถานที่ตั้งของมหาวิทยาลัยอุบลนี้ ทั้งนี้ก็เพราะว่ามันไม่ใช่ศูนย์กลางในการที่จังหวัดมุกดาหาร ยโสธร ศรีสะเกษ สกลนคร หรือนครพนมจะเดินทางลงมา แหล่งอารยธรรมเก่า ๆ ของชาวจังหวัดอุบลราชธานีที่มันมีชื่อเสียงและก็ฝากไว้ในจารีการึกไว้ในประวัติศาสตร์ มันน่าจะย้ายมาอยู่ตรงช่วงแนวตำบลท้าววารี ตำบลเตาไหนดินะครับติดแม่น้ำชี ผมตั้งข้อสังเกตไว้แต่ว่าก็คงไม่สามารถที่จะไปเคลื่อนไหวอะไรได้อีกแล้ว เพราะลงรากปักฐาน แล้วงบประมาณต่าง ๆ ก็ได้จ่ายไป ปีกลายนี้ก็ตั้ง 47 ล้านบาทแล้ว ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมลุกขึ้นมาอภิปรายในวันนี้ก็ยังอยากจะฝากข้อห่วงตั้งไปยังท่านรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยด้วยในฐานะเป็นผู้รับผิดชอบจัดการศึกษาของชาตินั้น กระผมเห็นว่าเรามีเพียงแต่คำนึงถึงทางด้าน

การผลิตบัณฑิตออกมาเพื่อรับใช้ชาติบ้านเมืองเท่านั้น การที่บัณฑิตจะมีคุณภาพนั้น สิ่งจำเป็นในปรัชญาการศึกษาก็คือต้องพยายามสร้างจิตสำนึกของเขาด้วยนะครับ จิตสำนึกที่มันเป็นประชานิยมโดย จิตสำนึกที่จะให้เกิดความรับผิดชอบต่อชาติบ้านเมือง รับผิดชอบต่อแผ่นดินของตัวเองด้วย สิ่งนี้เป็นสิ่งสำคัญซึ่งปรัชญาการศึกษาของเราอย่างอ่อนด้อยมาก ขอขอบคุณมากครับท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ดอกเตอร์ลลิตา เชิญ

นางลลิตา ฤกษ์สำราญ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานที่เคารพ ดิฉันลลิตา ฤกษ์สำราญ ประชากรไทย กรุงเทพมหานคร ขอขอบพระคุณท่านประธานที่ได้ให้โอกาสดิฉันได้พูดถึงเรื่องพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ซึ่งทางทบวงได้นำเสนอในวันนี้ ดิฉันเองได้ฟังท่านสมาชิกทางจังหวัดยศธรและกีทางอุบลที่ได้แสดงความชื่นชมที่รัฐบาลได้จัดตั้งมหาวิทยาลัยในวันนี้ และก็ได้อีกแล้วว่าได้รับรอยमानานแล้วทุกคนคงจะสมหวัง ดิฉันเองก็อยากจะกล่าวคำนี้เหมือนกันว่า ดิฉันเองก็สมหวัง แต่ในความสมหวังนั้นก็มีความผิดหวังอยู่ในเรื่องเกี่ยวกับการจัดตั้งมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีในครั้งนี้ของทบวง ดิฉันเองไม่อยากจะติติงรัฐบาลในวันนี้มากนัก เนื่องจากว่าเมื่อสัปดาห์ที่แล้วคณะกรรมการการศึกษาได้ฟังเสนอข้อเสนองานของคณะกรรมการเกี่ยวกับการให้ปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบการศึกษา ในขณะที่พระราชบัญญัติการจัดตั้งมหาวิทยาลัยก็ได้ผ่านทางคณะรัฐมนตรีมาแล้ว เพราะฉะนั้นอันนี้จะไปว่ากล่าวกันก็ไม่ถูกต้องมากนัก จึงอยากจะเพียงแต่ฝากข้อสังเกตไปยังทางรัฐบาล ไม่ใช่ท่านรัฐมนตรี แต่ฝากไปยังทางรัฐบาลว่า

ประการที่ 1 ความสับสนของการจัดตั้งมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีนี้จะเกิดขึ้นไม่แต่เฉพาะคนในอุบลราชธานี แต่คิดว่าจะเกิดความสับสนกับคนทั่วประเทศ เนื่องจากว่าในจังหวัดอุบลราชธานีนั้นมีวิทยาลัยครูชื่อเดียวกันอยู่ คือวิทยาลัยครูอุบลราชธานี ในขณะที่เดียวกันทบวงมหาวิทยาลัยก็จัดตั้งมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ขึ้นมาอีก ดิฉันคิดว่าอันนี้ที่ทางทบวงมหาวิทยาลัยน่าจะได้มีการพิจารณาชื่อ หรือจะทำอะไรก็ตามให้มันเกิดความ

เหมาะสมขึ้น ดิฉันจะชี้ให้เห็นว่ามันแตกต่างจากมหาวิทยาลัยที่มหาสารคาม เพราะอันนั้นชื่อว่า มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตมหาสารคาม หรือมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพิษณุโลก มันแตกต่างกันออกไป เพราะฉะนั้นอันนั้นดิฉันอยากจะฝากเอาไว้จะคะ ในเรื่องชื่อ

ที่นี้อันที่ 2 ก็คือว่า ในเรื่องของอุดมศึกษานั้น ทางสมาชิกผู้ทรงเกียรติมองไปในแง่ที่ว่า ถ้าจัดตั้งมหาวิทยาลัยขึ้นมาแล้ว ประชาชนทางภาคอีสานจะได้รับการศึกษาในระดับอุดมศึกษาสูงขึ้นนั้น อันที่จริงในระบบการศึกษาของเรานั้น เราได้มีสถาบันที่เปิดสอนทางด้านเทคโนโลยีและเกษตรกรรมถึงระดับอุดมศึกษาเหมือนกันแต่อยู่คนละสังกัด คืออยู่ในสังกัดของกระทรวงศึกษาธิการ เพราะฉะนั้นในความคิดของดิฉันเองนั้น เนื่องจากเป็นคณะกรรมการการศึกษาและได้มองเห็นถึงปัญหาของการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา จึงอยากจะฝากเสนอรัฐบาลไปว่าน่าจะได้มีการยกระดับวิทยาลัยต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในจังหวัดต่าง ๆ นั้น ผนวกเข้ามาเป็นมหาวิทยาลัยเข้าไปด้วย เพราะฉะนั้นถ้าในกรณีอย่างนี้รัฐบาลสามารถแก้ปัญหานี้ได้คงจะไม่ต้องมีข้อโต้แย้งของท่านสมาชิกประจำจังหวัดต่าง ๆ ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่จะต้องมาโต้แย้งกันว่าทำเลตรงนั้นไม่ดี ทำเลตรงนี้ไม่ดี เพราะได้ยกสถานะของวิทยาลัยในจังหวัดของคนนั้นให้สูงขึ้น ดิฉันเองนั้นเห็นว่าการจัดตั้งมหาวิทยาลัยให้มีหลากหลายขึ้นนั้นเป็นสิ่งที่รัฐบาลน่าจะได้นำไปพิจารณา มิใช่ว่าเปิดขึ้นมามาก ๆ แล้ว รัฐบาลไม่มีเงิน รัฐบาลเอาเงินไปทุ่มกับสิ่งต่าง ๆ มากมาย ควรจะทุ่มกับการศึกษาบ้างอย่างที่อาจารย์ศีกฤทธิท่านก็ได้พูดเขียนลงในหนังสือพิมพ์ว่า การให้การศึกษาแก่ทุกคนจึงเป็นการพัฒนาที่ดีที่สุด เพราะสามารถทำให้คนหายโง่และหายจนได้พร้อม ๆ กัน เพราะฉะนั้นการที่จะมาจัดตั้งมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีแล้วก็จำนวนนักศึกษาที่ดิฉันมองดูอยู่นั้น มันก็ไม่ได้มากมายอะไร มันเพียงแต่สิ่งที่จะได้เป็นศักดิ์ศรีของประชาชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือนั้นก็คือการที่มีมหาวิทยาลัยขึ้นเท่านั้นเอง แต่ไม่ได้หมายความว่าประชาชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะมีโอกาสได้เล่าเรียนในมหาวิทยาลัยอันนั้น ไม่ใช่ แม้กระทั่ง

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ลองไปถามดูว่ามีคนที่จังหวัดนั้นได้เรียนกี่คน มีผลการวิจัยออกมามากมายคิดว่าเป็นศักดิ์ศรีของชาวจังหวัดนั้นเท่านี้เองที่มีมหาวิทยาลัยตั้งอยู่ แต่ไม่ได้หมายความว่าประชาชนลูกหลานจังหวัดนั้นจะได้เข้าเรียน เพราะฉะนั้นดิฉันคิดว่าวิธีการแก้ปัญหาของรัฐบาลในประเด็นนี้ก็คิดว่าน่าจะจะได้พิจารณาถึงปัญหาของการจัดการอุดมศึกษา ซึ่งยังเป็นปัญหาการค้างเรื้อรังอยู่ในระบบการศึกษาของประเทศไทย ตัววิทยาลัยครูเองนั้นซึ่งมีขึ้นถึง 36 แห่งทั่วประเทศไทยได้มีการฟอร์มตัวของตัวเองแยกออกไปเป็นมหาวิทยาลัย มีมหาวิทยาลัยอีสานเหนือ อีสานใต้ และมันก็ครอบคลุมพื้นที่ที่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อย่างเช่น มหาวิทยาลัยอีสานเหนือเขา รวมตัวกันมาแล้วมีวิทยาลัยครูอุดร วิทยาลัยครูสกลนคร วิทยาลัยครูมหาสารคาม และวิทยาลัยครูเลยลงมาอีสานใต้ เขาก็ฟอร์มตัวกันเป็นมหาวิทยาลัยอีสานใต้ มี วค. นครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ และอุบลราชธานี ถ้าเราจะผนวกวิทยาลัยเหล่านี้ยกฐานะขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยแล้วก็เป็นคณะหนึ่งในมหาวิทยาลัย ซึ่งเราจะจัดตั้งขึ้นในทางภาคอีสาน ดิฉันคิดว่าจะเป็นการใช้ทรัพยากรของประเทศซึ่งมีอยู่จำกัดแต่ใช้ให้เกิดการคุ้มค่าขึ้น ดิฉันอยากจะชี้ให้ท่านประธานเห็นว่าทุกวันนี้เรามีบัณฑิตซึ่งคุณภาพแตกต่างกัน อย่างที่เขา มักจะล้อกันอยู่เสมอว่า บัณฑิตชั้น 1 บัณฑิตชั้น 2 ดิฉันไม่คิดตั้งรัฐมนตรีทบวงมหาวิทยาลัยเพราะท่านก็ดูแลแต่ทางทบวง ดิฉันไม่คิดตั้งรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ เพราะท่านก็ดูแลแต่กระทรวงศึกษา ความผิดพลาดไม่ได้อยู่ที่ตัวรัฐมนตรี แต่ความผิดพลาดอยู่ที่การแบ่งส่วนราชการที่เราแยกการศึกษาออกไปต่างหากออกไปอีกส่วนหนึ่ง จนกระทั่งทำให้การจัดการศึกษาซ้ำซ้อนขึ้นมาสิ้นเปลืองงบประมาณ สิ้นเปลืองบุคลากร เพราะฉะนั้นจะมีทางอย่างไรที่เราสามารถจะผนวกสิ่งเหล่านี้เข้าไป ดิฉันฝากทางรัฐบาล วิทยาลัยเกษตรกรรมหรือสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ซึ่งอาศัยที่แล้วรัฐบาลก็เพิ่งมาเปลี่ยนชื่อเปลี่ยนเสียงกัน อันนี้ก็จัดการสอนถึงระดับปริญญาตรี แต่ไม่มีสถานะขึ้นมาเป็นมหาวิทยาลัย มันติดกันแต่เพียงแต่ชื่อ ดิฉันอยากจะฝากรัฐบาลว่า ไทน์ ๆ ก็ได้รับหลักการไปแล้วว่าจะให้มีการปฏิรูปการศึกษา ยอมรับในเรื่องหลักการนี้ ก็

80

ขอฝากในสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เข้าไปด้วยว่า สถาบันต่าง ๆ เหล่านี้น่าจะได้มีการพัฒนาขึ้นมาพร้อม ๆ กัน และอย่าไปมองแต่เพียงว่าขณะนี้ทางภาคอีสานหรือตะวันออกเฉียงเหนือนั้นมีมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่สนองการผลิตบุคลากรได้ตรงกับความต้องการของประเทศไทยอยู่เพียงแห่งเดียวคือขอนแก่น ไม่จริง เพราะสถาบันอุดมศึกษาไม่ว่าจะเป็นสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาลัยเกษตรกรรม วิทยาลัยครูต่าง ๆ เหล่านี้ก็สามารถจะเปิดสอนได้ถึงระดับปริญญาอยู่แล้ว แต่จุดอ่อนของอันนี้คืออะไร จุดอ่อนของวิทยาลัยในสังกัดกระทรวงคืออะไร คือคุณภาพและมาตรฐานของเด็ก ซึ่งเป็นเด็กที่ตกเหลือจากการสอบเอ็นทรานซ์เข้ามหาวิทยาลัยเข้าเรียนที่ไหนไม่ได้ก็ไปเป็นนักศึกษาในวิทยาลัยต่าง ๆ เหล่านี้ เพราะฉะนั้นคุณภาพของเขาเองถูกจำกัดโดยการสอบรับของมหาวิทยาลัยหรือของตัวรัฐบาลเอง ซึ่งไปสร้างขีดจำกัดอันนี้ขึ้นนะคะ ดิฉันอยากจะฝากและนอกจากนี้ถ้าจะไปมุ่งพัฒนามหาวิทยาลัยอุบลราชธานีว่าให้เน้นไปในเรื่องของเกษตรกรรมวิเศษ อย่างเดียวโดยที่ไม่ยอมรับสาขาอื่นเลย ดิฉันคิดว่าน่าจะคิดปรัชญาของหลักการจัดการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนั้นต้องเปิดการสอนหลากหลายมีหลายคณะ ไม่ใช่จะไปเปิดกันอยู่แต่มหาวิทยาลัยและสอนกันอยู่แต่เกษตรแต่วิเศษ ไม่ใช่ แม้กระทั่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์นั้นก็เปิดการสอนครอบคลุมไปหมด มีวิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ มนุษยศาสตร์ มีหมด เพราะฉะนั้นการที่เราเปิดมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีขึ้นมาแล้วก็จะไปเน้นแต่เพียง 2 สาขาเหล่านี้ดิฉันไม่เห็นด้วย อยากจะฝากทางรัฐบาลไปว่าควรจะพิจารณาสถาบันอุดมศึกษาซึ่งอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือพัฒนาขึ้นมายกระดับขึ้นมา ให้มีมาตรฐานอันเดียวกัน

นอกจากนี้ดิฉันอยากจะขอฝากข้อสังเกตในอันที่ 3 ขอเป็นเรื่องสุดท้ายเพื่อว่าไม่อยากจะรบกวนเวลาของสภามากนัก ก็คือนโยบายของทบวงในขณะนี้ ในขณะที่ยังไม่มี การปรับในเรื่องของอุดมศึกษาทั้งหมดที่สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ และทบวงเข้ามาอยู่ด้วยกันนี้ ดิฉันอยากจะฝากนโยบายของทบวงว่าขอให้ขยายการรับจำนวนนักศึกษา

หรือนิสิตนี้ให้เพิ่มมากขึ้น การจำกัดที่นั่งและที่มาอ้างว่าที่นั่งไม่พอเพียงนั้นไม่จริงนะคะ เพราะว่าผลการวิจัยของอาจารย์เองนั้นได้วิจัยออกมาแล้วว่ามหาวิทยาลัยของรัฐ บริหารงานในลักษณะที่ไม่มีประสิทธิภาพ ดูได้จากอัตราส่วนของนักศึกษาต่ออาจารย์ มหาวิทยาลัยของรัฐใช้อาจารย์ 1 คนต่อนักศึกษา 8 คน ในขณะที่มหาวิทยาลัยของเอกชนนั้นใช้อาจารย์ 1 คนต่อนักศึกษา 30 คน นอกจากนี้การใช้บุคลากรของรัฐก็สูง บุคลากร 1 คนใช้กับนักศึกษา 4 คน ในขณะที่ของเอกชน บุคลากร 1 คนใช้กับนักศึกษา 30 คน รวมทั้งการใช้พื้นที่ในมหาวิทยาลัยนั้นแสดงให้เห็นถึงการใช้พื้นที่ที่ยังไม่ได้ใช้อย่างสมบูรณ์ ใช้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด เพราะฉะนั้นจำนวนที่นั่งในมหาวิทยาลัยปิดที่มีอยู่ในขณะนี้ ทบวงมหาวิทยาลัยน่าจะขยายจำนวนที่นั่งอันนี้เพิ่มขึ้น อันนี้เป็นประเด็นที่ 1

นอกจากนี้การขยายที่นั่งอย่างเดียวกจะไม่พอ ดิฉันอยากจะขอฝากทบวงมหาวิทยาลัยไปด้วยว่า ระบบการสอบรับโดยการมารวมเข้าที่ส่วนกลางแต่เพียงอย่างเดียว นั้นความหวังของสมาชิกทั่วประเทศที่จะให้ลูกหลานของท่านได้มีสิทธิ์มีเสียง หรือว่ามีที่นั่งในมหาวิทยาลัย ซึ่งจัดตั้งขึ้นนั้นก็คงจะเป็นสิ่งที่มองแค่เพียงอุดมการณ์ก็น่าจะเป็นสิ่งที่น่าชื่นชม แต่ถ้ามองเข้าไปจริง ๆ ว่าใครเป็นคนไปจองที่นั่งเหล่านั้น มันก็จะเป็นเด็กซึ่งไม่ได้อยู่ในภูมิภาคนั้น เนื่องจากระบบการสอบรวมของทบวงมหาวิทยาลัย ดิฉันอยากจะขอให้ทบวงมหาวิทยาลัยได้มีการปรับโควตาอย่างเดียวกไม่พอ เราต้องการเด็กที่มีความสามารถที่เก่งจริง ๆ ด้วย เพราะฉะนั้นการที่เราจะมาจำกัดที่นั่งแต่เพียงของมหาวิทยาลัยโดยเอาโควตานั้นไม่พอ เนื่องจากว่าถ้าเรามาดูจำนวนนักศึกษาที่เรียนจบการศึกษาภาคบังคับแล้วต่อมัธยมศึกษา นั้นมีจำนวนนักศึกษาไม่มากเลย เพราะฉะนั้นการที่ทุกท่านมีความคือกตัญญูว่ามีมหาวิทยาลัยในภูมิภาคแล้วนี้จะทำให้ลูกหลานของชาวอีสานได้เรียน ไม่จริง เพราะมันออกไปเสียกลางคัน กว่าที่จะถึงมหาวิทยาลัยนั้นต้องผ่านกระบวนการศึกษาในระดับมัธยมถึงอีก 6 ปี ดิฉันเองนั้นอยากจะฝากทางรัฐบาลด้วยว่าไม่ใช่มุ่งแต่ที่จะไปสร้างมหาวิทยาลัยอย่างเดียว แต่คุณภาพของโรงเรียนมัธยมนั้นควรจะต้องลงมาดูแลด้วยเพื่อให้เด็ก ๆ ทุกคนได้มีโอกาสที่

๓๒

82

จะเข้าไปรับเรียนศึกษาต่อในระดับนั้น และเก่งพอที่จะสอบชิงเข้าไปเรียนศึกษาในสถาบันมหาวิทยาลัยด้วย คิดเงินขอฝากเพียงแค่นี้ ขอบคุณค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณพินิจ จันทรสุนทร์ เชิญ
นายพินิจ จันทรสุนทร์ (ลำปาง) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม
นายพินิจ จันทรสุนทร์ จากลำปาง ท่านประธานครับ ผมอยากจะขออนุญาตท่านประธาน
สัก 2 - 3 ประเด็น ผมอยากจะกลับมาตรงนี้คิดหนึ่งว่า ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย
อุบลราชธานีนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติที่มีหลักการและเหตุผลซึ่งเราจะต้องดูตรงนั้นว่า ผม
อยากจะยกตัวอย่างเมื่อเข้านี้เป็นเรื่องที่สำคัญและเป็นเรื่องใหม่ที่สภาจะต้องพิจารณาด้วย ถึง
แม้ว่าไม่มีโอกาสที่จะเป็นมติหรือเป็นข้อยุติได้นั้น ก็น่าจะได้ปรึกษากันในอนาคต กล่าวคือ
หลักการและเหตุผลของร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีนั้น ซึ่งฉบับของรัฐบาล
เอง ฉบับของคุณชาติเอง และฉบับของคุณสุวิทย์เอง เป็นหลักการและเหตุผลอันเดียวกัน
ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ก็น่าจะนำมาพิจารณาตามที่ท่านผู้แทนนครสวรรค์ คือท่านสวัสดิ์
คำประกอบ น่าจะได้นำมาพิจารณาในอนาคตด้วย ถ้าหากว่าหลักการเช่นนี้รัฐบาลรับรองแล้ว
เราก็น่าจะได้เก็บปัญหานี้เอามาปรึกษากันในอนาคตนะครับ ซึ่งเป็นเรื่องที่ดีที่ท่านสวัสดิ์
คำประกอบ ได้กรุณาเสนอในสภาฯ ซึ่งเราก็คงจะได้ปรึกษากันในโอกาสต่อไปครับ ผมอยาก
จะเรียนเรื่องมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีที่รัฐบาลเสนอมานี้เมื่อปี 2530 เราได้มีพระราช
กฤษฎีกาตั้งวิทยาลัยอุบลราชธานีเป็นวิทยาเขตของมหาวิทยาลัยขอนแก่น เมื่อเรามาดู
เนื้อหาสาระของกฎหมายที่รัฐบาลได้เสนอมานั้น ไม่ได้ทำให้เด็กในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ใน 10 กว่าจังหวัดดังกล่าวนั้นได้เพิ่มจำนวนแต่อย่างใดเพราะเหตุว่ามีการโอนเท่านั้นเอง
นะครับ มีการโอนเอาวิทยาลัยอุบลราชธานีเป็นมหาวิทยาลัย แต่ส่วนใหญ่แล้วก็เป็นการ
ปรับปรุงวิทยฐานะครูบาอาจารย์ แล้วจัดองค์กรในนั้นเพื่อให้เทียบเท่ามหาวิทยาลัย ประโยชน์
ไม่ได้ตกเลย ผมอยากจะฝากท่านผู้แทนราษฎร จังหวัดอุบลราชธานีทุกท่านนะครับได้ศึกษา
ในรายละเอียด ที่รัฐบาลได้อนุมัตินี้ผมเข้าใจว่าก็คงจะเอาใจท่านทั้งหลายมากกว่า ที่กระผม

กล่าวเช่นนี้ก็เพราะเหตุว่าโอนเท่านั้นเองมี 2 อันเท่านั้นเอง โอนมหาวิทยาลัยนี้ แต่การจัดตั้งเอาไปไว้ในมาตรา 8 ของพระราชบัญญัตินี้ มาตรา 8 ก็บอกว่า จะตั้งคณะวิทยาลัยอะไรต่าง ๆ นั้นเป็นพระราชกฤษฎีกาซึ่งจะต้องทำในภายหลัง โดยปกติแล้วในการที่เราจะตราพระราชบัญญัติหรือตรากฎหมายออกมานั้นต้องชัดเจน ว่าในการบริหารราชการหรือในการบริหารมหาวิทยาลัยนั้น เราจะต้องบอกไว้เลยชัดเจนว่าเราจะต้องมีคณะอะไรบ้าง แต่ในที่นี้ในกฎหมายฉบับนี้ไม่ได้ระบุให้ชัดเจนว่ามีคณะอะไร เพียงแต่เป็นความเพ้อฝันนะครับว่าจะต้องมีคณะไหนคณะนี้แต่ว่าในนี้ไม่มีไม่ได้ระบุ แต่ไประบุในมาตรา 8 แล้วแต่อารมณ์ของรัฐบาลนั้น ถ้าหากว่าพูดถึงอารมณ์แล้ว ผมอยากจะขอประทานกราบเรียนต่อไปว่าพระราชบัญญัติที่เกิดขึ้นมานี้เป็นพระราชบัญญัติของพรรครัฐบาลทั้งสิ้น ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานดังนี้ครับว่าผมเคยเสนอมหาวิทยาลัยลำปางนี้ ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยแรกของภาคเหนือ นะครับ ก่อนที่จะไปจัดตั้งที่จังหวัดเชียงใหม่ นั้นก็โดนการเมืองเอาไป มหาวิทยาลัยที่ลำปางนี้เป็นมหาวิทยาลัยที่พร้อมมูลที่จะดำเนินการได้ มีทั้งแพทย์ มีทั้งพยาบาลอยู่ที่นั่นหมดเป็นศูนย์ของการแพทย์ด้วยในขณะนั้น แต่ก็ถูกการเมืองเบียดเอาไปไว้ที่จังหวัดเชียงใหม่ ทั้ง ๆ ที่จังหวัดลำปางทำให้เป็นเช่นเดียวกันกระนั้นหรือท่านประธานครับ ผมดูแล้วในมหาวิทยาลัยที่จะจัดตั้งขึ้นมาไม่มีอะไรดีขึ้น นอกจากเพียงยกฐานะเป็นมหาวิทยาลัยเท่านั้นเอง แต่หลักสูตรการสอนมีเพียง 2 มีเพียง 2 ก็คือวิชาเกษตรศาสตร์กับวิศวกรรมศาสตร์ เพราะฉะนั้นไม่มีเลยครับในพระราชบัญญัตินี้ ท่านไปหาดูเถอะครับถ้าหากว่าจะมีคณะเพิ่มเติมนั้นจะต้องมาว่ากันอีกครั้งหนึ่งเป็นพระราชกฤษฎีกา เพราะฉะนั้นในการที่มีกฎหมายออกมาอย่างนี้ไม่ได้ทำให้ดีเด่นขึ้นเลย ไม่ได้ทำให้รับหรือปริมาณดังที่อาจารย์ลลิตาได้กล่าวไว้ตั้งแต่เบื้องต้น ท่านดูเถอะมาตราไหนไม่มีเกี่ยวกับการให้การศึกษาแก่บุคคลทั่วไปแก่เยาวชนเลย เป็นเรื่องการจัดตั้ง เป็นตำแหน่งอะไรต่าง ๆ ทั้งสิ้น แต่ไม่ได้พูดถึงคณะนั้นจะต้องสอนอย่างนั้น คณะนี้สอนอย่างนี้ แต่มีแผนภูมิมาให้ มีแผนภูมิมาให้ดู ให้หลอกเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นเมื่อดูในสาระแล้วไม่มีว่าในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีนี้มีอะไรบ้าง คณะ

วิศกรรมเมื่อไร อะไร ๆ ไม่มี เพราะฉะนั้นผมอยากจะเรียนถามว่าโครงการแผนงานของมหาวิทยาลัยนี้ยังมองไม่เห็นชัดเจนประธานยังมองไม่เห็นชัดว่าจะทำอย่างไร และกล่าวด้วยนัยครั้นว่าโครงสร้างนี้ยกเอาพระราชบัญญัติของที่จัดตั้งมหาวิทยาลัยอื่น จะมีปริญญาเอก ปริญญาโทด้วย ท่านลองคิดดูซิครับมีปริญญาเอก ปริญญาโทด้วย โอ.เค. ผมเห็นผมยินดีด้วยทุกประการนะครับ และผมคนหนึ่งที่ได้อนุมัติงบประมาณให้ไปจัดในเรื่องจัดหาที่มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี แต่ว่ามาเสียใจเมื่อพระราชบัญญัตินี้ออกมาแล้วไม่มีให้เด่นชัดว่าจะสอนอะไรบ้าง แผนงานและโครงการเป็นอย่างไรบ้าง พอมาถึงตรงนี้ชักจะสงสัยแล้วว่ารัฐบาลนี้ทำอะไรอยู่ ทำไมผมจึงต้องพูดอย่างนี้ท่านประธานครับ ผมอยากจะดูว่าแผนงานและโครงการนี้ทำให้ จริงอยู่ จึงทำให้สมาชิกสภาผู้แทนจังหวัดนครศรีธรรมราชต้องลุกขึ้นออกมาอภิปรายว่ารัฐบาลนี้ใช้ไม่ได้ ไม่มีความเป็นธรรม ถูกต้อง ถูกต้องที่สุดที่เขาพูดอย่างนี้ความจริงน่าจะได้นำมารวมกันให้มีแผน ของชาติให้เด่นชัด เราเคยมีสภาการศึกษาซึ่งเป็นเสนาธิการทางด้านการศึกษาเกิดขึ้นในประเทศนี้ แต่ไม่ได้ใช้สภาการศึกษาซึ่งเป็นศูนย์รวมตามพระราชบัญญัติความมาตรา 6 ของการจัดตั้งสภาการศึกษา ไม่ได้ใช้แต่ว่ากระทรวงศึกษาเอาไปตั้งได้ ทบวงมหาวิทยาลัยเอาไปตั้งของตัวเองได้ตามอำเภอใจ ภาคเอกชนก็ว่ากันไป บางที่วิทยาลัยเอกชนขึ้นกระทรวงศึกษาธิการบ้างมหาวิทยาลัยเอกชนขึ้นทบวงมหาวิทยาลัยบ้าง ดังนี้ เป็นต้น แล้วอีกประการหนึ่ง โครงสร้างที่จะทำความเดือดร้อนมากที่สุดก็คือโครงสร้างที่เราจัดขึ้นมาแล้วนี้สำหรับการศึกษาอื่น กรมอื่น หน่วยงานอื่น วันดีคืนดีก็โอน ออกกฎหมายเสีย วังเดินกันออกกฎหมาย โอนเอาวิทยาลัยครู โอนเอาของกรมอาชีวศึกษาเข้ามาเป็นมหาวิทยาลัย แล้วต่อไปกรมก็ไม่มี ความหมาย ในการจัดทางด้านอาชีวศึกษา ในการที่จะให้ความรู้ในด้านวิชาชีพก็ค่อยลงไป ก็ทำให้คนตื่นไม่เรียนในวิทยาลัยหรือวิชาชีพที่น่าจะนำไปประกอบอาชีพได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ผมไม่ทราบว่าจะโครงสร้างทางการศึกษาของรัฐบาลนี้จะมีจุดยืนอยู่ตรงไหน เห็นได้ชัดไหมว่ารัฐบาลนี้จะมิมหาวิทยาลัยกี่แห่ง มหาวิทยาลัยภาคใต้มีกี่แห่ง มหาวิทยาลัยภาคอีสาน ภาค

ตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคตะวันออกนั้นจะมีให้เขาอย่างไรเพียงใด เพียงแต่ถ้าหากว่า
 เสนอขึ้นมาแล้วก็จัดมาเป็นปฏิรูปการศึกษา แต่ไม่ได้บอกไม่ได้ประกาศให้ประชาชนได้
 ทราบว่า เอาละ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเนี่ยมีแผนที่จะจัดตั้งมหาวิทยาลัยให้ 2 แห่ง
 ที่ไหนบ้าง เมื่อไร ถ้าเป็นเช่นนี้แล้วประชาชนเขาจะได้เตรียมพร้อม เตรียมใจและเตรียม
 กำลังทรัพย์ที่จะดำเนินการได้ ที่จะไม่ต้องไปดำเนินการไม่ต้องให้ลูกหลานไปเรียนในจังหวัด
 อื่น เป็นไปได้ไหม เป็นไปได้ไหมว่าเมื่อตั้งมหาวิทยาลัยที่จังหวัดอุบลราชธานีแล้ว เป็นไปได้
 ไหมไม่ให้คนในกรุงเทพ ฯ ไปเรียน ให้เฉพาะคนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเขาได้มี
 โอกาสบ้างในภาคใต้ก็เช่นกันนะครับ เมื่อก่อนแผนภูมิของทางการศึกษาได้วางไว้ว่า เอา
 ภาคเหนือก็ให้คนทางภาคเหนือเรียน คนภาคกลางก็เรียนในกรุงเทพ ฯ ในภาคตะวันออก
 เฉียงเหนือก็ไม่ต้องลงมาในกรุงเทพ ฯ ไม่ต้องมาแออัดในกรุงเทพ ฯ นี้ บางคนอยู่จังหวัด
 เชียงใหม่ต้องไปเรียนถึงปัตตานี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เพราะวิทยาเขตทางด้านการศึกษา
 อยู่ปัตตานีดูซิครับเศรษฐกิจมันเสียแค่นี้ใครรับท่านประธาน เป็นไปได้ไหมว่าทบวง
 มหาวิทยาลัยจะบังคับว่าในจังหวัดต่าง ๆ ที่เหตุผลได้กล่าวมาแล้วข้างต้น 17 จังหวัด นี้
 จะได้เรียนในภาคในจังหวัดอุบลราชธานี ก็จังหวัดเอาไปเลยแบ่งไปเลย เป็นที่น่าสังเกต
 เหมือนกันวางแผนที่จะเกิดขึ้นใหม่ ๆ หรืออันที่จะเริ่มต้นใหม่โดยการจัดตั้งมหาวิทยาลัยนั้น
 คนที่จัดตั้งไม่มีปัญญาอีกแล้วหรือ ไม่มีปัญญาหรือถึงไปเอามหาวิทยาลัยเก่า ๆ หรือเป็น
 วิทยาลัยเก่า หรือเป็นอาชีวะเก่า ๆ มาจัดตั้ง คิดตั้งใหม่ได้ไหม ไม่ต้องไปโอนอันไหน
 โอนอันนี้มาให้ ไม่ต้องไปโอนของเขามา จัดตั้งได้ไหม หรือไม่มีความสามารถ รัฐบาลนี้
 ไปทำอะไรอยู่ไม่คิดในเรื่องอย่างนี้ เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่าถ้าหากว่ามีความจริงใจต่อ
 ประชาชนต่อชนบทแล้วนี้ ไปคิดให้เขาบ้างซิครับว่า คนที่จะเรียนที่อุบลราชธานีนั้นเขาควร
 จะเรียนวิชาอะไรบ้าง วิชาอย่างนี้เขาก็มีปัญญาอยู่แล้ว เพราะมหาวิทยาลัยขอนแก่นเขา
 ให้อยู่ มีศักดิ์ศรี มีศักดิ์และสิทธิ์โดยทุกประการที่ได้รับแห่งปัญญานั้น แต่ว่าเมื่อมาเป็น
 อุบลราชธานีแล้วเป็นอย่างเดิมมี 2 คณะอย่างเดิม ไม่เห็นมีอะไรเปลี่ยนแปลง แล้วคนรับ

เพิ่มขึ้นไหม ไม่มี ไม่ได้บอกครับเมื่อเป็นมหาวิทยาลัยแล้วจะรับคนได้ไหม 500 คน แต่ละ
 คณะ ไม่บอกไม่มีเลยเหตุผล เพราะฉะนั้นผมอยากจะขอทราบเรียนว่า เมื่อผมดูพระราช
 บัญญัติทั้งหมดนี้แล้วนี่เป็นเรื่องของตำแหน่งเป็นเรื่องของครูบาอาจารย์ทั้งสิ้น แล้วเด็กตาต้า ๆ
 ที่อยากจะได้อुकหลานที่ผู้แทนราษฎรไปรับปากเขาอะ ผู้แทนอุบลราชธานีไปรับปาก เอ้อ
 เด็กได้เรียนแล้ว ได้เรียน ๆ ตั้งมหาวิทยาลัยแล้ว เขาอยากจะเรียนวิชาอื่น ได้ฟังผู้แทน
 ราษฎรจากอุบลราชธานีคือคุณวิทยาที่ได้ร้องเรียนนั้นขอเดชะ ขอวิชาแพทย์ ขอวิชาพยาบาล
 เกิดขึ้นนั้นนะเขาก็เห็นสำคัญในเรื่องนี้ แต่รัฐบาลไม่ได้เขียนไว้ คณะอื่นก็ไม่มี แต่ว่าเป็น
 พระราชกฤษฎีกาเขียนไว้ทำไม เขียนอย่างนั้น ท่านลองไปดูจัดตั้งมหาวิทยาลัยอื่นซิครับ เขา
 ต้องมีคณะนั้นคณะนี้ แต่ท่านจะเป็นเงื่อนไขไว้ก็ได้ บทเฉพาะกาลก็ได้ว่าคณะนั้นตั้งเมื่อไร
 มันจะได้เป็นความหวังของชาวอุบลราชธานีหรือจังหวัดใกล้เคียงได้ แต่อันนี้ไม่ได้เขียนเลย
 ครับ เมื่อไรจะตั้งให้เขาละ เพราะฉะนั้นอันนี้เป็นเรื่องหลอกลวง รัฐบาลหลอกลวงผู้แทน
 ตัวเองนะครับ ขอเปลี่ยนชื่อเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นผมอยากจะเรียนว่าเพื่อให้ประชาชน
 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเขาได้มี ได้ขยาย ลูกหลานไม่ต้องสิ้นเงินเปลืองเงินจะต้องไป
 เรียนที่จังหวัดอื่น ก็ขอได้โปรดถ้าท่านรัฐมนตรีว่าการทบวงได้นั่งอยู่ที่นี้แล้ว ก็ขอยืนยันหน่อย
 เดชะครับว่า คณะต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นอีกสัก 4 - 5 คณะ หรือ 10 คณะก็ตามนี้จะเกิดขึ้น
 เมื่อไร อย่างไร ไม่ใช่ทั่วทั้งลวย ๆ ตามมาตรา 8 บอกว่าคณะหรือวิทยาลัย สหวิทยาลัย
 อะไรที่จัดขึ้นนี้แล้วแต่จะตราเป็นพระราชกฤษฎีกา มันลม ๆ แล้ง ๆ ครับท่านประธานครับ
 ลม ๆ แล้ง ๆ ครับ ปัญหาในเรื่องของภาคใต้เรื่องความที่ไม่เป็นธรรมนั้นนะ ผมก็น่าจะได้
 เร่งรัดนะครับ นำเห็นอกเห็นใจ จังหวัดของผมผิดหวังแล้วนะครับ จังหวัดของผมไม่ใช่ตั้งที่
 เชียงใหม่ นะครับ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่ตั้งลำปางก่อนนะครับแต่ถูกการเมืองบีบเข้าไป บีบ
 ออกไปเราถึงไม่ได้ตั้งที่จังหวัดลำปาง เมื่อก่อนนี้บอกจังหวัดลำปางเป็นจังหวัดศูนย์กลาง
 นะครับ เป็นเมืองแหล่งข้าวแหล่งน้ำอะไรต่าง ๆ แต่เมื่อถูกมหาวิทยาลัยบีบไปอย่างนี้
 เพราะฉะนั้นเพื่อเป็นบทเรียนแก่ผู้แทนราษฎร จังหวัดอุบลราชธานี นะครับ ต้องเร่งรัดครับ

ต้องบีบบังคับนักเรียนท่านครับ ผมก็ฝากท่านไว้ด้วยผมอยากจะขอประธานทราบเรียนว่า ในพระราชบัญญัติของตั้งมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี เมื่อตั้งฉบับแล้วเป็นเรื่องการจัดในสำนักงานเลขาธิการ มีตำแหน่งศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ แล้วก็ตำแหน่งทั้งสิ้น ไม่ได้พูดถึงในสาระสำคัญว่าจะสอนเด็กให้มืออย่างไรนะครับ ไม่มีเลย ท่านลองไปอ่านอีกครั้งนะครับ ไม่มี เพราะฉะนั้นผมอยากจะขอฝากไปว่าอยากจะขอให้ทางรัฐบาลนี้ได้โปรดยืนยันนะครับ ว่าในคณะต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีจะทำได้เมื่อไร แค่นั้น เพียงแค่นี้ประการที่ 1

ประการที่ 2 จะเป็นไปได้ไหมจะให้สิทธิ์แก่ผู้ยากไร้ชนบทนั้นนะมีสิทธิ์ที่เขามีปัญญาที่จะเรียนแต่ในจังหวัดอุบลราชธานี หรือจังหวัดขอนแก่นนะเขามีสิทธิ์มีโอกาสได้เรียนก่อน ไม่ใช่คนอยู่ในกรุงเทพ ฯ อยู่ในภาคกลางนี้ไปแต่เรียนเบียดหมดความแตกต่างกันครับ ท่านประธานครับ ผมอยากจะเรียนยกตัวอย่างครับ ทำไมผมจึงต้องพูดให้สิทธิ์แก่ชาวตะวันออกเฉียงเหนือเป็นอย่างนั้น ความแตกต่างในการดำรงชีพของผู้ปกครองก็คือนะครับ มีความแตกต่างกัน ผมไม่ต้องยกตัวอย่างที่อื่น ความยากจนในจังหวัดของกระผมเอง คนที่มีโอกาสเรียนในมหาวิทยาลัยมากที่สุดอยู่ในชั้นเรียนนี้ก็คือคนที่มีเงินนะครับ คนที่มีเงิน คนที่มีเวลา มีทุนทรัพย์จากพ่อแม่สิ่งนี้จะได้เรียนห้อง 1 นะครับ ในชั้นมัธยมก่อน ผมยกตัวอย่างจะมาเห็นในเรื่องห้องที่ 1 ห้องเอ. นี่ห้อง 1 นี้เอามาไว้ตรงนี้หมด เรียนพิเศษเรียนอะไรมีอุปกรณ์การเรียนการสอนพร้อมเอาชั้นนี้ให้ดังไปเลยครับ ได้เข้ามหาวิทยาลัย สอบก็ได้ใน 30 - 40 คนนี้จะต้องเซ็นพวกนี้ให้ได้ เพราะพวกนี้มีความสมบูรณ์ในด้านการเงิน การเรียน อุปกรณ์การสอนพร้อมส่วนลูกเก้าหลานเหลนใครที่เป็นยากไร้เรียนชั้นเดียวกันนะครับเหมือนกันแต่ให้เป็นห้อง 2 ห้อง 3 ห้อง 4 ห้อง 5 ไป ก็สอบไปอย่างนั้นแต่ว่าฉันจะเอาละโรงเรียนนี้ ฉันจะเอาชื่อเสียงละ ฉันจะเห็นเอาคนนี้ เพราะฉะนั้นที่ผมยกตัวอย่างนี้นะครับไม่ใช่จังหวัดลำปางอย่างเดียว ผมคิดว่าทั่วประเทศนี้จะมีลักษณะคล้ายคลึงกัน ในด้านการศึกษา เพราะฉะนั้นให้โอกาสไหมจะทำอย่างไรให้มหาวิทยาลัยขอนแก่น

88

มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีที่เกิดขึ้นเป็นความหวังใหม่นี้ นะครับ จะได้มีโอกาสให้ชาวชนบทได้เรียนมากที่สุด โดยกีดกัน ผมขออนุญาตใช้คำว่า กีดกัน ก็แล้วกันนะครับว่าไม่ให้คนจังหวัดอื่นในขอบเขตที่ได้เสนอเหตุผลขึ้นมา หลักการและเหตุผลนี้ขึ้นมาให้จังหวัดนั้น ๆ ได้เรียนเสียก่อน ก่อนที่จะให้จังหวัดอื่นเรียน เช่นเดียวกับภาคเหนือ ภาคใต้ เหมือนกันครับท่านประธาน อยากจะขอฝากอย่างนี้ว่า รัฐบาลทำได้ไหมอันนี้นะครับ

ผมอยากจะขอประธานทราบเรียนอีกเรื่องหนึ่งสุดท้ายนะครับว่า ในการที่เราจะเอามหาวิทยาลัยอื่นหรือวิทยาลัยอื่นที่เขาเป็นมหาวิทยาลัยแล้วนะครับ อย่างบางเรื่องอย่างที่คุณคอกเตอร์ลลิตาได้กรุณาชี้แจงไปตั้งแต่ต้นนั้นว่า ไปอินเขามาทำไมซึ่งจะดูในพระราชบัญญัติต่อไปไม่เกี่ยวกับพระราชบัญญัติอุบลราชธานี แต่ในฐานะท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงนี้แล้ว ผมอยากจะทราบว่า เป็นไปได้ไหม เขาเป็นมหาวิทยาลัยของเขาที่อยู่แล้วนี่ เขาก็ได้ปริญญาอยู่เขาก็พอใจอยู่ในจังหวัดนั้น ๆ นี้ แต่ว่าจังหวัดนั้นอินของเขามาอีก อย่างนี้เป็นต้น เป็นเพราะอะไร เราจะตั้งขึ้นมาอีกคณะหนึ่งไม่ได้เชี่ยวชาญหรือครูบาอาจารย์เขาก็พอใจเขาจะสอนอยู่ในมหาวิทยาลัยเขานะครับ ผมก็ขอประธานทราบเรียนว่าขอได้ไหมสำหรับ 2 เรื่อง 2 ประเด็น ประเด็นแรกก็คือเรื่องของท่านอดีตท่านรัฐมนตรีสวัสดิ์ ได้กล่าวแล้วว่าน่าจะเข้ามาพูดคุยกัน แล้วก็ขอฝากท่านประธานไว้ว่าเป็นสาระน่าศึกษานะครับ ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณพูลสวัสดิ์ครับ

นายพูลสวัสดิ์ โทตระไวศยะ (อุบลราชธานี) : ท่านประธานที่เคารพ

ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม พูลสวัสดิ์ โทตระไวศยะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดอุบล พุทธชาติไทย ท่านประธานครับ ผมได้นั่งฟังท่านสมาชิกหลายท่านอภิปราย แล้วก็พูดถึงจังหวัดอุบล ขอทราบเรียนว่า ผมคิดว่าภาคอีสานนี้ครับคงถูกมองว่าเป็นภาคที่ยากจนหรือเป็นภาคที่ไม่เจริญ พอจังหวัดจะมีมหาวิทยาลัยขึ้นมาบ้างก็คิดว่า จะสอนไม่ได้หรือประชาชนไม่มีปัญญาจะเรียน หรือตั้งขึ้นแล้วรัฐบาลไม่มีงบจะให้ อันนี้ผมขอทราบเรียนนะ

ครับว่าผมในฐานะเป็นผู้แทนราษฎร จังหวัดอุบล ขอชี้แจงว่า ภาคอีสานไม่ได้รับเหลี่ยมแลมาเป็นเวลาหลายสิบปี เนื่องจากธรรมชาติรวมทั้งบุคลากรรวมทั้งผู้บริหารแต่สมัยก่อน มาถึงปัจจุบันนี้นะครับ ทพณา พลเอก นายกชาติชาย ท่านเป็นผู้แทนราษฎรที่อีสาน ท่านเลยคิดว่าทำอย่างไรจะยกฐานะของภาคอีสาน ขึ้นได้ โดยเฉพาะในด้านการเกษตร และด้านการศึกษา ผมเองในฐานะเป็นผู้แทนราษฎรเมื่อปี 2526 และเป็นกรรมาธิการ การศึกษาก็ได้พิจารณาการจัดตั้งมหาวิทยาลัยหลายมหาวิทยาลัย ก็มีผู้แทนราษฎรหลายภาค นะครับ ไม่ใช่แต่เฉพาะภาคอีสาน เสนอจัดตั้งมหาวิทยาลัยของจังหวัดตัวเองขึ้นมาทั้งหมด โดยอ้างว่าจังหวัดตัวเองประสบปัญหาการศึกษา จังหวัดตนเองต้องการพัฒนาด้านการศึกษา แต่ปรากฏว่าทางรัฐบาลอนุมัติให้แค่ 5 มหาวิทยาลัย คือ ที่พิษณุโลก อุบล แล้วก็ชลบุรี แล้วก็อีก 2 แห่ง ขอกราบเรียนท่านประธานว่า ที่กราบเรียนว่าประชาชนภาคอีสานเมื่อตั้ง มหาวิทยาลัยอุบลนั้นอาจจะไม่มีเงินจะเรียน ไม่จริง เพราะว่าเดี๋ยวนี้นะครับภาคอีสาน ของเรากำลังพัฒนา โดยเฉพาะจังหวัดอุบลมีการ จัดตั้งขยายสนามบินอุบลมีการ จะสร้าง เขื่อนปากมูล มีการจะสร้างหลาย ๆ สิ่ง หลาย ๆ อย่าง เพื่อให้อุบลเป็นจังหวัดพัฒนา เพราะฉะนั้นผมขอกราบเรียนว่า เป็นสิ่งที่ดีที่ภาคอีสาน โดยเฉพาะอุบลของเราได้มีการ จัดตั้งมหาวิทยาลัยขึ้น เพราะเดี๋ยวนี้ครับแต่ละปีผู้จบการศึกษาระดับมัธยมได้หลังไหลเข้ามา เรียนมหาวิทยาลัย ไม่ว่าจะจุฬาลงกรณ์ ธรรมศาสตร์ รวมทั้งรามคำแหง แต่ถ้ารัฐบาลเปิด มหาวิทยาลัยที่อุบลขึ้น ผมคิดว่าประชาชนหรือประชากรเหล่านี้ซึ่งเป็นลูกชาวไร่ชาวนา จะมีโอกาสมาเล่าเรียนที่จังหวัดตัวเอง เวลาหน้าทำไร่ทำนาหรือหน้าฝน พ่อแม่หรือ ปู่ย่าตายาย จะได้ให้ลูกให้หลานได้ช่วยกันทำไร่ทำนาบ้าง ไม่ใช่ว่าเสาร์อาทิตย์อยู่กรุงเทพฯ ไม่มีเวลาจะไปช่วยพ่อแม่ทำไร่ทำนา แล้วอีกอย่างหนึ่งเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายของ ประชาชน ท่านผู้แทนครับ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติครับ ขอกราบเรียนว่าหากท่านได้อนุมัติให้ พระราชบัญญัติจัดตั้งมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีเกิดขึ้น ผมคิดว่าจะเป็นกุศลผลบุญให้แก่พี่น้อง ประชาชนชาวภาคอีสาน จะอนุมัติหรือไม่อนุมัติก็ ขึ้นกับท่านในวันนี้นะครับว่าจะอนุมัติหรือไม่ ขอขอบคุณครับ

90

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ดอกเตอร์อาทิตย์ อุไรรัตน์
เชิญ

นายอาทิตย์ อุไรรัตน์ (ฉะเชิงเทรา) : กราบขอบคุณท่านประธานสภา
ที่เคารพ กระผม อาทิตย์ อุไรรัตน์ พรรคเอกภาพ จากจังหวัดฉะเชิงเทรา กระผมลุกขึ้นมา
อภิปรายวันนี้เพื่อสนับสนุน การศึกษาของชาตินั้นไม่มีพรรคฝ่ายค้าน ไม่มีพรรครัฐบาล แต่
เป็นความเจริญของประเทศชาติเป็นส่วนรวม กระผมอยากจะกราบเรียนว่า การศึกษาของ
ชาตินั้นได้ถูกดำเนินการมาก่อนข้างจะหลงทางและก็ผิดพลาดมาเป็นเวลานานแล้ว กระผม
ตั้งใจที่ทางรัฐบาลและที่ท่านเพื่อนสมาชิกหลายท่านได้เห็นความสำคัญในเรื่องนี้ แล้วก็เสนอให้
ขยายการศึกษาภาคอุดมศึกษาให้ทั่วถึงทั่วประเทศ แต่กระผมอยากจะกราบเรียนในความรู้สึก
ที่มีอยู่ว่า การศึกษานั้นเราจะทำผิวเผินทำเป็นเรื่องเพียงหาเสียงหรือทำเป็นเรื่องเพียง
เพื่อประชาสัมพันธ์ว่าเราได้เสนอให้ตั้งมหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้นในท้องที่แล้วนี้ทุกอย่างจะสวยงาม
สวยสดงดงามไปหมด ผลที่จะได้นั้นเต็มเม็ดเต็มหน่วยอย่างนั้นคงจะเป็นการมองแต่เพียง
ผิวเผินเกินไป กระผมอยากจะกราบเรียนว่าเรื่องการศึกษานั้นเป็นรากฐานที่สำคัญจริง ๆ
ของประเทศชาติ ประเทศชาติยังไม่เจริญ ประเทศชาติยังไม่ก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ ประชาชน
ยังอยู่ไม่ดีขึ้นไม่ดีขึ้น รากฐานที่แท้จริงมากจากการศึกษาทั้งสิ้นวันนี้เราพัฒนาการศึกษามา
เป็นเวลานาน มาบัดนี้เรามาเผชิญกับปัญหาซึ่งไม่เคยคิดคาดฝันมาก่อนว่าอยู่ดี ๆ เรา
ขาดแคลนวิศวกร ขาดแคลนแพทย์ ขาดแคลนนักวิทยาศาสตร์การแพทย์ทั้งหลายเหล่า
ขาดแคลนนักวิชาชีพเช่นพยาบาลต่าง ๆ เป็นต้น รวมไปถึงในวิชาชีพต่าง ๆ ซึ่งจะเสริม
สร้างความเจริญทางด้านเศรษฐกิจ เราบันทึกว่าปีนี้เราขาดดุลการค้าถึง 96,000 ล้านบาท
กำลังจะขาดดุลเป็น 120,000 ล้านบาท สาเหตุก็เพราะว่าเราขาดดุลสินค้านำเข้าซึ่งเราต้อง
สั่งจากต่างประเทศเข้ามา เนื่องจากประเทศไทยเรากำลังพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรม แล้ว
ก็จำเป็นต้องลงทุนทางด้านอุตสาหกรรม แต่สาเหตุที่ลึกซึ้งในการขาดดุลการค้า นั้น ก็เพราะว่า
เราขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถอย่างแท้จริง เครื่องจักรเครื่องมือทั้งหลายของ

โรงงานอุตสาหกรรมต้องสั่งจากต่างประเทศทั้งสิ้น เมื่อสั่งเข้ามาแล้วอะไหล่แม้แต่ละตัวก็ต้องสั่งจากต่างประเทศเมื่อเครื่องจักรมันเก่าไปแล้ว เราก็ต้องสั่งเครื่องใหม่มาก็ต้องสั่งจากต่างประเทศ แล้วเมื่อเป็นอย่างนี้เราจะไม่ให้ขาดดุลการค้ามันคงจะเป็นเรื่องยาก สาเหตุก็เพราะว่าเรายังไม่มีบุคลากรที่เก่งกาจพอที่จะสร้างเครื่องจักรเครื่องมือ ให้เกิดขึ้นในประเทศได้ เมื่อเป็นอย่างนี้ นะครับเราก็อนาคตที่มองเห็นว่าเราจะต้องขาดดุลการค้า แล้วมันจะกระทบกระเทือนไปถึงเรื่องขาดดุลชำระหนี้ก็คงจะตามมาในอนาคตอันไม่ใกล้ไม่ไกลนี้ ผมอยากจะกราบเรียนว่าปัญหาของการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ผ่านมานี้เป็นปัญหา 3 เล้า ซึ่งแก้ไขยากมาก

ปัญหาประการที่ 1 ดูจากง่าย ๆ ตัวเลขของเด็กที่จบ ม. 6 ปีหนึ่ง ๆ นี้เป็น 130,000 คน มาสมัครสอบเข้าในระบบทบวงมหาวิทยาลัย 100,000 คนต่อปี รับได้เพียง 20,000 คน อีก 80,000 คน 90,000 คน ไม่ทราบไปไหน ก็ปล่อยไปตามยถากรรม เราก็มีระบบมหาวิทยาลัยเปิดรองรับ ระบบมหาวิทยาลัยเปิดที่รองรับนั้น เราอาจจะภูมิใจว่าก็ไม่เห็นจะเป็นอะไรเปิดรับแล้วเป็นการเปิดอย่างกว้างขวาง แต่กระผมอยากจะกราบเรียนว่านั่นคือการหลอกให้เยาวชนของเราหลงผิด หลงทาง ซึ่งเป็นการสูญเสียทั้งทรัพยากรของบุคคลตัวของเขาเองเวลาของชีวิตของเขาเอง แล้วยังเป็นการสูญเสียทรัพยากรของประเทศชาติเป็นส่วนรวมอีกด้วย

ในส่วนที่ 2 นักศึกษาอาชีวศึกษา ซึ่งเราคิดว่าจะเป็นมือเป็นไม้ในการพัฒนาชนระดับกลางให้กับความเจริญทางด้านอุตสาหกรรมเป็นจำนวนมาก จบ ปวช. บัณฑิต ทางด้านเทคโนโลยีทั้งหลาย เขาก็ต้องมีความประสงค์ที่จะต่อในระดับอุดมศึกษาให้เพิ่มขึ้น แต่ปรากฏว่าเมื่อได้ถึงระดับ ปวส. แล้ว ก็มีที่รองรับอีกเพียงนิดเดียวเท่านั้นเอง คือวิทยาลัยเทคโนโลยีอาชีวศึกษา หรือไม่กี่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เพียงแค่นั้นนะครับ ทำให้ส่วนใหญ่ที่จบระดับ ปวช. ปวส. นี้ไม่มีหนทางที่จะไป ก็ต้องหันเหวิถีชีวิตไปสู่ระบบมหาวิทยาลัยเปิดอีกเช่นเดียวกันก็ต้องไปเรียนในสาขาวิชาซึ่งเขามีสอนที่นั่น ซึ่งไม่ใช่วิชา

ที่สังคมมีความขาดแคลนและต้องการก็ทำให้ผู้ซึ่งเรียนมาทางด้านช่างกลเทคโนโลยี ต้องหันเหไปเรียนทางด้านสังคมศาสตร์ นี่ก็เป็นความสูญเปล่าอยู่แล้ว จบออกมาเขาก็กลายเป็นนักเทคโนโลยีที่ใช้ไม่ได้ แล้วก็ป็นนักสังคมศาสตร์ที่ใช้ไม่ได้อีกเช่นเดียวกัน อ้ายปัญหาอย่างนี้ผมตั้งใจที่รัฐบาลเฟื่องจะตื่นตัวในเรื่องนี้ เราขาดแคลนคนเยอะแยะมากมาย แต่ในขณะที่เดียวกันทรัพยากรที่เรามีอยู่ก็ทุ่มไม่ไปในทิศทางที่ผิดตั้งเยอะ แล้วเราก็มานั่งกันในเรื่องรูปแบบนะครับ ผมอยากจะกราบเรียนว่าเมื่อที่เราได้พูดกันถึงปัญหาของหลาย ๆ จังหวัด เราบอกว่าเรายังไม่อยากจะให้นครศรีธรรมราชซึ่งอยู่ใกล้สงขลา ฉะนั้นวิทยาลัยที่นครศรีธรรมราชจึงควรจะเป็นส่วนหนึ่งของสงขลาเพราะอยู่ใกล้กันนิดเดียว แต่แนวความคิดอย่างนี้เป็นแนวความคิดในเรื่องรูปแบบ ซึ่งเรานำไปใช้กับทุกที่ครับ จะเป็นอุบลราชธานีก็ดีหรือที่อื่นก็ดี ผมอยากจะกราบเรียนชี้ให้เห็นว่าไม่ทราบว่ามีการอะไรอยู่ตรงนี้ นอกจากว่ายังไม่อยากให้มีผู้ดูแลรับผิดชอบในระดับเป็นวิทยาลัยเอกเทศ การที่เราอ้างว่านครศรีธรรมราชอยู่ใกล้สงขลา หรืออุบลราชธานีอยู่ใกล้ขอนแก่น หมายความว่าเด็กนักเรียนนี้ที่อยู่ขอนแก่นสามารถจะไปเรียนที่นครศรีธรรมราชได้อย่างนั้นหรือ หรือว่านักเรียนซึ่งอยู่จังหวัดใกล้เคียงแล้วสามารถจะไปเรียนเดินทางข้ามจังหวัดได้อย่างนั้นหรือ หรือว่ามีเหตุผลอะไรที่จำเป็นจะต้องเอาไปโยงใยกันไว้อย่างนั้น ที่ไม่สร้างให้เกิดความเคียดแค้นเป็นเอกเทศของมันเป็นเอง เรื่องนี้ครับผมอยากจะกราบเรียนว่าเราน่าจะได้ทบทวนกันว่า ถ้าความเหมาะสมในการที่จะสอนในวิชาชีพต่าง ๆ ของวิทยาลัยแต่ละแห่งนั้นมีความพร้อมพอสมควร การที่จะคิดประหยัดในเรื่องบุคลากรนั้นอาจจะทำได้โดยการที่ให้บุคคลนั้นไปดูแล แต่ว่าไม่ได้หมายความว่าต้องให้อุบลราชธานีขึ้นกับขอนแก่น อย่างนี้มันทำสร้างให้เกิดปัญหาทั้งในทางปฏิบัติ ในทางเทคนิคและในทางความรู้สึกในศักดิ์ศรีของชนในจังหวัดนั้นด้วย กระผมจึงคิดว่ารูปแบบเหล่านี้ไม่ควรจะต้องทำการสังคายนากันเป็นการใหญ่ในทุกจังหวัด กระผมอยากจะกราบเรียนว่ากระผมเห็นด้วยในแนวความคิดที่จะขยายการศึกษาไปสู่ภาคต่าง ๆ แต่ที่กระผมกลัวอย่างมากเป็นห่วงอย่างมากก็คือว่า เราจะดูกันผิวเผินตรงนี้ว่าเราได้ออกพระราชบัญญัติ

ตั้งมหาวิทยาลัยแล้วนั่นคือจบ อันนั้นเป็นเพียงจุดเริ่มต้นจุดเดียวเท่านั้น ซึ่งมีอีกเป็นร้อย ๆ จุดที่จะต้องดำเนินการในการบริหารมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยจะได้ผลสมบูรณ์แบบตามเจตนารมณ์ที่ตั้งไว้หรือไม่ นั่นไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่ามีพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว แล้วจะได้ผลตามนั้น หากแต่ขึ้นอยู่กับทรัพยากรอีกมากมายหลายอย่าง ปัญหาขณะนี้ของเราในขณะนี้เราตื่นตัวโดยที่ยังไม่ได้เตรียมตัวเต็มที่นั้นนี้ทำให้เกิดการขาดแคลนอีกเป็นหลายละลอก กระทบอยากจะทำเรียนว่าในส่วนที่เราจะเน้นทางด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีนั้น เราไม่ได้เน้นในเรื่องพื้นฐานความเป็นไปได้ของสาขาต่าง ๆ เหล่านั้นเลย เราจะเปิดสอนสาขาทางด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีใด ๆ ก็ตาม วิทยาศาสตร์ทั้งหลายจะต้องเป็นพื้นฐานขณะนี้ประเทศไทยขาดแคลนทางด้านวิทยาศาสตร์เป็นอย่างมาก วิชาการทางด้านเคมี ฟิสิกส์ ชีวะ คณิตศาสตร์เหล่านี้ไม่มีคนเขานิยมเรียนกันแล้ว เพราะว่าเรียนไปแล้วในสมัยหนึ่ง 10 ปีที่ผ่านมาหางานทำไม่ได้ คนจบเคมีเฉย ๆ หางานทำไม่ได้ คนจบฟิสิกส์เฉย ๆ ก็หางานทำไม่ได้ นอกจากนี้เป็นครูคนเขาก็ไม่นิยมไปเป็นครู ฉะนั้นตรงนี้จึงไม่มีใครนิยมที่จะผลิออกมามากมาย เมื่อเป็นเช่นนั้นการที่เราจะเน้นเปิดสอนมหาวิทยาลัยทางด้านเภสัชกิติ แพทย์กิติ เทคนิคกิติ เราจะต้องมีอาจารย์ บุคลากรที่พร้อมทางด้านวิทยาศาสตร์พื้นฐาน ซึ่งขณะนี้ประเทศไทยขาดแคลนที่ไหนก็ผลิตไม่พอ อันนี้กระทบเป็นห่วงอย่างยิ่งว่ารัฐบาลได้วางแผนค่านึงลึกซึ้งหรือไม่ เราได้แต่พูดกันว่าเราจะต้องมีนั่นมีนี่ แต่จริง ๆ แล้วมันทำยาก อันนี้จะทำอย่างไรเป็นประการที่ 1 นะครับ ในเรื่องบุคลากรซึ่งเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่มาก

ในประการที่ 2 ในเรื่องแนวทาง ในเรื่องแนวทางนี้กระทบเห็นว่าเราได้เดินทางผิดมาเป็นเวลานานแล้ว ผมค่อนข้างจะเห็นด้วยอาจจะแตกต่างกับท่านเพื่อนสมาชิกบางท่านนะครับว่า ทรัพยากรที่เราลงทุนทางการศึกษาการจัดกระจายอยู่ตามจังหวัดต่าง ๆ ขณะนี้มันมากมายซ้ำซ้อนบางจังหวัดนะครับ อย่างเช่น มหาสารคาม หรือจังหวัดฉะเชิงเทรา ของผมก็ตาม มีวิทยาลัยหลายแห่งบนถนนสายเดียวกัน วิทยาลัยตั้งเรียงจะไปหมด วิทยาลัยครู วิทยาลัยเกษตร วิทยาลัยอาชีววะ วิทยาลัยพลະ วิทยาลัยเทคนิค ทุกแห่งต่างสอน

ในระดับปริญญาตรีเหมือน ๆ กันทั้งสิ้น แต่ทุกแห่งจะต้องมีโรงอาหารของตัวเอง ทุกแห่งจะต้องมีตึกอำนวยการของตัวเอง ทุกแห่งจะต้องมีหอสมุดของตัวเอง ต้องมีอริการของตัวเอง มีอะไรต่ออะไรของตัวเองทั้งสิ้น สิ่งเหล่านี้คือความสูญเปล่าซึ่งรัฐได้ลงไปแล้ว ถ้าเมื่อมีรูปแบบการบริหารที่ทันสมัยยึดหยุ่นว่า เราสามารถปรับตัวให้ทันรวดเร็วต่อความต้องการและการเปลี่ยนแปลงของตลาดและของประเทศแล้ว เราสามารถที่จะเซฟ (safe) ประหยัดทรัพยากรเหล่านี้ได้เป็นอย่างดี แต่เนื่องจากว่าทุกอย่างนี้ไปขึ้นอยู่กับระบบราชการ ซึ่งสังกัดกรมที่มีต้นสังกัดของตัวเอง ฉะนั้นความคล่องตัวในการที่จะโยกย้ายยึดหยุ่นในการปรับหลักสูตรก็จะเป็นไปได้ยาก เพราะว่าเจ้าสังกัดก็ยอมที่จะหวงแทน ครึ่งนี้แหละครับ กระทบค่อนข้างจะเห็นด้วยว่าทรัพยากรเรามี คนเรามี แต่วิธีการใช้ของเราสุ่ยสุ่ยเกินไป ผลที่ได้ก็ไม่ได้ผลเต็มที่ เรามีแต่วิทยาลัยครู วิทยาลัยต่าง ๆ ที่ให้เด็กเรียนแล้วนี่จบออกมาแล้วงานไม่มีทำ ครึ่งนี้มันเป็นปัญหาของชาติ ฉะนั้นผมอยากจะให้ทางทบวงมหาวิทยาลัยได้วางแผนให้ชัดเจนในเรื่องนี้ว่า แนวทางของแต่ละแห่งนี้จะเน้นอะไร จะนำไปสู่ทิศทางอย่างไร แล้วก็สอดคล้องกับความต้องการของประเทศอย่างไร ในเรื่องของงบประมาณและอุปกรณ์ซึ่งมันเป็นเรื่องเดียวกัน กระทบได้รับทราบและติดตามว่า วิทยาลัยแต่ละแห่งเหล่านี้ได้รับงบประมาณอย่างที่ท่านเพื่อนสมาชิกได้ยกมาว่า 16 ล้านบาทบ้าง 17 ล้านบาทบ้าง อย่างนี้ทำการศึกษาก็ไม่ได้ ไม่พอ การศึกษาที่มีงบประมาณสนับสนุนเพียงแค่นั้นจะเป็นการสนับสนุนซึ่งไม่ได้ผลแล้วก็คุณภาพก็จะออกมาต่ำ ขณะนี้นะครับ ในเรื่องของบุคลากร ผมอยากจะกราบเรียนว่าคนไทยซึ่งมีความรู้ความสามารถสูง ไปเป็นอาจารย์อยู่ในมหาวิทยาลัยต่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกามีเป็นจำนวนมาก มีทุกสาขาตั้งแต่เป็นอาจารย์โรงเรียนแพทย์ วิศวกร แล้วก็สาขาอื่น ๆ อีกเยอะแยะที่เป็นความต้องการของประเทศไทย เขาก็ต้องการกลับประเทศไทย แต่กลับไม่ได้ กลับไม่ได้เพราะว่าไม่รู้ว่าจะกลับมาแล้วจะไปลงตรงไหน ครึ่งนี้ถ้าเผื่อว่ารัฐบาลมีนโยบายและมาตรการที่จะดึงบุคลากรจากต่างประเทศกลับมาสู่ประเทศไทยได้จะเป็นประโยชน์กับประเทศไทยมหาศาล รายละเอียด

เกี่ยวกับเรื่องนี้มีอีกมากมายนะครับ ฉะนั้นผมอยากจะกราบเรียนไว้ว่า การที่จะตั้งมหาวิทยาลัยนั้น ไม่ใช่ช้ออกกฎหมายแล้วมันจะจบ แต่ว่าจะต้องเป็นเรื่องลึกซึ่งดำเนินการต่อ กระผมไม่อยากจะเห็นว่าเมื่อตั้งออกมาแล้วให้ความหวังแก่เยาวชนในชนบทหมดเรียบร้อยแล้ว นี่ หลอกหลวงเขาเข้าไปแล้วก็ไปทำให้วิถีชีวิตของเขาหลงทางเหมือนกันที่ไปคัมภีร์มหาวิทยาลัยรามคำแหงหรือมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช กระผมไม่ได้หมายความว่าทั้ง 2 แห่งนี้จะให้เด็กหลงทางทั้งหมดนะครับ แต่กระผมเห็นว่าควรจะได้ใช้ทรัพยากรบางส่วนที่ทุ่มให้กับรามคำแหงนี้ได้ทุ่มไปสร้างในแนวทางที่เป็นประโยชน์อย่างแท้จริงกับประเทศชาติ แบ่งส่วนออกมา ฉะนั้นถ้าเมื่อมหาวิทยาลัยเหล่านี้ไม่ได้รับการเหลียวแลอย่างแท้จริง เปิดสอนรับเด็กเยอะ ๆ เด็กเข้าไปเรียน เรียนในสาขาซึ่งสังคมไม่ต้องการ ตลาดไม่ต้องการหรือแม้กระทั่งว่าสาขาที่ต้องการ แต่ว่าคุณภาพไม่ถึงก็จะทำให้ชีวิตอนาคตของเขานี้ไม่สดใสเท่าที่ควร ฉะนั้นโดยสรุปครับท่านประธานที่เคารพ กระผมสนับสนุนในแนวทาง แต่ขอเสนออย่างจริงจังเลยนะครับว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล่น ไม่ใช่เรื่องหาเสียงที่จะทำแค่นี้แล้วจะหยุดและก็เชื่อเป็นอย่างยิ่งว่า ท่านรัฐมนตรีนี้มีความสามารถที่จะนำไปสู่ความสำเร็จได้ ขอบพระคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณสมาน ใจปราณี เชิญ

นายสมาน ใจปราณี (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม

สมาน ใจปราณี ประชากรไทย กรุงเทพ ฯ กระผมคงเรียนต่อท่านประธานได้ว่า เมื่อพูดถึงเรื่องการศึกษาแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดตั้งมหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้นมานั้นเป็นการเปิดโอกาสทางการศึกษาให้แก่ประชาชน ผมก็คงจะต้องให้ความเห็นชอบในหลักการ ทั้งนี้ก็เพราะว่าการศึกษา ความหมายของเขาก็คือความเจริญงอกงาม เพราะฉะนั้นใครก็ตามที่ได้มีการศึกษาดี เขาก็ย่อมจะต้องประสบกับความสุขความเจริญ และจะมีผลส่งกระทบไปยังประเทศชาติหรือสังคมส่วนรวมด้วย ท่านประธานที่เคารพ การศึกษาปัจจุบันนั้นอุปสรรคหนึ่งเป็นปัจจัยแห่งชีวิตที่ไม่แพ้อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ซึ่งเป็นปัจจัยที่ทุกคนทุกคนรอบคร้วมีความประสงค์ที่จะให้บุตรหลานของตนได้รับการศึกษากันทั้งสิ้น แต่โอกาสเป็น

เรื่องสำคัญที่ว่าใครจะมีโอกาสได้มากน้อยเพียงใด อย่างไร หรือไม่ แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือว่า ปัจจุบันนี้เรามุ่งที่จะพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ ทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง หรืออะไรก็ตาม สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ย่อมจะต้องอาศัยการศึกษาเป็นเครื่องมือทั้งสิ้น ท่านประธานครับผมลองยกตัวอย่างตัวเลขคิดหยาบ ๆ เพื่อวิเคราะห์ดูเล่น ๆ ก็คือว่า ปัจจุบันนี้มีประชากรอยู่ 55 ล้านคน ถ้าเราอยากจะทำให้ประชากรไทยของเรามีได้รับการศึกษาในระดับอุดมศึกษาสัก 1 เปอร์เซ็นต์นี้ ก็คงจะต้องมีจำนวน 550,000 คน แต่ปัจจุบันนี้เป็นที่ทราบกันดีว่า มหาวิทยาลัยของรัฐก็ดี มหาวิทยาลัยของเอกชนก็ดี ขณะนี้จัดการศึกษาได้อยู่ประมาณเพียง 300,000 เศษเท่านั้น แสดงให้เห็นว่าเรายังไม่สามารถที่จะทำตัวเลขแม้แค่ 1 เปอร์เซ็นต์ของประชากรได้ของประชากรทั้งหมดได้ในขณะนี้ เพราะฉะนั้นตัวเลขตัวนี้ชี้ให้เห็นว่าเราจำเป็นจะต้องพัฒนาประชาชนของเราให้มีความรู้สูงขึ้น กระผมเองมีความคิดและเชื่อมั่นว่าประชาชนที่มีการศึกษาสูงย่อมต้องมีโอกาสในการที่จะสร้างงาน-สร้างการ ย่อมที่จะเป็นพลเมืองที่ดีได้ เพราะฉะนั้นการที่รัฐบาลหรือท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้ร่วมกันเสนอให้มีความหมายมหาวิทยาลัยขึ้นมา ทราบว่าวันนี้จะมีถึง 4 - 5 มหาวิทยาลัยนั้น จึงเป็นเรื่องที่ควรให้การสนับสนุน อย่างไรก็ตามกระผมอยากจะขอทราบเรียนฝากผ่านท่านประธานไปยังรัฐบาลสัก 2 - 3 ประเด็นในเรื่องของการที่เราเปิดโอกาสในการขยายการศึกษาในระดับอุดมศึกษาให้กว้างขวางยิ่งขึ้นนั้น ก็เพื่อมุ่งที่จะกระจายการศึกษาออกไปยังส่วนภูมิภาค และเพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีโอกาสในการศึกษาเล่าเรียนในระดับอุดมศึกษามากขึ้น ผมอยากจะฝากทางรัฐบาลผ่านท่านประธานไปว่า เราเปิดโอกาสให้ใคร เราเปิดโอกาสให้พี่น้องของเราที่อยู่ในพื้นที่นั้น ๆ หรืออย่างไร เพราะจากการวิจัยปรากฏชัดว่า นักศึกษาที่เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยนั้นส่วนใหญ่เป็นเด็กที่มาจากครอบครัวที่ร่ำรวย เพราะฉะนั้นพี่น้องชาวไร่ชาวนาที่มีฐานะไม่สู้ดีนั้นโอกาสที่จะศึกษาเล่าเรียนในมหาวิทยาลัยไม่ค่อยมี ครังนี้เป็นเรื่องที่สำคัญเพราะเราบอกนี่ครับว่าเราตั้งมหาวิทยาลัยกันขึ้นมาเพื่อเปิดโอกาส เปิดโอกาสให้ประชาชนในพื้นที่ได้รับการศึกษาสูงขึ้น เพราะฉะนั้นครังนี้

ละครับเป็นรายละเอียดเป็นหลักการที่ขอฝากรัฐบาลไปว่าต้องไปจัดการให้ดีกว่า ให้พี่น้องประชาชนในพื้นที่ได้มีโอกาสศึกษาเล่าเรียนในมหาวิทยาลัย ท่านประธานครับเมื่อเวลาที่เขาประกาศผลการสอบเอ็นทรานซ์ (Entrance) ทุกปี ท่านประธานคงจะมีความรู้สึกเหมือนกับผม ว่ามีความรู้สึกสะท้อนใจที่ได้เห็นลูกหลานของเราผิดหวังจากการที่สอบเอ็นทรานซ์ไม่ได้ เด็กที่สอบได้ก็คืออกดีใจ เด็กที่สอบไม่ได้ก็ร้องไห้ หมายความว่าอย่างไรครับ หมายความว่าลูกหลานของเราต้องการอยากจะศึกษาเล่าเรียนสูงขึ้น เพราะฉะนั้นตรงนี้ก็อยากจะฝากไปด้วย วิธีการสอบคัดเลือกเด็กเข้าสู่ประมุขมหาวิทยาลัยนั้น อยากจะให้ไปคิดเสียใหม่ ปรับปรุงวิธีการเสียใหม่ และเมื่อเรามีที่นั่งมากขึ้น โอกาสแน่นอนจะมีมากขึ้นนั้น ก็โปรดดูว่าใครละครับที่จะมีโอกาสเข้าไปนั่งเรียนในมหาวิทยาลัย

ของฝากประการที่ 2 เวลาที่เราจะเปิดมหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้นมากมาย ย่อมต้องมีบุคลากร คือครูบาอาจารย์มากมาย ผมก็อยากจะฝากไปว่าท่านรัฐมนตรีว่าการทบวงนี้ท่านคุมได้หรือเปล่า ท่านคุมครูบาอาจารย์ทั้งหลายเหล่านั้นได้หรือเปล่า ครูบาอาจารย์ทั้งหลายเหล่านั้นเป็นข้าราชการ คุมในเรื่องอะไรละครับ อย่างน้อยที่สุดนี้ให้เขาได้แสดงบทบาท ซึ่งเป็นหน้าที่ของอาจารย์มหาวิทยาลัย 4 ประการ ประการที่ 1 ก็คือการสอน ประการที่ 2 ก็คือการวิจัย ประการที่ 3 ก็คือการบริหารสังคม ประการที่ 4 ก็คือการรักษาศิลปวัฒนธรรมของชาติ บทบาททั้ง 4 ประการนี้ที่อาจารย์มหาวิทยาลัยของเราได้ทำกันครบถ้วนหรือเปล่า ผมได้รับคำนิทาจากหลายคนเขาบอกว่าอาจารย์ของเราบางคนสอนสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมงแล้วนอกนั้นก็ไม่มีไปไหน ๆ ตรงนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการบริหารนะครับท่านประธานครับ เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับการบริหาร แต่ในขณะเดียวกันก็มีการเรียกร้องในเรื่องของความอิสระทางวิชาการ แต่ฟังไปฟังมากลายเป็นว่าเนื้อหาสาระของความอิสระทางวิชาการนั้น คือความอิสระทางบริหารซึ่งมันคนละประเด็น กระผมไม่ขัดข้องที่อาจารย์มหาวิทยาลัยเรียกร้องเรื่องความอิสระทางวิชาการ กระผมก็ต้องให้ ต้องให้เขาครับ แต่ความอิสระทางการบริหาร คือการทำงานหรือไม่ทำงานนี่เป็นเรื่องที่ให้ไม่ได้ ต้องเป็นไปตามระบบของการทำงานในฐานะ

98

ที่เป็น ข้าราชการ ฝากด้วยว่าท่านรัฐมนตรีซึ่งสองวันนี้บ่นมาทางหน้าหนังสือพิมพ์หลาย
ประการซึ่งเกี่ยวข้องกับความอึดอัดในเรื่องของการบริหาร ในฐานะที่เป็นรัฐมนตรีว่าการทบวง
สุดท้ายก็คือเมื่อสองวันที่แล้วสภาแห่งนี้ได้ให้ความเห็นชอบให้มีการจัดให้มีการปฏิรูปการศึกษา
ใหม่ทั้งระบบ เพราะฉะนั้นวันนี้อาจจะมีความหมายเกี่ยวกับการจัดตั้งมหาวิทยาลัยผ่าน
เรียบร้อยแล้ว ก็ขอว่าเมื่อคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา เขาคิดรูปแบบในทางที่เหมาะสมที่ควรเสร็จ
แล้วเมื่อใด ก็ขอความกรุณาว่าบรรดามหาวิทยาลัยทั้งหลายทั้งที่มีอยู่ในปัจจุบัน และที่กำลัง
จะจัดตั้งใหม่นั้น ขอให้โปรดอย่างอเนกก็แล้วกันขอให้เป็นไปตามแนวทางปฏิรูปซึ่งกำลังจะเกิด
ขึ้นใหม่ในอนาคต ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับท่านสมาชิกที่เคารพครับ
เนื่องจากว่าร่างพระราชบัญญัติที่เราจะพิจารณาแล้ว 2 ฉบับนั้น ตอนนี้มีร่างที่ท่าน
นายกรัฐมนตรีได้รับรองมาอีกฉบับหนึ่ง คือร่างพระราชบัญญัติของคุณสุวิทย์ คุณกิตติ ซึ่งมี
หลักการอย่างเดียวกันผมใคร่ที่จะขอจังหวัดนี้นะครับ ขออาศัยข้อบังคับที่ 22 ขอปรึกษาที่
ประชุมนี้ว่า จะนำเข้าสู่วาระการประชุมและรวมพิจารณากับวาระนี้หรือไม่

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ถ้าที่ประชุมไม่ขัดข้อง
ผมถือว่าที่ประชุมอนุญาตนะครับ ขอเชิญคุณสุวิทย์ คุณกิตติ ครับ

นายสุวิทย์ คุณกิตติ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม สุวิทย์ คุณกิตติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดขอนแก่น พรรคเอกภาพ ก่อนอื่นผมต้องกราบขอพระคุณท่านประธานสภาผู้แทนราษฎร ที่กรุณาให้โอกาสพรรคเอกภาพและตัวกระผม รวมทั้งท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ ซึ่งร่วมเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้มีโอกาสเสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี และต้องขอกราบขอพระคุณท่านนายกรัฐมนตรีที่กรุณาให้คำรับรองร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินฉบับนี้ ถึงแม้ว่าจะรวดเร็วและก็รีบด่วน ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม นายสุวิทย์ คุณกิตติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดขอนแก่น พรรคเอกภาพ นายดุสิต ไสภิตชา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดอุบลราชธานี นายธีระพันธุ์ พาลุสุข จังหวัดยโสธร นายมหาสิงค์ ไพรสิน จังหวัดศรีสะเกษ นายเอกพร รักความสุข จังหวัดสกลนคร นายสมศักดิ์ คุณเงิน จังหวัดขอนแก่น และนายประทวน เขียวฤทธิ จากจังหวัดสุโขทัย ได้ร่วมกันเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้โดยมีหลักการ เพื่อให้จัดตั้งมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

ท่านประธานที่เคารพครับ ถึงแม้ว่าทางจังหวัดอุบลราชธานีจะได้มีการตั้งวิทยาลัยอุบลราชธานีซึ่งอยู่ในสังกัดของมหาวิทยาลัยขอนแก่นแล้วก็ตาม แต่ทางพรรคเอกภาพและตัวพวกกระผมก็ยังมองเห็นว่า ในการที่จะบริหารการศึกษาของมหาวิทยาลัยให้มีเอกภาพและมีคุณภาพ มีประสิทธิภาพได้อย่างเต็มที่นั้นสถานศึกษานั้นควรจะมีความเป็นเอกเทศหรือมีความเป็นตัวของตัวเอง เพื่อให้การดำเนินการในการจัดหลักสูตรที่ดี หรือการเรียนการสอนก็ดีสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น

ท่านประธานที่เคารพครับ จริง ๆ แล้วร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีฉบับนี้มีรายละเอียดส่วนใหญ่เช่นเดียวกันกับของทางรัฐบาล แต่ก็มีรายละเอียดปลีกย่อยที่กระผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานครับว่า พวกกระผมเองได้สอดแทรกเข้าไปเพื่อที่จะเปิดโอกาสให้กับนักศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาจากภาคอีสาน ซึ่งเป็นคนอีสานนั้นได้มีโอกาสเข้าเรียนมากขึ้น ท่านประธานที่เคารพครับคนอีสานนั้นค่อนข้างจะเสียเปรียบใน

หลายด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านเศรษฐกิจสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ผลที่ปรากฏออกมาจากการที่ให้โอกาสนักศึกษาในภาคอีสานนั้น 20 เปอร์เซ็นต์ได้มีโอกาสเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยขอนแก่น ก็ยังมีข้อบกพร่องอยู่บ้างเพราะว่านักศึกษาส่วนใหญ่ที่มีโอกาสเข้าเรียนนั้นเป็นนักศึกษาจากในเมือง เพราะฉะนั้นครั้งนี้ละครับท่านประธานที่เคารพครับเราอยากเปิดโอกาสให้นักศึกษาที่อยู่ภายนอกเขตเมือง หรืออยู่ในชนบทได้มีโอกาสเข้ามาศึกษาในระดับอุดมศึกษามากขึ้นเพราะว่าประเทศไทยเรานั้นกำลังพัฒนา ซึ่งการพัฒนาของประเทศไทยเรานั้นจำเป็นอย่างยิ่งครับที่จะต้องมียุทธศาสตร์จากสถาบันการศึกษา แล้วมีความรู้ความสามารถสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งนโยบายในการที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมขึ้นมาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ หรือแม้กระทั่งประเทศไทยโดยส่วนรวมก็ตาม

ท่านประธานที่เคารพครับ รายละเอียดอีกส่วนหนึ่งที่กระผมอยากจะกราบเรียนในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็คือ การบริหารงานของมหาวิทยาลัยในรูปแบบของกรรมการสภามหาวิทยาลัยนั้น ทางพวกกระผมผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็ได้มองเห็นความสำคัญและความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงรูปแบบของกรรมการสภามหาวิทยาลัย ให้เป็นระบบแล้วก็ยังเป็นระเบียบที่สอดคล้องกับความเป็นจริง หรือว่าความต้องการของมหาวิทยาลัยที่จะส่งเสริมให้มหาวิทยาลัยนั้นเป็นมหาวิทยาลัยท้องถิ่น และให้การบริการสู่ท้องถิ่นอย่างแท้จริง

ท่านประธานครับ ในรูปแบบของกรรมการสภามหาวิทยาลัยนั้นอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า ส่วนใหญ่แล้วเรามีกรรมการสภามหาวิทยาลัยนั้นมาจากส่วนกลาง พวกกระผมเองอยากจะเห็นว่ากรรมการสภามหาวิทยาลัยนั้นน่าจะมีคนในท้องถิ่นมากขึ้น ในองค์กรของกรรมการสภามหาวิทยาลัยซึ่งเป็นองค์กรซึ่งกำหนดนโยบายในการที่จะกำหนดแนวทาง ให้มหาวิทยาลัยดำเนินการให้เป็นไปนะครับ ในหลักสูตรการเรียนการสอนเพื่อให้สอดคล้องกับท้องถิ่นอย่างแท้จริง ถ้าเราไม่มีตัวแทนของท้องถิ่นในคณะกรรมการสภามหาวิทยาลัยมากเพียงพอ นั้น ผมคิดว่าการที่ท้องถิ่นเองจะได้รับประโยชน์นั้นก็คงจะน้อยลง ท่านประธานครับ

อีกประการหนึ่งคือการได้มาซึ่งผู้บริหารมหาวิทยาลัยนั้น อธิการบดีเป็นบุคคลที่สำคัญ ปัจจุบันนี้การสรรหาอธิการบดีในหลายมหาวิทยาลัยนั้นก็แสดงให้เห็นแล้วว่ามีปัญหา มีเกิดการแตกแยกอย่างรุนแรงขึ้นในมหาวิทยาลัยทำให้การเรียนการสอน หรือว่าคุณภาพทางการศึกษาค่อยลง เพราะมีมันแต่แก่งแย่งชิงดีชิงเด่นชิงอำนาจกันในมหาวิทยาลัยก็ดกกันซึ่งกันและกัน ท่านประธานที่เคารพครับ ตรงนี้เองที่กระผมอยากจะกราบเรียนผ่านไปยังท่านรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยว่า เราน่าจะมีการปรับปรุงรูปแบบของการสรรหาหรือการเลือกหรือการที่จะหาอธิการบดีมาบริหารมหาวิทยาลัยเสียใหม่

ท่านประธานครับ อีกประเด็นหนึ่งที่สำคัญที่ผมนอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า มหาวิทยาลัยแห่งนี้เป็นมหาวิทยาลัยซึ่งพวกเราเองมีความประสงค์ที่จะให้เกิดขึ้นในอีสานตอนใต้หรือตอนล่าง ใช้เวลาหลายปีจนกว่าเราจะมาถึงจุดนี้ แต่ที่ผมเป็นห่วงอย่างยิ่งครับ ท่านประธานที่เคารพ มหาวิทยาลัยขอนแก่นเองตั้งมานานก็ยังมีปัญหาเรื่องคณาจารย์หรือคณาจารย์ที่จะมาสอนในมหาวิทยาลัยขอนแก่น มีการโยกย้ายกันอยู่อย่างมากรู้แล้วก็เป็นประจำ ปัญหาตรงนี้น่าเป็นห่วงครับท่านประธานครับว่าเราจะทำอย่างไร ถึงจะดึงดูดหรือชักจูงใจให้อาจารย์ที่มีความรู้ความสามารถจริง ๆ นี้ได้ออกไปสอนยังมหาวิทยาลัยภูมิภาค เช่น มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี หรือแม้กระทั่งมหาวิทยาลัยขอนแก่นหรือมหาวิทยาลัยภูมิภาคอื่น ๆ ก็ตาม ท่านประธานครับ คราวนี้ที่ทบวงมหาวิทยาลัยยังไม่มียุทธศาสตร์หรือยังไม่มีแนวทางที่จะกำหนดมาตรการชักจูงใจให้อาจารย์มหาวิทยาลัยหรือผู้ทรงคุณวุฒิต่าง ๆ ได้เกิดความสนใจเกิดความต้องการที่จะเสียสละเพื่อประเทศชาติอย่างแท้จริง แล้วออกไปสอนในส่วนภูมิภาคแล้ว ผมคิดว่าการที่จะทำให้มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีหรือมหาวิทยาลัยซึ่งตั้งอยู่แล้วในปัจจุบันนี้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างแท้จริงของการจัดตั้งมหาวิทยาลัยได้ ท่านประธานครับ อาจารย์มหาวิทยาลัยในส่วนภูมิภาคเช่นมหาวิทยาลัยขอนแก่นนั้น ก็ประสบปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัย ประสบปัญหาที่เรียนของลูก ขาดโอกาสที่จะทำงานเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติ เช่นเดียวกับอาจารย์มหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ซึ่งมีโอกาสในเรื่องเหล่านี้มากมาย สิ่งต่าง ๆ

๕๒

128

เหล่านี้เราสามารถจะทดแทนให้กับอาจารย์ในมหาวิทยาลัยในส่วนภูมิภาคได้หรือไม่ ท่านรัฐมนตรีทบวงมหาวิทยาลัยผู้คุมนโยบายในเรื่องนี้ ท่านควรที่จะตรวจหาวิธีการที่กำหนดมาตรการจูงใจเพื่อที่จะชักจูงให้อาจารย์ได้สนใจออกไปสอนในส่วนภูมิภาคมากขึ้น

ท่านประธานที่เคารพครับ ประเด็นหนึ่งที่สำคัญที่ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติหลายท่านได้อภิปรายไปแล้ว คือความเป็นเอกภาพทางการศึกษา หรือว่าการที่จะให้การศึกษาในระดับอุดมศึกษานั้นมีคุณภาพเท่าเทียมกันหรือสอดคล้องกันแล้ว ท่านประธานครับ เรามีองค์กรอยู่ 2 องค์กรใหญ่ ๆ คือกระทรวงศึกษาธิการและทบวงมหาวิทยาลัย ซึ่งรับผิดชอบในเรื่องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ท่านประธานครับ ตรงนั้นครับ ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า ระดับข้าราชการซึ่งปฏิบัติงานเป็นประจำอยู่แล้วนั้นครับ ท่านรับนโยบายจากท่านรัฐมนตรีว่าการ ซึ่งเป็นตัวแทนของรัฐบาลควบคุมบริหารงาน ของแต่ละกระทรวง ทบวงอยู่ เพราะฉะนั้นในแต่ละกระทรวงนั้นท่านก็พยายามที่จะพัฒนากระทรวงของท่าน การพัฒนากระทรวงของท่านนั้นท่านก็พยายามทำอย่างดีที่สุด บางครั้งผมอยากกราบเรียนว่าท่านไม่ได้หันไปสนใจหรือประสานงานกับกระทรวงทบวงกรมอื่น ซึ่งดำเนินกิจการเช่นเดียวกัน เกิดการแข่งขันกันขึ้น ถ้าเกิดการแข่งขันกันขึ้นในทางที่ดีก็จะเป็นประโยชน์ครับท่านประธาน แต่การที่จะทำให้ระบบการศึกษาในระดับอุดมศึกษาของเรามีคุณภาพเป็นเอกภาพมากขึ้น ไม่มีผู้สำเร็จปริญญาระดับชั้นที่ 1 ชั้นที่ 2 แล้ว เหมือนอย่างที่ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้อภิปรายไปแล้วนั้น ผมอยากจะกราบเรียนว่าระดับนโยบายหรือท่านรัฐมนตรีน่าที่จะนั่งลงและคุยกันครับท่านประธานครับ ว่าเราจะจัดการปฏิรูประบบรูปแบบการศึกษาระดับอุดมศึกษาอย่างไร ตรงนี้ผมคิดว่าคงจะสามารถแก้ปัญหาได้ ตรงที่ระดับนโยบายยังไม่มีโอกาสที่จะนั่งคุยกันปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิดแล้ว ผมคิดว่าปัญหาเรื่องคุณภาพการศึกษาระหว่างกระทรวงศึกษาธิการและทบวงมหาวิทยาลัยนั้น ก็คงจะมีปัญหาครบถ้วนทุกวันนี้

ท่านประธานที่เคารพครับ ผมอยากจะกราบเรียนฝากท่านรัฐมนตรีว่าการทบวง

มหาวิทยาลัยถึงข้อสังเกต และความต้องการของคณะผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ของพรรคเอกภาพไว้เพียงเท่านี้ ขอกราบขอบคุณครับท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณสีหนาท ภาชา เขียวศรี

นายสีหนาท ภาชา (ชัยภูมิ) : กราบเรียนท่านประธานสภาผู้แทนราษฎร

ที่เคารพ กระผม นายสีหนาท ภาชา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจากจังหวัดชัยภูมิ พรรคชาติไทย ท่านประธานที่เคารพครับ เราพิจารณาร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีในวันนี้ กระผมขออภิปรายเป็น 2 ประเด็น ประเด็นที่ 1 ก็คือความต้องการการศึกษาในระดับอุดมศึกษาของประชาชนทั่วประเทศ ประเด็นที่ 2 ก็คือโอกาสที่จะได้รับการเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาของประชาชน

สำหรับประเด็นที่ 1 ผมขอกราบเรียนอย่างนี้ท่านประธานที่เคารพ ประเทศไทยเรามีประชากรกว่า 50 ล้านคน สมมุติว่าเราต้องการประชาชนที่มีคุณภาพมีความรู้ระดับอุดมศึกษาเพียง 1 เปอร์เซ็นต์ นั่นหมายความว่าเราจะต้องให้การศึกษาในระดับอุดมศึกษากับประชาชนกว่า 500,000 คน 1 เปอร์เซ็นต์เท่านั้นนะครับท่านประธานที่เคารพ แต่ขณะนี้สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่จัดอยู่เดี๋ยวนี้สามารถให้บริการด้านการศึกษาในระดับอุดมศึกษาไม่เกิน 200,000 คนในแต่ละปี 200,000 คนเท่านั้นนะครับ ที่เหลืออีก 300,000 ไปที่ไหนนี่หมายถึง 1 เปอร์เซ็นต์เท่านั้นท่านประธานครับ 100,000 คนก็จะไปอยู่ตามวิทยาลัยต่าง ๆ ซึ่งมีการสอนระดับปริญญาตรีทั่ว ๆ ไป อีก 200,000 คนเล่า ถ้าเดี๋ยวนี้หมดโอกาส หมดโอกาสท่านประธานครับ เาละนี่คือตัวเลขของประชาชนซึ่งรัฐควรจะให้บริการทางด้านระดับอุดมศึกษาเพียง 1 เปอร์เซ็นต์ โอกาสล่ะครับ โอกาสที่คน 1 เปอร์เซ็นต์นี้หรือคนทั่วไปนี่จะได้มีโอกาสส่งบุตรหลานได้เข้าเรียน ผมอยากกราบเรียนอย่างนี้ท่านประธานเป็นคนภาคใต้ท่านกระหนกดีว่า มีชาวอีสานของกระผมได้ข้ามน้ำข้ามทะเลไปเรียนที่ภาคใต้จำนวนหนึ่ง มีคนภาคใต้ไปเรียนที่ภาคเหนือจำนวนหนึ่ง มีคนภาคเหนือมาเรียนที่ภาคอีสานสลับกันอยู่จำนวนหนึ่ง ทำไม่ถึงเป็นอย่างนั้น ทำไม่ถึงเป็นอย่างนั้น

เพราะว่าบิดามารดา ผู้ปกครองเดี๋ยวนี้ปัจจุบันนี้และหรือในอนาคตทุกคนอยากให้บุตรหลาน
 ได้เรียนหนังสือทั้งนั้น อยากให้ลูกหลานของคนมีโอกาสได้รับการศึกษาระดับอุดมศึกษา
 และสูง ๆ ขึ้นไปด้วยกันทั้งนั้นท่านประธานครับต้องยอมรับไหมครับว่าการเดินทางจากจังหวัด
 ชัยภูมิของกระผมไปเรียนที่ภาคใต้ที่สงขลา คงต้องเสียค่าใช้จ่ายมากกว่าไปเรียนที่
 อุบลราชธานีอย่างแน่นอน ไม่ว่าจะค่าเครื่องบิน ไม่ว่าจะค่ารถยนต์ ค่าโดยสารเรือ หรืออะไร
 ก็ตามแต่ แม้แต่ค่าที่พักอาศัยย่อมมีค่าใช้จ่ายสูงกว่าแต่ความรู้สึกอย่างที่กระผมกราบเรียนท่าน
 ประธานไปแล้วนี้ จึงทำให้กักฟันส่งลูกเรียนเพราะโอกาสที่จะเรียนในภูมิภาคมันน้อย นี้
 หมายถึงคนที่สามารถกักฟันส่งได้นะครับท่านประธานครับ กูหนี้ยืมสินเป็นหนี้เป็นสินยอมทั้งนั้น
 ท่านประธานสังเกตไหมครับ ธนาคารคนยากตามที่ต่าง ๆ ไม่ว่าจะจังหวัดชัยภูมิ จังหวัด
 ขอนแก่น จังหวัดอุบล ภาคเหนือ ภาคใต้เวลาเปิดทอมแล้วรับจำนำไม่ไหว แม้แต่ครก แม้แต่
 สาก แม้แต่เสื่อนอก แม้แต่กางเกง รองเท้ายังมีนำเข้าไปโรงจำนำเพื่อให้บุตรหลานได้เป็น
 ค่ารถ ค่าเทอม ค่าสมุดดินสอ ทุกประการได้เรียนหนังสือท่านประธานครับ ผมถึงอยาก
 กราบเรียนว่าถ้าหากจะมีการตั้งมหาวิทยาลัยมาก ๆ และอยู่ในทุกซีกของภูมิภาคได้จึงเป็น
 เรื่องดี ผมพูดอย่างนี้ผมขอออกไปตรงไหนท่านประธานครับ ตรงที่ว่านี่คือคนที่มืทรัพย์สินพอ
 จำนำ ส่วนคนยากไร้ชาวไร่ ชาวนาไม่มีโอกาสเลยครับ โอกาสไม่มี ผมไปเห็นเพื่อนฝูง
 รุ่นเดียวกับกระผมจำนวนมากที่เรียน ป. 1 ถึง ป. 4 ด้วยกันมีมาดดี ทำทางดี พูดจาดี
 เขียนหนังสือดี เรียนเก่ง แต่ต้องเลี้ยงควายและตีบสามล้ออยู่เดี๋ยวนี้เพราะโอกาสทาง
 การศึกษาของเขาปิดตันปิดตายด้วยเหตุผลที่กระผมกราบเรียนข้างต้นมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
 ก็ดี มหาวิทยาลัยนครศรีธรรมราชซึ่งจะตั้งขึ้นเร็ว ๆ นี้ตามที่ท่านรัฐมนตรีว่าการทบวง
 มหาวิทยาลัย ทวีช กลิ่นประทุม ได้กรุณาเรียนต่อสภานี้ไปสักครู่นี้เป็นแต่เพียงอยู่ในระดับ
 ยกฐานะขึ้นเป็นวิทยาลัยแล้วก็เป็นมหาวิทยาลัยเท่านั้น ก็จะเกิดขึ้นอีกผมดีใจครับและยัง
 จะดีใจมากกว่านี้ถ้าจะเกิดขึ้นเพื่อให้ภูมิภาคเล็กลงไป เพื่อที่คนยากไร้ดังที่กระผมกราบเรียน
 มาแล้วสามารถส่งบุตรหลานไปได้ สามารถลูกหลานเดินไปนั่งมอเตอร์ไซด์ไปเรียน

จักรยานไป ไปเรียนมหาวิทยาลัยได้ช่างมันเถอะครับ ถ้าหากมันจะเป็นมหาวิทยาลัยเล็ก ๆ แต่ผู้ยากไร้ผู้ยากจนทั้งหลายได้มีโอกาสส่งลูกหลานของเขาเข้าไปศึกษา ในระดับอุดมศึกษา ท่านประธานที่เคารพครับ ผมอยากให้สภาอันทรกเกียรติแห่งนี้ซึ่งได้รับเลือกตั้งมาจากประชาชน จากคนยากคนจนได้พิจารณาให้ถ่องแท้ถึงการที่จะอนุมัติร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยทั้งหลายทั้งมวลที่จะเกิดขึ้น รวมทั้งฉบับนี้ด้วย ให้นึกถึงคนเหล่านี้ ให้โอกาสคนเหล่านี้ได้มีโอกาสส่งบุตรหลานของเขาเข้าเรียนในแขนงวิชาต่าง ๆ ในอันที่จะสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น อย่าให้เขาต้องเดินทางไกลหลายลี้เพื่อที่จะไปหาที่ศึกษาระดับอุดมศึกษา ท่านประธานที่เคารพครับ นี่คือสิ่งที่ผมลุกขึ้นมาเพื่อที่จะให้ท่านรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยซึ่งกระผมเคารพนับถือ เมื่อที่นี้ท่านผู้ทรงเกียรติปกโน้นได้ยืนยันว่าท่านรัฐมนตรีท่านนี้ทำได้ และมีขีดความสามารถสูงพอ กระผมก็เชื่อเช่นนั้นเพราะฉะนั้นก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าสภาอันทรกเกียรติแห่งนี้ จะได้อนุมัติร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งมหาวิทยาลัยทั้งหลายทั้งมวลที่จะเกิดขึ้นตามมาเรื่อย ๆ นั้นตามที่กระผมได้กราบเรียนด้วยเหตุผลข้างต้นอย่างเสมอต้นเสมอปลาย เพื่อที่เราจะได้มีประวัติศาสตร์เขียนไว้ในบันทึกรายงานการประชุมว่า สภาคราวนี้ได้คิดถึงการศึกษาเป็นเรื่องใหญ่ และในขณะที่คิดถึงการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นเรื่องใหญ่ ยังคิดถึงคนยากคนจนให้มีโอกาสได้เรียนด้วย ขอบพระคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : กระผมขอเรียนเพื่อนสมาชิกก่อนนะครับ ความจริงผู้อภิปรายก็มีทั้งหมด 10 กว่าท่านแล้วนะครับ ไม่มีผู้ใดอภิปรายคัดค้านเลยนะครับ ที่จริงถ้าไม่เห็นกับคุณสุวิทย์ คุณภักดี ก็คงจะยุติไปนานแล้ว แต่ว่าถึงอย่างไรก็ตาม ผมจะหารือเพื่อนสมาชิกว่า ถ้าเรายุติการอภิปรายแล้วให้โอกาสทางฝ่ายเจ้าของร่างสรุปเอากันตรงนี้น่าจะดีนะครับ คิดว่าเพื่อนสมาชิกคงไม่ขัดข้องเวลาเพียงกว่า ไม่อย่างนั้นผมจะขอมติปิดอภิปราย

(นายชัยวัฒน์ ทรัพย์รวงทอง ได้ยืนและยกมือขึ้น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณชัยวัฒน์ คงไม่ต้องแล้ว
นะครับ ถ้าคุณจะคัดค้านผมก็คงต้องขอมติให้ปิดอภิปราย ซึ่งบรรยากาศมันดีมาตลอด
ที่นี่ถ้าหากว่าท่านจะสรุปผมไม่ว่าเลย เอาตอนสรุปนะครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ถ้าอย่างนั้นถือว่าที่ประชุมเห็น
ควรปิดอภิปราย การอภิปรายยุตินะครับ ถือตามข้อบังคับข้อ 58 (1) ถือว่า ไม่มีท่านใด
คัดค้านอภิปราย ขอเชิญเจ้าของร่างสรุปครับ คุณสุวิทย์จะให้ใครสรุปก็ได้นะครับ เชิญคุณคุณสิริ
โสภิตชา เชิญครับ

นายคุณสิริ โสภิตชา (อุบลราชธานี) : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม
นายคุณสิริ โสภิตชา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจากจังหวัดอุบลราชธานี พรรคเอกภาพ เนื่อง
จากทางสภาได้หยิบปัญหาการจัดตั้งมหาวิทยาลัยขึ้นมา แล้วก็ทางพวกกระผมพรรคเอกภาพ
ก็ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตั้งมหาวิทยาลัยอุบล ซึ่งจะมีข้อปลีกย่อยแตกต่างออกไปจาก
มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีที่ทางคณะรัฐมนตรีเป็นคนเสนอมา ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติจาก
จังหวัด ขอนแก่นได้อภิปรายไปแล้ว ซึ่งกระผมคิดว่าเป็นประเด็นสำคัญที่ทางรัฐบาลจะหยิบยก
ไปพิจารณาประกอบในการที่จะปรับปรุงร่างอันนั้น เนื่องจากนโยบายของรัฐบาลที่จะเปิด
โอกาสให้ประชาชนได้มีการศึกษาเพิ่มขึ้น สาระสำคัญของการจัดตั้งมหาวิทยาลัย ใน
ประเทศไทยนั้นต้องการอยากจะทำให้ทุกคนมีความเสมอภาคทางการศึกษา และมีความเสมอภาค
ทางโอกาสร่างพระราชบัญญัติของพรรคเอกภาพนั้นเน้นประเด็นนี้ จึงได้ระบุไว้ให้นักเรียน
นักศึกษาที่อยู่ในท้องถิ่นมีโอกาสได้รับการศึกษาในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี เป็นเท่านั้น
เปอร์เซ็นต์ของผู้ที่สอบคัดเลือกเข้ารับการศึกษา แล้วก็ประการที่ 2 การจัดระบบการบริหาร
ภายในมหาวิทยาลัยเน้นหนักประชาชนปโดยเป็นหลัก โดยการจัดวิธีการสรรหาผู้มาบริหาร
มหาวิทยาลัยและก็นักคนทีมาจากท้องถิ่นเป็นประการสำคัญ นอกจากนั้นเนื่องจาก
วัฒนธรรมของจังหวัดภาคอีสาน ท่านประธานครับ คนที่อยู่ภาคอีสาน 17 จังหวัด

คงจะทราบว่าจังหวัดอุบลนั้นเป็นเมืองนักปราชญ์ โคราชเมืองนักมวย ถ้าเพื่อจะส่งเสริม การกีฬาทางรัฐบาลจะเน้นหนักการกีฬาที่มหาวิทยาลัยสุรนารีก็ย่อมได้ แต่ทางจังหวัด อุบลราชธานี ขอให้เน้นหนักในด้านวัฒนธรรมและวิชาเฉพาะ ของท้องถิ่น ภาคอีสานถือว่าการ เกษตรเป็นหัวใจหลักของภาคอีสานเหมือนกับมหาวิทยาลัยต่างประเทศ ท่านจะเห็นว่าไม่ว่า จะเป็นอังกฤษ อเมริกา หรือในภาคพื้นเอเชียของเรา ไม่ว่าจะเป็นญี่ปุ่นหรืออินเดียเขาเน้น นักวิชาเฉพาะ และก็มีที่นั่งให้พวกชนชั้นที่มีโอกาสน้อย เขาเรียกว่าแบคเวิร์ดส์ (Backwards) นั้น ได้มีโอกาสมากที่สุด เพราะฉะนั้นทางพวกกระผมจึงเสนอแนะ ให้รัฐบาลนี้จัดวิชาเฉพาะ ขึ้นมา อย่างเวลานี้รัฐบาลเองเป็นคนประกาศว่า ภาคอีสานเป็น โรคขาดอาหาร เป็นโรคพยาธิใบไม้ เพราะฉะนั้นวิชาแพทย์ของภาคอีสานจึงมีความสำคัญ และท่านนายกรัฐมนตรีท่านได้ไปจัดประชุม ค.ร.ม. สัญจรที่จังหวัดขอนแก่น วันที่ 28 เมษายนที่แล้ว ท่านก็ประกาศว่าท่านจะให้มหาวิทยาลัยขอนแก่นเป็นมหาวิทยาลัยเน้นหนัก ในด้านการส่งเสริมวัฒนธรรมระหว่างภาคและกับประเทศใกล้เคียงอย่างนี้เป็นอุทาหรณ์ เพราะ ฉะนั้นกระผมจึงใคร่ประทานกราบเรียนท่านประธานสภาว่า เนื่องจากสาระสำคัญมีอันนี้ พวกกระผมจึงได้เสนอเข้าไปเพื่อที่จะประกอบในการพิจารณาให้ท่านสมาชิกทั้งหลาย ได้โปรด นำไปพิจารณาด้วย และก็นอกจากนั้นปัญหาที่เกิดขึ้น จังหวัดอุบลเวลานี้ก็คือว่ามีวิทยาลัยครู อุบลราชธานีตั้งคณะพัฒนาสังคมขึ้นมาในระดับปริญญาตรีที่วิทยาลัยครู ซึ่งเป็นวิทยาลัยภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ นะครับ ปรากฏว่าจบปริญญามาแล้ว ก.พ. ไม่ยอมรับรองซึ่งปัญหานี้ เกิดขึ้นกับนักศึกษาผู้จบการศึกษาและก็เกิดขึ้นกับบิดามารดาของนักศึกษาเหล่านั้น จึงได้ทำ การร้องเรียนมาแล้ว เพราะฉะนั้นเพื่อเป็นเอกภาพของการศึกษาในจังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งมีวิทยาลัยอยู่ 5 วิทยาลัยนั้น กระผมจึงอยากจะให้ทางทบวงมหาวิทยาลัยได้นำไปประกอบ ในการพิจารณาอันนี้ ท่านประธานครับผมมีสิ่งที่จะกราบเรียนเพียงเท่านี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณชาติ เชิญครับ

นายชาติ วิริยะกิจไพบูลย์ (อุบลราชธานี) : กราบเรียนท่านประธาน

134

ที่เคารพ กระผม ชาตรี วิริยะกิจไพบูลย์ ส.ส. อุบลราชธานี พรรคกิจสังคม
 เจ้าของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ กระผมขอกราบขอบพระคุณท่านประธานที่อุทิศส่่าให้ได้ให้
 เกียรติมีโอกาสนั้นมากแล้วสรุป ผมคงไม่มีอะไรที่จะต้องพูดมาก เนื่องจากว่าเพื่อนสมาชิก
 หลาย ๆ ท่านก็ได้อภิปรายให้การสนับสนุนมาเพียงพอแล้ว ก็ขอกราบขอบพระคุณทางรัฐบาล
 และเพื่อนสมาชิกทุกท่านที่ได้อุทิศส่่าให้การสนับสนุนในการจัดตั้ง มหาวิทยาลัยจังหวัด
 อุบลราชธานีครับ ขอขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : รัฐบาลเชิญครับ

นายทวิช กลิ่นประทุม (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) : ท่านประธาน
 ที่เคารพและท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ก่อนอื่นที่จะตอบปัญหาต่าง ๆ ของท่านสมาชิก
 ผู้ทรงเกียรติ กระผมใคร่จะขอกราบเรียน ฯพณฯ ประธานสภาที่เคารพ เนื่องจากว่าใน
 การนำร่างพระราชบัญญัติการจัดตั้งมหาวิทยาลัยในส่วนภูมิภาคนี้เข้ามา เนื่องจากปัจจุบัน
 การกระจายโอกาสการศึกษาและอุดมศึกษาไปส่วนภูมิภาคอย่างกว้างขวางนั้น ก็มีหลักการ
 และเหตุผลความเป็นมาเพราะการผลิผลิตคนนั้น หรือการจะสร้างมหาวิทยาลัยก็จำเป็น
 จะต้องใช้เวลาและความต้องการ ของประชาชนในส่วนภูมิภาคซึ่งเป็นการแนะนำเสนอมานำ เพื่อ
 จะสำรวจถึงความต้องการ ของประชาชนที่รัฐบาลก็เป็นผู้ที่ห่วงใยเป็นอย่างยิ่ง สำหรับที่จะ
 กระจายการอุดมศึกษาไปยังส่วนภูมิภาค การที่นำร่างพระราชบัญญัติทั้ง 5 ฉบับ หรือ 4 ฉบับ
 ซึ่งเป็นการจัดตั้งมหาวิทยาลัยนั้นก็มาแต่เดิมตั้งแต่ปี พ.ศ. 2526 เป็นต้นมา และในฐานะ
 ที่ผมเข้ามารับผิดชอบในทบวงมหาวิทยาลัยนี้ก็พยายามที่จะเห็นว่านโยบายของรัฐบาล ที่จะ
 ส่งเสริมอุดมศึกษานั้นกระจายไปยังส่วนภูมิภาค กระผมจึงได้หยิบยกประเด็นสิ่งเหล่านี้
 ซึ่งเป็นนโยบายสำคัญของรัฐบาลที่ได้ดำเนินการกันมาเป็นเวลาถึง 5 - 6 ปี แต่ก็ยังไม่เป็น
 รูปธรรมที่สมบูรณ์ กระผมมีความปรารถนาและความจริงใจ แล้วก็รับนโยบายของ ฯพณฯ
 นายกรัฐมนตรีว่า สำหรับรัฐบาลชุดนี้ได้สังเกตเห็นการอุดมศึกษาที่จะกระจายลงไปยังส่วน
 ภูมิภาค ก็ได้นำร่างพระราชบัญญัติของมหาวิทยาลัยที่มีอยู่เดิมแล้ว ดำเนินการอยู่เดิมแล้ว

ให้เป็นรูปธรรมที่สมบูรณ์แบบขั้น ฉะนั้นโครงการ หลักการต่าง ๆ ก็ตาม มหาวิทยาลัยของรัฐที่มีอยู่แล้วทั้งหมด 16 มหาวิทยาลัยด้วยกัน ทีนี้หลักการต่าง ๆ ก็ตามเท่าที่จะหยิบยกประเด็นขึ้นมาเป็นพระราชบัญญัติที่นำเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎรนั้น เพื่อจะจัดให้เป็นรูปร่างให้สมบูรณ์แบบมีทั้งอัตราค่าจ้าง มีการดำเนินงานให้เป็นไปตามระบบของมหาวิทยาลัยของรัฐที่ตั้งขึ้นอยู่แล้วนั้น ฉะนั้นในปัญหาต่าง ๆ ก็ตาม กระผมเองยินดีรับข้อเสนอและคิดเห็นที่จะไปปรับปรุงแก้ไขในการบริหารต่าง ๆ ก็ดี ที่นอกเหนือต่าง ๆ บางท่านสมาชิกเองก็ได้มีความขบข้องใจว่าหลักการต่าง ๆ ก็ตาม ในที่ว่าในพระราชบัญญัติ ที่ในมาตรา 8 ก็ตามว่าไม่เห็นมีว่ากำหนดคกฏเกณฑ์ในวิชาต่าง ๆ หรือคณะต่าง ๆ นั้น ซึ่งเรื่องราวเหล่านี้ในตามพระราชบัญญัติต่าง ๆ ก็ตาม ของมหาวิทยาลัยโดยทั่ว ๆ ไปก็จะกำหนดออกเป็นกฤษฎีกาขึ้น เพื่อจะให้สนองกับความต้องการของในการพัฒนาประเทศ และเพื่อผลิตบุคลากรหรือบัณฑิตที่เข้าไปสู่ตามเป้าหมายและเหมาะสมกับสภาพภาวะที่จะขยายอัตราค่าจ้างหรือการจะจัดตั้งคณะใดที่ให้เป็นประโยชน์แก่นมหาวิทยาลัยนั้น ๆ โดยออกมาเป็นกฤษฎีกาอีกทีหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีนั้น ก็ได้กำหนดคกฏเกณฑ์ที่จะได้จัดตั้งคณะวิทยาศาสตร์ก็ดี คณะเภสัชศาสตร์และสถาบันภาษาและวัฒนธรรม ซึ่งจะต้องมีอยู่ และก็ในการที่จะดำเนินการนั้น ถ้าเราจะไปใส่คณะต่าง ๆ หรือความประสงค์ความต้องการต่าง ๆ ลงไปในพระราชบัญญัตินั้นมันจะเป็นการยุ่งยากเมื่อภายหลัง และก็สิ่งใดที่มีความต้องการหรือมีความประสงค์ก็จะต้องดำเนินการไปในรูปแบบของคณะกรรมการ ที่จะออกมาเป็นรูปกฤษฎีกาอันหนึ่ง ฉะนั้นผมใคร่จะขอเรียนชี้แจงว่า ตามพระราชบัญญัติต่าง ๆ ที่ออกมานั้นนี้ ซึ่งมารัฐบาลชุดนี้และกระผมเข้ามาเป็นผู้แทน เป็นรัฐมนตรีรับผิดชอบในทบวงมหาวิทยาลัยนี้ยังไม่ครบปีก็สามารถที่จะเอาพระราชบัญญัติต่าง ๆ ซึ่งจะให้มันเป็นสมบูรณ์แบบขั้น เช่น พระราชบัญญัติของการจัดตั้งมหาวิทยาลัย อันนี้ขึ้นมาให้เป็นสมบูรณ์แบบเท่านั้นเอง ฉะนั้นหลักการต่าง ๆ กระผมก็เชื่อมั่นว่าท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่เคารพคงจะเข้าใจเจตนารมณ์และก็จะสามารถผลักดันให้การสนับสนุนพระราชบัญญัตินี้ออกไปใช้เพื่อเป็น

136

ประโยชน์ของทางด้านการศึกษา และจะได้ดำเนินการรูปแบบเพื่อประชาชนของแต่ละภูมิภาคนั้น ๆ สำหรับในการที่จะว่าปัญหาใดก็ตามในการที่จะร่างพระราชบัญญัติในการจัดตั้งมหาวิทยาลัยนั้น มิใช่ที่จะดำเนินการโดยทันทีทันใดนั้นเป็นไปไม่ได้ ซึ่งผมได้มาศึกษาและค้นคว้าว่าความเป็นมาเป็นไปว่าตามหลักการต่าง ๆ ที่จะจัดตั้งมหาวิทยาลัยในส่วนภูมิภาคนั้นจะต้องดูด้วยพื้นที่ ประชากรและกึ่งงบประมาณในการดำเนินงาน และกิจการวางแผนต่าง ๆ ที่จะให้สนองความต้องการของภูมิภาคนั้น ๆ มันเป็นการต่อเนื่องกันมาเป็นเวลาช้านาน ฉะนั้นเท่าที่ได้้นำร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เข้ามา ก็ใคร่จะกราบเรียนท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ ได้ทราบว่า หลักการต่าง ๆ ของพระราชบัญญัตินั้นคล้ายคลึงกันหลักการเดียวกัน การปฏิบัติต่าง ๆ ที่ท่านผ่านสภาผู้แทนราษฎรไปใช้เป็นพระราชบัญญัติการจัดตั้งมหาวิทยาลัยของรัฐทั้ง 16 มหาวิทยาลัย ก็คล้าย ๆ หลักการทำนองเดียวกันเช่นนี้ตลอดครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ต่อไปจะเป็นวาระลงมติ นะครับ ข้อแรกอยากจะหารือที่ประชุมก่อนว่า เนื่องจากว่าพระราชบัญญัตินี้มีหลายฉบับเรา ให้พิจารณารวมกันแล้วรวม 3 ฉบับนะครับ ตอนนี้เป็นารลงมติขั้นรับหลักการ ผมจะขอหารือที่ประชุมว่าจะให้แยกกับหลักการในรายแต่ละฉบับหรือรับหลักการรวมกัน ผมคิดว่าอยากจะขอหารือว่า อยากจะขอให้พิจารณารับหลักการรวมกันรับหลักการ เชิญครับ ข้างหลังเชิญ

นายวัชระ ประภาพัฒน์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม วัชระ ประภาพัฒน์ กรุงเทพฯ ประชากรไทย ผมอยากจะขอความกรุณาอย่างนี้ครับว่า ก่อนที่ท่านจะรวบรัดเพื่อจะลงมติพระราชบัญญัติฉบับนี้หรืออีกหลาย ๆ ฉบับนั้น ผมขอตั้งข้อสังเกตไปทางรัฐบาลสักหนึ่งนะครับท่านประธานครับ นาที้เดียวครับผม

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ข้อสังเกตขั้นนี้หรือครับ

นายวัชระ ประภาพัฒน์ (กรุงเทพมหานคร) : ในขั้นก่อนรับหลักการนี้ครับ ท่านประธานครับ ผมขอความกรุณาอย่างนี้ครับว่า ผมไม่ขัดข้องหรือไม่คัดค้านในการที่ทาง

รัฐบาลที่จะ ขยายสถานศึกษาหรือว่าจะเพิ่มสถานะ หรือว่าจะยกระดับการศึกษาในภูมิภาค
 ผมเห็นด้วย แต่ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานผ่านไปยังทางท่านรัฐมนตรีสักนิดหนึ่งครับ
 ว่า หรือทางรัฐบาลว่า ในขณะนี้เวลานี้นะครับ จะต้องยอมรับกันอยู่ครับว่าเราขาดบุคลากร
 ที่ดี ขาดบรรดาคณาจารย์ที่ดี ขาดบรรดาคณาจารย์ที่มีประสิทธิภาพที่จะให้การศึกษาหรือจะ
 ถ่ายทอดความรู้ทางด้านการศึกษาให้กับลูกศิษย์หรือนุครหลาน ผมไม่ทราบว่ารัฐบาลเน้นหนัก
 ในเรื่องที่จะสร้างสถาบันทางด้านการศึกษาเพียงอย่างเดียวหรือไม่ แต่ว่าบุคลากรหรือบรรดา
 คณาจารย์ทั้งหลายนั้นไม่ทราบว่าทางรัฐบาลได้มีนโยบาย

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณวัชรครับ ขอให้ย่นมาก ๆ
 นะครับ เพราะว่าความจริงไม่ใช่วาระอภิปรายเลย และก็ไม่ใช่วาระตั้งข้อสังเกตด้วยนะครับ

นายวัชร ประภาพัฒน์ (กรุงเทพมหานคร) : ครับ 2 นาทีพอครับ
 แล้วผมอยากจะฝากเอาไว้ครับว่า ทุกมหาวิทยาลัยที่จะเกิดขึ้นนั้นนะครับ ทางรัฐบาลได้
 เตรียมบุคลากรหรือเตรียมบรรดาคณาจารย์ไว้เพียงพอหรือไม่ สถานการศึกษาของเอกชน
 นั้นเขาให้เงินเดือนแพงก็สามารถจะจ้างบรรดาอาจารย์ได้ แต่ว่าถ้าเป็นของสภามหาวิทยาลัย
 หรือของกระทรวงศึกษาแล้วนะครับ ผมขอกราบเรียนว่าขาดครูขาดอาจารย์ งบประมาณ
 น้อยเงินเดือนน้อยไม่มีใครมาสอนหรอกครับ ต้องวิ่งรอกกัน เดียวที่โน่นที่นี้วิ่งรอกกัน
 ผมสงสารครูบาอาจารย์นะครับ ผมฝากทางรัฐบาลไว้เท่านี้ครับว่า ควรจะเตรียมบุคลากร
 ไว้ด้วยครับผม ในเมื่อเราสร้างสถาบันการศึกษาแล้วก็ควรจะเตรียมสร้างบุคลากรให้มี
 ประสิทธิภาพครับผม ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ อย่างนั้นผมขอมติ
 แล้วกันนะครับ เพื่อไม่ต้องครหาว่ารวบรัด จะให้ลงมติว่า รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
 แต่ละฉบับ หรือรวมกันรับหลักการครับ จะ ขอมติเลย

(ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎรมีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุม
 ทราบก่อนลงมติ)

138

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านใดเห็นสมควรร่วมกันรับ
หลักการ โปรดยกมือครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอบคุณครับ เอามือลงได้ครับ
ท่านใดเห็นสมควรแยกกับหลักการครับ

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีนะครับ ที่ประชุมมีมติให้
รวมรับหลักการ ขอหาหรือว่าจะถือเอาร่างใดเป็นหลัก ร่างทั้งหมดมี 3 ร่าง ขอภัยครับ
เมื่อก็เรื่องร่วมกันหรือแยกกันเท่านั้น ต่อไปจะ ขอมติว่าจะรับหลักการร่างพระราชบัญญัตินี้
หรือไม่

(ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎรมีสัญญาจะให้สมาชิกที่มาประชุม
ทราบก่อนลงมติ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านใดเห็นสมควรรับหลักการ
แห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ โปรดยกมือครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ขอบคุณครับ ท่านใดไม่
รับหลักการ โปรดยกมือครับ

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มี ครับ ในการพิจารณาใน
ขั้นต่อไปจะให้ใช้ร่างของใครเป็นหลัก ก็มีร่างของรัฐบาล ขอภัยครับ กรรมาธิการครับ
เชิญครับ

นายทวิช กลิ่นประทุม (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) : ส่งคณะ
กรรมาธิการการศึกษาครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีท่านใดเห็นเป็นอย่างอื่น
นะครับ ส่งกรมวิชาการการศึกษา แปรญัตติในวันครับ

นายทวิช กลิ่นประทุม (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) : แปรญัตติ
ภายใน 7 วัน ตามข้อบังคับ คุณดุสิตครับ

นายดุสิต ไสภิตชา (อุบลราชธานี) : ท่านประธานครับ ผม ดุสิต
ไสภิตชา ครับ คือเนื่องจากกรมวิชาการการศึกษาประจำสภาผู้สังกงานท่านเยอะนะครับ
แล้วเรื่องนี้เป็นเรื่องที่จะละเอียดอ่อน กระผมอยากจะประธานอนุญาตเสนอให้ตั้งกรมวิชาการ
วิสามัญครับผม ขอผู้รับรองครับ

(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณดุสิตเสนอให้ตั้งกรมวิชาการ
วิสามัญ ถ้าอย่างนั้นผมจะ ขอมตินะครับ

(ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎรมีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุม
ทราบก่อนลงมติ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านใดเห็นสมควรให้ตั้ง
กรมวิชาการวิสามัญขึ้นพิจารณาตามข้อเสนอของคุณดุสิต ไสภิตชา โปรดยกมือครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ขอบคุณครับ ท่านใด
เห็นสมควรให้ส่งกรมวิชาการสามัญการศึกษาตามข้อเสนอของรัฐมนตรี โปรดยกมือครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ เสียงส่วนใหญ่เห็นกาม
ที่รัฐมนตรีเสนอ ให้ส่งคณะกรรมการการศึกษานะครับ ต่อไปหลักการนะครับว่าจะเอาร่าง
ของท่านใดเป็นหลักในการพิจารณาในวาระที่ 2 ผมจะขอมติ มีร่างของรัฐบาล ร่างของคุณ
ชาติรี ร่างของคุณสุวิทย์ คุณกิตติ จะขอร่างหลังก่อนนะครับ ท่านใดเห็นสมควรให้ถือเอา
ร่างของรัฐบาลเป็นหลักในการพิจารณาในวาระที่ 2 โปรดยกมือครับ

140

(มีสมาชิกยกมือ 85 คน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ขอบคุณครับ

ท่านใดเห็นสมควรเอาร่างของคุณชาติ พิริยะกิจไพบุลย์ เป็นหลักในการพิจารณาครับ

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีนะครับ ท่านใดเห็น

สมควรเอาร่างของคุณสุวิทย์ คุณกิตติ เป็นหลักในการพิจารณา โปรดยกมือครับ

(มีสมาชิกยกมือ 33 คน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ขอบคุณครับ

เห็นสมควรเอาร่างของรัฐบาลเป็นหลัก 85 ท่าน เห็นสมควรเอาร่างของคุณสุวิทย์ คุณกิตติ เป็นหลัก 33 ท่าน ของคุณชาติ พิริยะกิจไพบุลย์ ไม่ต้องอ่านนะครับ เสียงไม่มีนะครับ เห็นชอบตามเสียงส่วนใหญ่ให้ถือเอาร่างของรัฐบาลเป็นหลัก เป็นอันจบการพิจารณาในวาระนี้ ตอนนี้เป็นเวลาเที่ยงเศษแล้วนะครับ ผมขอพักการประชุม ขอประชุมต่อคอนบ่ายเวลา บ่าย 2 โมง ขอพักการประชุม ขอบคุณครับ

พักการประชุมเวลา 12.35 นาฬิกา

เริ่มประชุมต่อเวลา 14.40 นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ มีสมาชิกมาครบของค์ประชุมแล้วนะครับ
ผมขอเปิดประชุมต่อ

เรื่องด่วนที่ 2 ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ
เนื่องจากมีพระราชบัญญัติทำนองเดียวกันอีก 1 ฉบับ คือร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย
บูรพา พ.ศ. ของนิคม แส่นเจริญ กับคณะเป็นผู้เสนอ ผมจึงอาศัยข้อบังคับข้อ 22
ขออนุญาตที่ประชุมนำร่างพระราชบัญญัติทั้ง 2 ฉบับมาพิจารณารวมกัน จะมีท่านสมาชิกเห็น
เป็นอย่างอื่นไหมครับ ครับ ก็มีของคุณสุวิทย์ คุณกิตติ อีก 1 ฉบับนะครับ รวมเป็น 3 ฉบับ
มาพิจารณารวมกันครับ จะมีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ถ้าไม่มีก็ขอให้คณะรัฐมนตรีเสนอกับ

นายทวิช กลิ่นประทุม (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) : กราบเรียน
ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม ทวิช กลิ่นประทุม รัฐมนตรีว่าการทบวง
มหาวิทยาลัย ได้รับฉันทานุมัติจากรัฐบาลให้มาเสนอร่างพระราชบัญญัติเพื่อสู่การพิจารณาของ
สภานี้ ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ.

หลักการ จัดตั้งมหาวิทยาลัยบูรพา

เหตุผล เนื่องจากในปัจจุบันวิทยาเขตบางแสน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เป็นเพียงวิทยาเขตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทำให้ประสบปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้าง
การบริหาร การกำหนดนโยบายงบประมาณ และการบริหารด้านต่าง ๆ จึงไม่สามารถจะ
ดำเนินงานตามภารกิจของมหาวิทยาลัยได้อย่างสมบูรณ์ ทั้งไม่สามารถพัฒนาหรือขยายสาขา
ให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกและความต้องการด้านแรงงาน ของ
ภูมิภาคนี้ ดังนั้นเพื่อให้สามารถพัฒนาและดำเนินงานตามภารกิจของมหาวิทยาลัยได้อย่างสมบูรณ์
สมควรจัดตั้งมหาวิทยาลัยบูรพา จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้มาสู่สภาผู้แทนราษฎรเพื่อ
พิจารณาต่อไปครับผม

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ต่อไปก็ขอเชิญคุณนิคม แสนเจริญ
กับคณะ เชิญครับ

นายเทอดธรรม อัมราลิขิต (ชลบุรี) : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม
นายเทอดธรรม อัมราลิขิต สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี พรรคกิจสังคม พร้อมด้วย
ส.ส. นิคม แสนเจริญ ส.ส. จรูญ งามพิเชษฐ์ ส.ส. ดาวร ศรีรัตนวงศ์
จากชลบุรี และ ส.ส.สิน กุมภะ จากจังหวัดระยอง ขอเสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย
บูรพา โดยมีหลักการและเหตุผลดังต่อไปนี้

หลักการ ให้จัดตั้งมหาวิทยาลัยบูรพาขึ้น

เหตุผล เนื่องจากในปัจจุบันวิทยาเขตบางแสน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ได้ทำการสอนและวิจัยในระดับอุดมศึกษามาแล้วเป็นเวลา 35 ปี โดยเปิดสอนถึง 7 คณะ

ผลิตบัณฑิตชั้นปริญญาตรีและปริญญาโทมาแล้วเป็นจำนวนมาก เป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งแรกของประเทศไทยที่ตั้งในส่วนภูมิภาค แต่ความเจริญก้าวหน้าเป็นไปอย่างล่าช้า ไม่สามารถพัฒนาให้สอดคล้องกับความต้องการของภูมิภาคนี้ได้ เนื่องจากผูกพันอยู่กับวิทยาเขตอื่นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒอีก 7 แห่ง ซึ่งตั้งอยู่ในภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วประเทศไทย ด้วยเหตุนี้จึงมีปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้างการบริหารการกำหนดนโยบาย การวางแผน และการประสานงาน และปัญหาการบริหารด้านอื่นเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นเพื่อความคล่องตัวในการบริหาร และเพื่อให้สามารถปรับปรุงด้านต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพโดยใช้บุคลากร งบประมาณ และอาคารที่ได้รับอยู่แล้วตามปกติ สมควรยกฐานะของวิทยาเขตบางแสนขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยบูรพา จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติฉบับนี้ ขอความกรุณาให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้โปรดขอรับไว้พิจารณาและให้การสนับสนุนด้วยครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ

นายวงศ์ สิงห์โตทอง (ชลบุรี) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม วงศ์สิงห์โตทอง ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี พรรคเอกภาพ ร่วมกับคุณอุทัย พิมพ์ิโจชน ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี พรรคเอกภาพ รวมทั้งคุณอาทิตย์ อุไรรัตน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดฉะเชิงเทรา พรรคเอกภาพ ขอเสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา

เหตุผล ในการเสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพานั้น ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติ ในแผนที่ 4 ในปี พ.ศ. 2520/2531 รัฐมีนโยบายในการที่มีกระบวนการศึกษาระดับอุดมศึกษาออกสู่ภูมิภาคให้มากที่สุด จึงนับว่าเป็นแนวนโยบายที่เหมาะสมกับสถานการณ์สังคมในปัจจุบันและในอนาคตในอันที่จะส่งเสริมให้เกิดความเสมอภาค ในโอกาสในการศึกษาของเยาวชนในภูมิภาค เป็นการกระจายความเจริญด้านต่าง ๆ ออกไปสู่ภูมิภาคตามนโยบายของรัฐบาลในสมัยที่ผ่านมา รวมทั้งรัฐบาลในปัจจุบัน สำหรับแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ระยะที่ 5 ของปี พ.ศ. 2525/2531 รัฐมีนโยบายที่จะสร้างความเสมอภาคในโอกาสการศึกษาระดับอุดมศึกษาและมุ่งหมายการผลิตบัณฑิตในกลุ่มวิชาการและ

ในกลุ่มวิชาชีพให้ตรงตามความต้องการของท้องถิ่น ขณะนี้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 5 และกำลังอยู่ในระหว่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ยิ่งกว่านั้นดังกล่าวต่อไปรัฐบาลได้มีแผนพื้นที่ชายทะเลฝั่งตะวันออก โดยมีเป้าหมายในการพัฒนาเพื่อให้พื้นที่ดังกล่าวเป็นศูนย์กลางความเจริญแห่งใหม่ตามนโยบายแผนพัฒนา ที่ต้องการกระจายกิจกรรมเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมให้ไปตั้งอยู่ในภูมิภาคในชายทะเลฝั่งตะวันออก เพราะฉะนั้นแผนพัฒนาฉบับนี้ใน ขณะนี้ได้เติบโตแล้วก็ได้ขยายตัวตามเป้าหมาย โดยเหตุที่ได้พัฒนาให้บริเวณพื้นที่ในชายทะเลฝั่งตะวันออกให้มีในด้านเศรษฐกิจเกิดขึ้น ดังนั้นประชาชนย่อมจะหนาแน่นและมีพลังของประชาชนเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นกระผมและคณะได้เห็นว่พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้มุ่งหมายที่จะจัดตั้งมหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้นใหม่ เป็นเพียงแต่ว่ามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒหรือมหาวิทยาลัยบางแสนเป็นมหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งปัจจุบันได้ขยายเขตบางแสนปัจจุบันเพื่อพร้อมทั้งในด้านต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยบางแสนให้เป็นมหาวิทยาลัยบูรพาโดยสมบูรณ์ เพราะฉะนั้นอาจารย์และเจ้าหน้าที่ตลอดจนการก่อสร้างต่าง ๆ ก็มีอยู่พร้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งแล้ววิทยาลัยบางแสนนั้นมีเนื้อที่และอุปกรณ์การสร้างก็พร้อมทุกอย่างที่จะเป็นมหาวิทยาลัยบูรพาต่อไปในอนาคต กระผมขอกราบเรียนว่ามหาวิทยาลัยนี้กระผมได้ร่างพระราชบัญญัติเป็นมหาวิทยาลัยบูรพาในพุทธศักราช 2526 มาครั้งหนึ่งแล้ว แต่ก็ไม่สัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมาย จนกระทั่งมาถึงมีการเสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพาในครั้งนี้ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งแล้วทางพรรคเอกภาพได้เสนอกฎหมายหรือพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพานั้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวก็เพื่อให้วิทยาลัยบางแสนเป็นมหาวิทยาลัยบูรพา จึงเสนอกฎหมายฉบับนี้เข้ามาขอให้มีประสิทธิภาพเกิดขึ้น ฉะนั้นก็เลยเสนอกฎหมายนี้เข้าสู่สภานี้ต่อไป

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณถาวรครับ

นายถาวร ตริรัตน์ณรงค์ (ชลบุรี) : สวัสดีครับ ท่านประธานสภา กระผม ส.ส.ถาวร ตริรัตน์ณรงค์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี พรรคกิจสังคม ท่านประธานที่เคารพครับ ผมเป็นผู้หนึ่งซึ่งยืนหยัดในร่างญัตตินี้ครับ โดยข้อเท็จจริงแล้วมหาวิทยาลัยบูรพา

ที่กำลังจะขอลี้ละครับ เดิมทีก็เป็นวิทยาเขตบางแสน ซึ่งก่อตั้งมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2498 จนกระทั่งมีการเปลี่ยนแปลงในปี พ.ศ. 2517 แล้วก็จนถึงปัจจุบันครับเป็นเวลากว่า 30 กว่าปีแล้ว เพราะฉะนั้นความเหมาะสมพร้อมมูลต่าง ๆ ก็เพียบพร้อมทุกประการครบถ้วนประธานที่เคารพ ปัจจุบันนี้วิทยาเขตบางแสนมีเนื้อที่ทั้งหมด 618 ไร่ แล้วก็มึนักศึกษาปีหนึ่งประมาณ 3,000 กว่าคนครับ ขณะนี้มีบุคลากรประมาณ 707 คน แล้วก็มึอาจารย์อยู่ 200 กว่าท่าน มีวิทยากร มีลูกจ้างประจำ 366 คน เพราะฉะนั้นก็เป็นทีที่เชื่อแนได้ว่าความพร้อมมูลต่าง ๆ ก็คงจะต้องตกอยู่กับมหาวิทยาลัยบางแสนอันนี้ความเหมาะสมจริง ๆ อีกประเด็นหนึ่งก็คือ เพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาฉบับที่ 5 และฉบับที่ 6 ของรัฐบาลซึ่งที่จะกระจายเมืองหลักออกไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศไทยซึ่งมึอยู่ 5 จังหวัดด้วยกันคือ จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดสงขลา แล้วก็จังหวัดขอนแก่น นครราชสีมา แล้วก็รวมเอาจังหวัดชลบุรีซึ่งอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงใต้ด้วย เพราะฉะนั้นเพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาที่จะกระจายไปสู่เมืองหลักทางภาคต่าง ๆ นี้ทางเชียงใหม่เขาก็มีมหาวิทยาลัยเป็นเอกเทศอยู่แล้ว ทางสงขลาก็มีแล้ว ทางขอนแก่นก็มีแล้ว แต่ก็ยังขาดอยู่ที่จังหวัดชลบุรีภาคตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งยังไม่เป็นมหาวิทยาลัยเอกเทศ เพราะฉะนั้นกระผมก็เห็นว่าเพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนา ฉบับที่ 5 แล้วก็ฉบับที่ 6 ของรัฐบาล สมควรอย่างยิ่งที่จะให้มีมหาวิทยาลัยประจำภาคตะวันออกเฉียงใต้ นอกจากนั้นก็เพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาชายฝั่งภาคตะวันออกเฉียงใต้ หรืออีกนัยหนึ่งเรียกว่าอีสเทิร์น ซีบอร์ด (Eastern Seaboard) ซึ่งขณะนี้ก็เป็นทีที่ฮือฮาแล้วก็ได้ดำเนินการมาหลายปีแล้ว แล้วก็คาดว่าภายในระยะเวลาอันสั้นอีก 2 - 3 ปีนี้โครงการต่าง ๆ ทางอีสเทิร์น ซีบอร์ด นับตั้งแต่แหลมฉบัง มาบตาพุด ก็คงจะบรรลุเป้าหมายตามโครงการที่ได้วางเอาไว้ เพราะฉะนั้นตามโครงการอีสเทิร์น ซีบอร์ด นี้ก็คาดว่าจะมีประชากรซึ่งจะเข้าไปประกอบอาชีพในแหลมฉบังเฉพาะที่เดียวจะครับไม่ต่ำกว่า 300,000 คน ยังไม่รวมที่ระยอง แล้วก็ที่จันทบุรีหรือตราดอีกเข้าไปด้วย เพราะฉะนั้นขณะนี้ก็เป็นทีที่เชื่อแนได้ว่านอกจากจะมีผู้ที่เข้าไปทำงานในตามโรงงานต่าง ๆ มากมายแล้วก็ยังมีประชาชนซึ่งหลังโหลเข้าไปอยู่ตาม

จังหวัดชลบุรี จังหวัดระยองมากมายตามแผนพัฒนา อีสเทิร์น ซีบอร์ด ในครั้งนี้ด้วยก็คาดว่า ก็จะต้องมีนักศึกษาเกิดขึ้นอย่างมากมาย ในปัจจุบันนี้ทางภาคตะวันออกมีประชากรทั้งสิ้นก็ ประมาณ 4.2 ล้านคน เพราะฉะนั้นก็จะมีนักศึกษาซึ่งจบ ม. 6 ในปีหนึ่ง ๆ นี้ไม่ต่ำกว่า 10,000 คน เพราะฉะนั้นก็เป็นการที่จะเป็นสิ่งที่ต้องขึ้นถ้าหากได้มีมหาวิทยาลัยตั้งเป็น เอกเทศในภาคตะวันออก เพื่อที่จะเป็นการระงับการไหลของนักศึกษาที่จะมุ่งเข้าสู่ กรุงเทพมหานครซึ่งเป็นปัญหาหนักอกหนักใจของ ก.ท.ม. และสภาพการณ์ปัจจุบันนี้ เพราะฉะนั้นกระผมเองก็คิดว่าในตัวของวิทยาเขตบางแสนนี้มีทุกอย่างที่พร้อมมูลครบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะนี้ในวิทยาเขตบางแสนเองก็มีสิ่งซึ่งเป็นที่สนใจกับประชาชนอยู่มากมาย ก็คือศูนย์วิทยาศาสตร์ทางทะเล ซึ่งมีรายได้ให้กับมหาวิทยาลัยไม่น้อย แต่ขณะนี้การที่จะพัฒนา ศูนย์ดังกล่าวนี้ก็ไปอย่างล่าช้า เพราะว่าขาดกำลังเงินเนื่องจากวิทยาเขตบางแสนนี้ไป ผูกพันกับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กระผมก็เห็นว่าสมควรที่จะสนับสนุนให้เป็นวิทยาลัย เอกเทศที่จะได้มีการพัฒนาหลายสิ่งหลายอย่างในมหาวิทยาลัยให้มีการพัฒนาไปยิ่ง ๆ ขึ้นไป เพราะฉะนั้นกระผมก็ขอกราบเรียนท่านสมาชิกและท่านผู้ทรงเกียรติทุกท่านในที่นี้ ขอให้ช่วย ได้รับการสนับสนุนด้วยครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณวโรทัยครับ

นายวโรทัย วิทยุสาสน์ (จันทบุรี) : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม วโรทัย วิทยุสาสน์ ส.ส.จังหวัดจันทบุรี พรรคประชากรไทย กระผมเองนั้นขอกราบเรียน ท่านประธานว่าด้วยสามัญญสำนึกกระผมขอสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติบูรพา แต่ว่าเบื้องหลัง จริง ๆ นั้นกระผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า เหตุใดมหาวิทยาลัยภาคตะวันออกที่ กระผมเสนอก่อนคือพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยภาคตะวันออกท่านประธานครับ ในปี 2526 นั้นกระผมในฐานะที่อยู่พรรคประชากรไทย สังกัดร่วมกับรัฐบาล 1 ใน 4 พรรคนั้น กระผม ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยภาคตะวันออกขึ้นเป็นฉบับแรก และคุณตรงศรี สิงห์โตทอง ตอนนั้นยังสังกัดอยู่พรรคกิจสังคมได้ร่างเสนอพระราชบัญญัติบูรพาขึ้นมา และมี

ท่านรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยคือท่านรัฐมนตรีปรีดา พัฒนถาบุตร มีการตกลงกันในระหว่างผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน ของประชากรไทยนั้นเลือกเอาแนวระวางของกิจการสงคมนั้นเลือกเอาบูรพา กระทบก็ไม่ได้ใจหรือกระทบเพราะว่าในการแลกเปลี่ยน ในการที่แต่ละพรรคนั้นเอาแต่ละจังหวัดนั้น ในการที่จะจัดตั้งมหาวิทยาลัย แต่ในทำนองเดียวกันนั้นผมคิดใจตรงที่ได้มีการพูดคุยตกลงกันในตอนที่ได้ปรึกษากันแล้วว่า ส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยบูรพานั้นหรือภาคตะวันออกเฉียงนั้นจะมีวิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงนั้นเป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ภาคตะวันออกเฉียงนั้นเป็นภาคที่ควรจะมีมหาวิทยาลัยมานานแล้วครับ ท่านประธานที่เคารพครับ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านประธานคงได้เห็นว่าพระตำหนักของสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณีนั้นที่อยู่ในจังหวัดจันทบุรีนั้นอุทิศที่อันนั้นให้กับการศึกษา วัตถุประสงค์จริง ๆ นั้นต้องการให้เป็นมหาวิทยาลัยขึ้นที่นั่น ที่ในจังหวัดจันทบุรีนั้นขอกราบเรียนท่านประธานว่ามีบรรดาที่สอนวิชาแขนงต่าง ๆ ซึ่งประกอบไปด้วยคณะนาฏศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์ เทคนิคการเกษตร การพยาบาลและแพทย์ พร้อมครับ ในทำนองเดียวกันได้ตกลงกันว่าจะเป็นวิทยาเขตของมหาวิทยาลัยบูรพา เปลี่ยนแผ่นดินไปอีก ท่านรัฐมนตรีสุบิน ปิ่นขยัน ขออนุญาตต้องเอย่ยนามขึ้นมาเป็นรัฐมนตรีทบวงมหาวิทยาลัย ก็ยังอยู่ในหลักการอย่างนี้ และมาถึงในชุดปัจจุบันนี้ กระทบคิดใจว่าท่านรัฐมนตรีคนปัจจุบันนี้คือท่านรัฐมนตรีทบวงทวิชนั้นเหตุไรครับมหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงที่กระทบเสนอ ที่จะมีส่วนหนึ่งที่จะได้ผลานิสงส์ผลบุญจากมหาวิทยาลัยบูรพานั้นได้ต่อเข้ามาเป็นวิทยาเขตเพื่ออะไรครับ เพื่อจะได้ให้ลูกหลานคนในจังหวัดตราด จังหวัดจันทบุรี จังหวัดปราจีนบุรี ได้เข้ามามีโอกาสได้ศึกษาในเขตนั้นเราไม่มีโอกาสได้เป็นมหาวิทยาลัย บุญน้อยก็ไม่เป็นไรครับ ขอกราบเรียนท่านประธานว่าคนที่จะทำเรียนศึกษานั้นต้องอาศัยที่ที่สงบ ภูมิประเทศนั้นเอื้ออำนวยให้ ที่จันทบุรีที่ทางจังหวัดกระทบนั้นเป็นสถานที่ประกอบอาชีพในเรื่องเกษตรกรรม เป็นเมืองผลไม้เหมาะสมที่จะนั่งศึกษา ที่จะทำให้บัณฑิตนั้นได้รับความรู้ และที่สำคัญที่สุดคือผมมาศึกษาแล้วมาดูคอนหลังว่าในชุดนี้รัฐบาลของ ฯพณฯ พลเอกชาติชาย นั้น เกิดการแตกแยกกันขึ้นผม

เข้าใจอย่างนั้นครับ ว่าระหว่างกระทรวงศึกษากับทบวงมหาวิทยาลัย เดิมทีนั้นจะมีการขึ้น จากวิทยาลัยครูต่าง ๆ นั้นขึ้นมาเป็นมหาวิทยาลัยโดยใช้วิทยาลัยครูเป็นหลัก ในทำนอง เดียวกันนั้นเหมือนกับท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้อภิปรายในเรื่องของนครศรีธรรมราช ที่จะ ต้องไปหาที่ต่าง ๆ ขึ้นมาเพื่อจะจัดตั้งเป็นมหาวิทยาลัย ที่จันทบุรีนั้นที่ได้วางแผนได้พูดคุยกัน ไว้อย่างนั้นก็คงจะเป็นลักษณะนี้ใช่หรือไม่ เพราะฉะนั้นผมกราบเรียนท่านประธานว่าผมยัง สงสัยอยู่ว่าได้ตกลงกันมาตั้งแต่สมัยแรกนะครับแผ่นดินที่หนึ่ง ตอนนั้นตกลงกันว่าจะเอา จันทบุรีนั้นเป็นวิทยาเขตของวิทยาลัยบูรพา มีคณาจารย์ มีคณะดำเนินงานต่าง ๆ ประทานโทษ ของบูรพา ได้ไปดูแล ไปได้ศึกษาไปสอบถามและได้ไปประชุมปรึกษาหารือว่า จันทบุรีมาขึ้นก่อนได้ไหม เป็นวิทยาเขตของบูรพาก่อนได้ไหม บูรพาแยกตัวมาจาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แล้วก็ได้จันทบุรีนั้นขึ้นมาเป็นวิทยาเขต หลังจากนั้นแล้วค่อย แยกตัวที่หลัง เอกเทศที่หลัง มันจะได้สอดคล้องต้องกันยิ่ง ซึ่งทางกระผมและทางประชาชน ตลอดจนคณาจารย์ในวิทยาลัยต่าง ๆ นั้นก็เห็นดีด้วย นี่เป็นเหตุผลส่วนหนึ่งที่กราบเรียนท่าน ประธานว่า พอผมเห็นร่างพระราชบัญญัติอันนี้แล้ว แล้วท่านประธานลองดูเดอะครับว่าเนื้อหา ของพระราชบัญญัติอันนี้นั้นเน้นหนักไปในเรื่องของการที่จะให้ดูแลคนในจังหวัดชลบุรี จังหวัด ฉะเชิงเทรา จังหวัดระยอง ท่านประธานครับ ภาคตะวันออกมีจันทบุรี มีตราด มีปราจีนบุรี ยังอยู่อีกครับ เพราะฉะนั้นเป็นไปได้หรือไม่ก่อนที่จะรับหรือว่าท่านจะรับอันนี้ลงไป ผมก็รับ นะครับ เพราะผมอยากให้มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเกิดขึ้น มหาวิทยาลัยบูรพาเกิดขึ้น แต่ว่าเป็นไปได้หรือไม่ทางรัฐมนตรีทบวงนั้นจะเอาส่วนหนึ่งของจันทบุรีนั้น เข้ามาเป็น วิทยาเขต กระผมขอฝากท่านนะครับ ความหวังที่คนจันทบุรี คนตราคนั้นนั่งรออยู่ครับ ตั้งแต่ 2526 จนถึงปัจจุบันนี้หลายท่าน รัฐมนตรีทบวงมาหลายคน 3 สมัยแล้วครับนี้เป็นส่วนหนึ่งที่ กระผมเองนั้นยังตั้งใจและขอกราบเรียนตามท่านประธานผ่านไปยังท่านรัฐมนตรีย้าผิดเดี่ยวนะ ครับว่าผมสนับสนุนครับ แต่ขอเดอะครับ ขอผลานิสงส์ผลบุญที่ท่านทั้งหลายนั้นได้ช่วยเหลือ ภาคตะวันออกแล้ว ให้ได้เกี่ยวข้องกับเอาจันทบุรีเข้าไปเป็นส่วนหนึ่ง ไปรคสร้างบุญสร้างกุศล ให้กับคนในภาคตะวันออกด้วยครับ ขอขอบพระคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณเสริมศักดิ์ครับ

นายเสริมศักดิ์ การุญ (ระยอง) : ท่านประธานที่เคารพ ผม เสริมศักดิ์ การุญ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดระยอง พรรคชาติไทย ผมเห็นด้วยกับการที่คณะรัฐมนตรีได้เสนอพระราชบัญญัติตั้งมหาวิทยาลัยบูรพาพร้อมกับทางสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอีกหลายท่านนั้น เพราะแท้ที่จริงแล้วภาคตะวันออกนั้นควรจะมามีมหาวิทยาลัยมานานแล้วเนื่องจากจำนวนประชากรก็มีเป็นจำนวนมาก และฐานะทางเศรษฐกิจของประชาชนก็อยู่ในขั้นที่รัฐบาลควรจะพัฒนาให้มีความเจริญรุ่งเรืองขึ้น และโดยเฉพาะโครงการพัฒนาพื้นที่ชายทะเลฝั่งตะวันออก ซึ่งรัฐบาลทุ่มเทให้ความสำคัญอยู่เป็นจำนวนมากนั้นก็ไปตั้งศูนย์กลางอยู่ที่จังหวัดระยองและชลบุรี ต่อไปจะมีชุมชนที่เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก เพราะฉะนั้นเมื่อรัฐบาลจะพัฒนาทางเศรษฐกิจแล้วการศึกษานั้นก็ควรที่จะพัฒนาควบคู่กันไป แต่อย่างไรก็ตามการที่จะตั้งมหาวิทยาลัยบูรพาโดยการยกฐานะของวิทยาเขตบางแสน สังกัดมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ขึ้นมานั้น ผมคิดว่าในเรื่องเหตุผลแล้ว มหาวิทยาลัยต่าง ๆ นั้นก็มีความเป็นเลิศในด้านต่าง ๆ แยกต่างกันไป เช่น มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ในปัจจุบันนี้ก็มีความเป็นเลิศในทางสอนในทางกฎหมาย หรือมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ก็มีความเป็นเลิศในทางวิศวกรรมในทางการแพทย์อะไรก็ตาม ผมเห็นด้วยในการที่เสนอมหาวิทยาลัยบูรพาจากศรีนครินทรวิโรฒขึ้นมานั้น เพราะมีความเป็นเลิศในทางการศึกษา จะเป็นศูนย์กลางในทางการศึกษาในการฝึกหัดครูของคนในภาคตะวันออก แต่อย่างไรก็ตามอย่างที่ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องจากจังหวัดจันทบุรีได้พูดแล้วว่า จังหวัดต่าง ๆ ในภาคตะวันออกนั้นมีหลายจังหวัดอยากจะมีโอกาสมีส่วนร่วมในการที่เราจะมีมหาวิทยาลัยแห่งใหม่ขึ้นมา นี้ ผมเห็นว่าในการที่จะให้เกิดผลานิสงส์ร่วมกันนั้นคงจะสร้างความเป็นธรรมในสังคมให้มันเกิดขึ้นด้วยกัน เช่นในภาคเหนือขณะนี้ก็มีมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เกิดขึ้นมา แล้วรัฐบาลก็กำลังจะพิจารณาให้มีมหาวิทยาลัยนครสวรรค์ขึ้นมาอีกแห่งหนึ่ง เพื่อให้มีการกระจายไปอยู่ทุกจังหวัด ในภาคอีสานก็มีมหาวิทยาลัยขอนแก่นแล้วก็จะตั้งมหาวิทยาลัยสุรนารีขึ้นมาอีกเป็นการกระจายความเจริญไป และในภาคใต้ก็มีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อยู่ แล้วก็มีการตั้งมหาวิทยาลัยนครศรีธรรมราช ขึ้นมา อย่างนี้ก็เป็นเรื่องดี ผมคิดว่า ถ้าเราจะกระจายความเป็นเลิศในทางวิชาการต่าง ๆ ออกไปนั้น ควรจะพัฒนาจังหวัดซึ่งเป็นศูนย์กลางของภูมิภาค ผมไม่ได้เห็นแก่ตัวนะครับว่าจังหวัดระยองนั้นสมควรจะตั้ง แต่มาดูความเหมาะสมในทางภูมิภาคแล้วถ้าเรายกฐานะมหาวิทยาลัยบูรพาขึ้นไปนี้ ผมก็สนับสนุน แต่ว่าในอนาคตนั้นฝากให้รัฐมนตรีทบวงได้พิจารณาว่าจังหวัดระยองและจังหวัดจันทบุรีนั้นเป็นศูนย์กลางใกล้เคียงกัน ถ้าเราจะให้การศึกษาในด้านนี้ในด้านการวิทยาศาสตร์ ในทางวิศวกรรมหรือทางเกษตรกรรมนี้ตั้งมหาวิทยาลัยขึ้นอีกสักแห่งหนึ่งที่จังหวัดระยอง เช่น มหาวิทยาลัยศรีสุนทรโวหารที่ผมเสนอไปแล้ว ให้รัฐบาลได้พิจารณา หรือจะตั้งเป็นวิทยาเขตของมหาวิทยาลัยบูรพาก็ได้ ยกฐานะขึ้นมาให้มีการสอนถึงขั้นปริญญาในแขนงของวิศวกรรม เปรโตเคมีหรือเกษตรกรรมนั้น ก็จะสมเจตนารมณ์มากขึ้นและก็คงจะถูกใจท่านสมาชิกจากจังหวัดจันทบุรี คุณวโรทัย เพราะฉะนั้นผมขอสนับสนุนร่างนี้ครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณลลิตาครับ

นางลลิตา ฤกษ์สำราญ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานที่เคารพ ดิฉัน ลลิตา ฤกษ์สำราญ ประชากรไทย กรุงเทพมหานคร ดิฉันต้องขอขอบคุณท่านประธานที่ได้กรุณาให้ดิฉันได้พูดถึงพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา อันที่จริงดิฉันลุกขึ้นมาไม่ใช่ว่าจะมาสนับสนุน ส.ส. ของพรรคประชากรไทยนะคะ เพราะว่าเมื่อเข้านี้ดิฉันเองก็ได้สนับสนุน ส.ส. ของทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือทั้ง ๆ ที่พรรคประชากรไทยเราก็ไม่มี ส.ส. อยู่ทางแถบนั้นนะคะ แต่ที่ดิฉันต้องลุกขึ้นมาพูดนั้นเพราะหลักการ ดิฉันยึดถือหลักการอยู่ตลอดเวลา นะคะว่า ถ้าสิ่งใดที่จะต้องสนับสนุนเราก็ต้องสนับสนุนกัน ในเรื่องของการจัดตั้งมหาวิทยาลัยบูรพานี้ดิฉันก็ขอสนับสนุนแล้วก็ขอชมด้วยนะคะว่า มหาวิทยาลัยนั้นได้มองเห็นถึงความสำคัญของการที่จะให้การศึกษาหน้าเศรษฐกิจ เพราะว่าประเทศไทยก็ตามนี้ ถ้าไม่คำนึงถึงความสำคัญของการศึกษาก่อนแล้ว ไปพัฒนาเศรษฐกิจย่อมจะประสบความล้มเหลวแน่นอน เพราะฉะนั้นต้องพัฒนาคนขึ้นมาเสียก่อนเราจึงจะสามารถไปสร้างฐานทาง

เศรษฐกิจให้มีความมั่นคงและความเจริญต่อไปได้ ดิฉันเองนั้นคิดใจที่ทาง ส.ส. จันทบุรี ได้พูดถึงวิทยาลัยวชิราไพพรรณี ซึ่งอันที่จริงถ้าคนไม่รู้จักความจริงนั้นก็คืออยู่ที่วิทยาลัยจันทบุรี แต่ชื่อวิทยาลัยวชิราไพพรรณีหลักการอันนี้ดิฉันเองได้พูดตั้งแต่เข้าแล้วนะคะ ความผิดพลาดนั้นไม่ได้อยู่ที่ทางทบวง ความผิดพลาดไม่ได้อยู่ที่กระทรวง แต่เป็นสิ่งที่รัฐบาลจะต้องแก้ไขปัญหาในเรื่องการจัดการศึกษาอุดมศึกษาวิทยาลัยจันทบุรีนั้นลักษณะของการเรียนการสอนเปิดถึงปริญญาตรีนะคะ แต่ว่าถ้าสมมุติว่าเรายกฐานะของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางแสน ซึ่งการจัดการสอนคณะศึกษาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางแสนนั้นก็ไม่ได้แตกต่างไปจากคณะศึกษาศาสตร์ของวิทยาลัยจันทบุรี หรือวิทยาลัยครูจะเชิงเทรา ดิฉันอยากจะให้ทางรัฐบาลได้มองเห็นถึงประเด็นนี้ว่า การลงทุนทางการศึกษาของประเทศนั้น การจัดการศึกษาในสาขาเดียวกันใช้เงินซ้ำซ้อน ทำไมเราไม่ปรับปรุงระบบอันนี้ออกมาให้มันถูกต้องให้มันคุ้มกับการลงทุนที่รัฐจะเอาเงินภาษีของประชาชนไปลงทุน ดิฉันเองนั้นได้ข่าวมาอยู่ตลอดเวลาว่า ทางกระทรวงศึกษาธิการนั้นหวงแหวนอำนาจไม่ยอมที่จะปล่อยหน่วยงานอันนี้ออกไป แล้วก็ปล่อยให้คุณภาพของอุดมศึกษาซึ่งอยู่ในกระทรวงศึกษานั้น คือคุณภาพก่าทางทบวงมหาวิทยาลัยเพราะความจำกัดของงบประมาณ เนื่องจากงบประมาณก้อนมันโตมากมันไปโป่งอยู่ที่กรมสามัญศึกษา กับ สปช. จนทำให้อุดมศึกษาในกระทรวงศึกษาธิการนั้นคุณภาพคือยกว่าอุดมศึกษาในทบวงมหาวิทยาลัยอย่างชัดเจน ดิฉันอยากจะเรียนถามรัฐบาลว่า รัฐบาลนั้นต้องการสภาพอย่างนี้หรือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒนั้นเดิมทุกคนก็ทราบ คือวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร เป็นแคมปัส (Campus) หนึ่ง เป็นสาขาหนึ่งของวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตรซึ่งเคยสังกัดอยู่กระทรวงศึกษาธิการ แล้วก็ได้เรียกร้องคืนรนอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งจะต้องให้นักศึกษาออกมาเดินขบวนจะปาระเบิดกัน รัฐบาลถึงจะทำเสียทีหนึ่ง ดิฉันอยากจะให้รัฐบาลได้มองและแก้ไขปัญหาดูมศึกษาในกระทรวงศึกษาธิการอย่างชัดเจนเสียทีหนึ่ง ดิฉันเองไม่อยากจะว่า ว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการนั้นไร้ปัญญา เพราะดูว่าจะเป็นการกล่าวที่รุนแรงเกินไป แต่สภาพการบริหารการอุดมศึกษา

ในกระทรวงนั้นก็ชี้นำออกมาอย่างนั้นจริง ๆ เพราะฉะนั้นปัญหาในเรื่องที่ ส.ส. หลายท่าน ไม่ว่าจะเป็นของระยอง หรือของจันทบุรี หรือของฉะเชิงเทรา หรือจะมีใครก็ตามที่จะลุกขึ้นมาสนับสนุนว่าอยากจะให้ประชาชนของเขาได้รับการศึกษาสูงขึ้น อันนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องและก็น่าชมเชย เพราะการศึกษานั้นเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ถ้าเขาไม่มีความรู้ เขาก็จะไม่สามารถที่จะไปประกอบอาชีพอะไร คิดฉันเองนั้นอยากจะให้ข้อสังเกตกับคณะรัฐบาลว่า อย่าทำอะไรบางอย่างจนกระทั่งพุ่มเฟิย ทุกมหาวิทยาลัยที่ตั้งขึ้นมาจะเน้นในเรื่องของเทคโนโลยี จะเน้นในเรื่องอะไรก็ตาม อย่าทำอะไรจนมากเกินไปควรจะมีมองดูพื้นฐานของประเทศด้วยว่า ประเทศไทยเรานั้นเป็นประเทศที่มีพื้นฐานทางด้านเกษตรกรรม อย่าไปเน้นในเรื่องเทคโนโลยีหรือว่าไฮเทคให้มากนัก เพราะว่าถ้าทำไปนั้นมันก็จะมีประชากรเพียงกลุ่มเดียวที่ออกไปแล้วก็ไม่ได้ไปปรับใช้ประเทศชาติมากมายอะไร คนส่วนเหล่านี้รัฐลงทุนไปแล้วก็ไปปรับใช้ภาคเอกชน ไม่ได้กลับเข้ามาในระบบราชการเท่าไร เพราะฉะนั้นฉันอยากจะให้มองไปให้กว้างว่า การให้การศึกษาคนให้ฉลาดนั้นอย่าไปเน้นที่สาขาใดสาขาหนึ่ง แล้วก็เอาองค์ประกอบอื่น ๆ เอามาอ้างว่าจำเป็นต้องเปิดสาขานั้นสาขานี้เพราะว่าประเทศชาติต้องการ คิดฉันอยากจะให้มองย้อนไปสู่อีกคิดว่า ในอดีตครั้งหนึ่งก็มีการร้องเรียนกันว่าครูขาดแคลนเหลือเกิน จนกระทั่งมีการจัดตั้งวิทยาลัยครูขึ้นมาถึง 36 แห่ง และในขณะนี้ก็มาร้องกันอีกแล้วว่า ผลិតครูมากเกินไปครูไม่มีงานทำ ครูล้มตลาด คิดฉันอยากจะให้รัฐบาลได้คำนึงถึงข้อนี้ด้วย เพราะฉะนั้นในสิ่งที่ท่านสมาชิกของสภาผู้แทนราษฎร ของภาคตะวันออก ที่อยากจะให้มีการยกฐานะสถาบันของเขาให้สูงขึ้น ถึงขนาดจะขอห้อยตามเป็นอะไรก็ได้ของมหาวิทยาลัยบูรพา อันนี้ฉันคิดว่าเป็นสิ่งที่รัฐบาลจะต้องนำเอาไปแก้ปัญหาอย่างรีบด่วน เพราะคณะกรรมการการศึกษาก็ได้เสนอหลักการไปแล้วว่า ให้ปฏิรูปโครงสร้างการศึกษาทั้งระบบเสียทีหนึ่ง คิดฉันขอฝากไว้เพียงเท่านี้ค่ะ ขอบขอบคุณค่ะ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณเจริญครับ

นายเจริญ งามพิเชษฐ์ (ชลบุรี) : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ

กระทบ นายจรูญ งามพิเชษฐ์ ชลบุรี พรรคกิจสังคม กระทบเห็นด้วยทุกประการที่เกี่ยวกับการที่รัฐบาลได้เห็นความสำคัญและสนับสนุนทางด้านการศึกษา เพราะการศึกษาสามารถเพาะบุคลากรชนในชาติให้มีความรู้ความสามารถระดับมันสมองนำมาพัฒนาเศรษฐกิจของชาติให้รุ่งเรืองได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระราชบัญญัติการจัดตั้งมหาวิทยาลัยบูรพาฉบับนี้นั้น กระทบในนามของคณะพรรคกิจสังคมได้เสนอเข้ามาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2526 แล้ว ในสมัยนั้นเรามีความพร้อมทุกประการเนื่องจากมีที่ดินถึง 618 ไร่ มีอาคารเรียนบ้านพักครูถึง 200 กว่าหลัง มีศูนย์วิทยาศาสตร์ทางทะเล ซึ่งรัฐบาลญี่ปุ่นได้สร้างให้เปล่าในวงเงิน 200 ล้านบาท ในขณะนั้น อีกทั้งมีศูนย์วิทยาศาสตร์ทางการแพทย์ ซึ่ง ฯพณฯ พลเอก อาทิตย์ กำลังเอก ได้กรุณาไปสร้างไว้ ของเรามีความพร้อมทุกประการ แล้วก็ถ้าหากว่าจัดตั้งในภูมิภาคนี้แล้วก็จะใช้เงินน้อย แต่เนื่องจากเป็นพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีได้ตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่อพิจารณาจัดตั้ง 1 ชุด อันประกอบด้วยท่านอธิการบดีของศรีนครินทรวิโรฒ เป็นประธานคณะกรรมการชุดนี้ได้พิจารณาอย่างรอบคอบถี่ถ้วนและส่งเข้าคณะกรรมการปฏิรูปการปกครองจนกระทั่งเกือบแล้วเสร็จ แต่ปรากฏว่ามีการยุบสภาในสมัยนั้น ปี 2529 เราก็ได้เสนอเข้ามาใหม่โดยพรรคกิจสังคมนี้ ก็ปรากฏว่ามีการยุบสภาอีก แล้วก็ พ.ศ. 2531 นี้ก็เสนอกันเข้ามาใหม่นะครับ อันนี้ถือว่าเรามีความพร้อมทุกประการ แล้วคณะกรรมการได้พิจารณาอย่างรอบคอบหลายคณะแล้ว ซึ่งความพร้อมนี้เราใช้งบประมาณจำนวนไม่มากมายนัก ซึ่งปีหนึ่งนี้เราเป็นวิทยาเขตนี้ใช้เงินจากรัฐบาล 50 ล้านบาท ต่อไปคงจะเพิ่มอีกเพียง 170 ล้านบาทครับ ก็ถือได้ว่ามีความเหมาะสมทุกประการในการที่จะตั้งมหาวิทยาลัยบูรพาอยู่ที่บางแสนนี้ เพราะว่าทรัพยากรสินค้า ฯพณฯ เรามีความพร้อมทุกประการ แล้วคามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 5 นั้น รัฐบาลได้กำหนดให้มีการพัฒนาเมืองหลักเพื่อเป็นศูนย์กลางของภาคต่าง ๆ 5 เมืองคือ เชียงใหม่ ขอนแก่น สงขลา นครศรีธรรมราช โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดชลบุรี โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะกระจายความเจริญก้าวหน้าไปสู่ส่วนภูมิภาคของประเทศในปัจจุบันจังหวัดเชียงใหม่ ขอนแก่น สงขลา มีมหาวิทยาลัยเอกชน

ประจำภาคเรียบร้อยแล้ว ดังที่ได้กล่าวมาหลายท่าน แผนพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก ได้เริ่มมีการวางแผนและปฏิบัติกันอย่างจริงจังตั้งแต่ปี พ.ศ. 2524 โดยกำหนดแนวทางการพัฒนาพื้นที่แถบนี้ให้เป็นศูนย์กลางความเจริญแห่งใหม่ เพื่อสนับสนุนกระจายกิจกรรมทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาคอย่างมีระบบ อย่างไรก็ตามจำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนาทางด้านการศึกษาโดยเฉพาะในระดับมหาวิทยาลัยเพื่อผลิตบัณฑิต วิจัยและให้บริการวิชาการ ให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและตลาดแรงงาน โดยในแผนพัฒนาตลาดแรงงานแรกนี้ คาดว่าจะก่อให้เกิดสร้างแรงงานทั้งทางตรงและทางอ้อมในภาคอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น ประมาณ 300,000 คน ซึ่งยังไม่รวมถึงแรงงานที่จะเกิดขึ้นอันเนื่องมาจากกิจกรรมต่อเนื่องทางด้านพาณิชย์และบริการอื่น ๆ ปัจจุบันมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ได้ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดใหญ่ ๆ ในภูมิภาค แต่ภาคตะวันออกซึ่งประกอบด้วย 8 จังหวัด มีประชากร 4,200,000 คน และมีนักเรียนระดับมัธยมศึกษาประมาณ 10,000 คน แต่ปีหนึ่งรองรับได้เพียง 600 คนเท่านั้น มีเพียงมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางแสนซึ่งมีฐานะเป็นเพียงวิทยาเขต 1 ใน 8 แห่งนี้ ผมเองก็คิดว่าการศึกษาที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการที่จะให้การสนับสนุนซึ่งประเทศที่พัฒนาแล้วทางด้านเศรษฐกิจเราจะเห็นว่าเขาได้ส่งเสริม และพัฒนาบุคลากรไว้มีความรู้ทางด้านการศึกษาอย่างมากมาย จะเปรียบง่าย ๆ คือประเทศในเอเชียของเราไม่ว่าเกาหลีหรือประเทศญี่ปุ่น ประเทศญี่ปุ่นนั้นมีมหาวิทยาลัยถึง 461 แห่ง ซึ่งเป็นของรัฐบาล 130 แห่ง แต่ประเทศไทยของเรามีเพียง 16 แห่งของรัฐบาล เป็นมหาวิทยาลัยปิด 14 และก็เปิด 2 แห่งเท่านั้นเราก็อ่านมากมายไปแล้ว ผมว่าเพราะบุคลากรให้มีคุณภาพทางด้านการศึกษาจะทำให้เศรษฐกิจของประเทศชาติ อย่างประเทศญี่ปุ่นนั้นทุกคนมีความรู้ความสามารถทางด้านการศึกษาเป็นชนชั้นมันมองลงมาพัฒนาเทคโนโลยี ใช้เศรษฐกิจและก็ใช้ทองแดง พลาสติกมาผลิตเป็น ที.วี. หรือแม้กระทั่งคอมพิวเตอร์ไปขายทั่วโลกนั้นเป็นแสน ๆ ล้านอย่างนี้เป็นต้น คือใช้ทุนทรัพย์ในวัตถุประสงค์จำนวนน้อยแต่ว่ามาขายมันมองทางเทคโนโลยีขายมาก ทำให้เศรษฐกิจของประเทศชาติเจริญอย่างมากมาย ในกรณี

ที่ว่าจะให้จังหวัดจันทบุรีหรือจังหวัดอื่น ๆ ใดที่จะมีมหาวิทยาลัยเกิดขึ้นนั้น ผมคิดว่าจะใช้แบบประเทศญี่ปุ่นถ้าหากว่างงบประมาณของเรามีจำนวนเพียงพอ คือรัฐบาลญี่ปุ่นนั้นประเทศญี่ปุ่นมี 47 จังหวัดนะครบทุกจังหวัดเขามีมหาวิทยาลัยทุกจังหวัด เพราะฉะนั้นจึงขอให้รัฐบาลนี้ได้มีการสนับสนุนในด้านการศึกษาต่อไป เพราะว่าประเทศเรากำลังจะเป็นประเทศนิคส์คืออุตสาหกรรมใหม่ต่อไปนะครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณนิยม ครับ

นายนิยม คำแหง (นครศรีธรรมราช) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นิยม คำแหง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช พรรคกิจสังคม การที่รัฐบาลหรือบรรดาเพื่อนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้มีส่วนร่วมในการเสนอพระราชบัญญัติจัดตั้งมหาวิทยาลัยบูรพานั้นกระผมเห็นด้วยและกระผมเห็นว่ารัฐบาลนี้ได้ให้ความถูกต้อง ในการจัดตั้งมหาวิทยาลัยของรัฐบาลต้องคำนึงในประเด็นแรกคือจำนวนประชากร ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติจากจังหวัดชลบุรีได้กราบเรียนต่อท่านประธานว่า ภาคตะวันออกนั้นมี 8 จังหวัดมีประชากร 4 ล้านคนสามารถที่จะตั้งมหาวิทยาลัยขึ้นได้ถึง 2 แห่ง รัฐบาลนี้ให้ความเป็นธรรมนะครับ โดยเนื้อแท้ตามนโยบายของรัฐบาลนั้นได้กล่าวว่า การจัดตั้งมหาวิทยาลัยนั้นรัฐบาลได้คำนวณประชากร 3 ล้านคน ต่อ 1 มหาวิทยาลัย ถือว่าการคำนวณครั้งนี้พี่น้องชาวภาคตะวันออกได้ผลประโยชน์ไป ผมต้องขอขอบคุณรัฐบาล

ประเด็นที่ 2 ในการจัดตั้งมหาวิทยาลัยนั้นรัฐบาลต้องคำนึงถึงงบประมาณแผ่นดิน ผมได้พิจารณาตัวเลขงบประมาณแผ่นดินแล้วรัฐบาลนี้ได้ตอบสนองในเรื่องงบประมาณการจัดตั้งมหาวิทยาลัยในภาคตะวันออกหรือมหาวิทยาลัยบูรพานั้นไว้อย่างสมคูล และรัฐบาลนี้พูดเสมอว่าเรื่องการเงินการคลังนั้นไม่มีปัญหา แสดงว่ารัฐบาลนี้มีความเชื่อมั่นในการจัดตั้งมหาวิทยาลัย อาจจะตกหล่นไปบ้างก็อยู่ในส่วนใต้ของประเทศ

ประเด็นที่ 3 ในเรื่องกำลังคน ก็เป็นที่ยืนยันอย่างแน่ชัดว่ารัฐบาลนี้มีกำลังคนพร้อมที่จะดำเนินการจัดตั้งมหาวิทยาลัยในส่วนภูมิภาคถึงแม้ว่ามหาวิทยาลัยบูรพา จะเป็น

ผลพวงของมหาวิทยาลัยสุรนารีก็ตาม แต่คนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือก็มีความภูมิใจ แต่ผมมีข้อสังเกตอยู่ว่าในการจัดตั้งมหาวิทยาลัยในส่วนภูมิภาคนั้นรัฐบาลต้องคำนึงถึงกำลังคน คือครูอาจารย์ที่จะไปดำเนินการสอนในมหาวิทยาลัยนั้นอย่าให้มีการขัดข้องเกิดขึ้น จะสร้างปัญหากับนิสิตนักศึกษาในโอกาสต่อไป ผมขอฝากรัฐบาลในข้อนี้

ประเด็นที่ 4 ในการจัดตั้งมหาวิทยาลัยของรัฐบาลนั้นก็คือความต้องการของประชาชน ความต้องการของประชาชนนี้ผมได้พิจารณาด้วยความเป็นธรรมแล้วขึ้นอยู่กับความใกล้ชิดของรัฐบาล ท่านประธานที่เคารพ เมื่อเช้านี้มีเพื่อนสมาชิกผู้ทรงเกียรติท่านหนึ่งได้เสนอให้ท่านนายกรัฐมนตรี พ.ร.บ. ของเขาใช้เวลาเพียง 3 ชั่วโมงนะครับรับรองได้ เก่งมากของผม 9 เดือนรับรองไม่ได้ เพราะฉะนั้นการจะไปพิสูจน์ความจริงข้อหนึ่งว่าการที่แต่งงานก่อนหรือหลังนั้นไม่แน่นอนเสมอไปว่าใครจะได้ลูกก่อน และการที่มหาวิทยาลัยเหล่านี้เข้าสู่สภาในวันนี้ก็ไม่แน่นอนเสมอไปว่าจะคลอดออกมาได้เร็วขนาดไหน สิ่งหนึ่งที่ผมฝากรัฐบาล ความต้องการของประชาชนนั้น ท่านประธานที่เคารพ ประชาชนส่วนใดของประเทศที่มีความต้องการแล้วรัฐบาลตอบสนองได้รวดเร็วนั้น ประชาชนส่วนนั้นของประเทศแทบจะไม่มีปัญหาเท่าที่ผมศึกษาประวัติศาสตร์มาในโลกนี้ไม่ใช่เฉพาะประเทศไทย ประชาชนที่อยู่ส่วนล่างสุดของประเทศมักจะมีปัญหาเสมอ จากรัฐบาลในการบริหารประเทศไม่ว่าประชาชนในส่วนใดของประเทศนั้น เรื่องนี้อาจจะมีเหตุผลมาหลายประการซึ่งผมไม่จำเป็นต้องกราบเรียนท่านประธานในทางประวัติศาสตร์ในที่ประชุมนี้ เพราะท่านก็คุ้นเคยกับจิตใจแต่ผมก็ตั้งข้อสังเกตว่าประเทศไทยของเรานั้นไม่น่าจะมีส่วนเหล่านี้ขาดตกบกพร่อง เพื่อความเป็นธรรม เพราะประเทศไทยนั้นภาคตะวันออกเฉียงเหนือก็มี 17 จังหวัด ได้มหาวิทยาลัยไป 3 แห่ง ถ้าดูจำนวนประชากรแล้วต้องเป็น 5 นะครับท่านประธานครับ ภาคเหนือนั้นมีประมาณ 12 จังหวัดได้ไป 2 แห่งก็พอสมควร ภาคใต้มี 14 จังหวัด ที่ได้แน่นอนแล้ว 1 แห่ง อีก 1 แห่งนั้นท่านรัฐมนตรีทบวงได้มีปัญหากับผมเป็นการส่วนตัวว่าจะเข้ามาให้เร็วในวันนี้ เรื่องนี้เพื่อนสมาชิกในภาคใต้ก็คงจะพิสูจน์ว่ารัฐบาลมีความจริงใจกับเรามากน้อยเพียงไร ท่าน

ประธานที่เคารพ นอกจากเหตุผล 3 - 4 ประการที่ผมสนับสนุนในการจัดตั้งมหาวิทยาลัย
ของรัฐบาลที่ผ่านมาแล้ว จะเป็นเรื่องประชากร งบประมาณ กำลังคน และความต้องการ
ของประชาชนก็ตาม ส่วนหนึ่งที่ผมจะต้องขอกราบเรียนรัฐบาลว่า รัฐบาลน่าจะพิจารณาใน
การจัดตั้งมหาวิทยาลัยหรือการให้ความสำคัญของสถาบันการศึกษาที่มีอยู่ในประเทศเรานั้น ท่าน
ประธานที่เคารพ มนุษย์เรานั้นมันมีความแตกต่างกันเรื่องอายุมีความแตกต่างกันเรื่องฐานะ
มีความแตกต่างกันเรื่องเพศและวัย แต่ส่วนหนึ่งเราพยายามอยู่อย่างหนึ่ง เราพยายามให้
มนุษย์ของเราที่มีความแตกต่างเกิดขึ้นจากการบริการ เพราะฉะนั้นสถาบันอุดมศึกษาที่มีอยู่ใน
ขณะนี้ไม่ว่าสังกัดอยู่ในกระทรวง ทบวง กรม ใดรัฐบาลน่าจะนำมาอยู่ในส่วนของอุดมศึกษา
ด้วยกัน เพื่อขจัดปัญหาต่าง ๆ ของรัฐบาลไม่ว่าจะเป็นกำลังคน ไม่ว่าจะเป็งบประมาณ
ไม่ว่าจะเป็นความรู้สึก ถ้ารัฐบาลทำอย่างนี้ได้ ความแตกแยกความแตกต่าง ปัญหาของชาติ
จะหมดไป ท่านประธานที่เคารพคนปักษ์ใต้้นนอกจากเขารุกรานกันเองแล้วบางครั้งเขาถูกรุกราน
จากรัฐบาล ขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณประวิทย์ครับ

นายประวิทย์ อุตตะโมต (จันทบุรี) : กราบเรียนท่านประธานสภาผู้แทน
ราษฎรที่เคารพ กระผม นายประวิทย์ อุตตะโมต จากจังหวัดจันทบุรี พรรคประชากรไทย
การที่กระผมลุกขึ้นมา ผมก็สนับสนุนนะครับ แต่จริง ๆ แล้วผมอยากจะติเตียนรัฐบาลสัก
เล็กน้อยที่สนับสนุนก็เพราะว่าจริง ๆ แล้วนี่นะครับ การที่ให้การศึกษาของชาตินี้เป็นเรื่องที่
ต่อไปในอนาคตนี้ถ้าประชากรของเราเพิ่มมากขึ้น ผมก็คิดว่ามันคงจะหนีไม่พ้นละครับ ทุก
จังหวัดก็คงจะต้องมีมหาวิทยาลัย ที่นี้ในเมืองบประมาณของเราในตอนนี้มันยังไม่เพียงพอ
กับความต้องการที่จะให้มหาวิทยาลัยมีทั่วทุกจังหวัด ผมก็อยากจะเรียนทางรัฐบาลนะครับว่า
ผมไม่ทราบว่าเอาหลักเกณฑ์อะไรในการที่จะเอามหาวิทยาลัยสักแห่งหนึ่ง ผมยกตัวอย่างง่าย ๆ
ที่มหาวิทยาลัยบูรพาแห่งนี้ จริง ๆ แล้วมหาวิทยาลัยบูรพาแห่งนี้ถ้าพูดถึงโลเคชั่น (Location)
หรือที่ตั้งแล้วมันใกล้กับกรุงเทพมหานครเหลือเกิน ความเจริญมันมีท่วมทับแล้วครับ การที่

นโยบายของรัฐบาลที่กำหนดไว้ว่า จะพยายามกระจายรายได้ ออกสู่ชนบทนี้มันไปชัคนะครับ คือมันไปชัคกับการตั้งมหาวิทยาลัยที่ไปคิดเป็นเมืองหลักคือเป็นเมืองใหญ่ ถ้ารัฐบาลคิดว่าจะกระจายรายได้สู่ชนบทแล้วนี่ จริง ๆ แล้วก็ต้องให้ประชาชนที่ยากจนหรือยากไร้ที่อยู่นอกคืออยู่ชนบทจริง ๆ นี้ได้มีการศึกษา เพราะฉะนั้นผมเห็นว่าโลเคชั่นจริง ๆ แล้วนี่ อย่างจังหวัดชลบุรีอย่างเพื่อนสมาชิกของผมจากจังหวัดจันทบุรีนี้ได้บอกไปจังหวัดชลบุรีนี้รับได้เพียงที่บอกมาในนี้ นะครับว่าได้แค่ 3 จังหวัด คือจังหวัดฉะเชิงเทรา ชลบุรี และกัระยอง ที่นี้คนจากปราจีนบุรีผมคิดว่าคงจะไม่มาเรียนและครับที่จังหวัดชลบุรี มันต้องอ้อมเข้ามากรุงเทพ ฯ เขามาเรียนกรุงเทพ ฯ เสียดีกว่าเพราะมันใกล้กับเขามากนะครับ นี้ก็คือเหตุผลประการหนึ่ง นะครับว่าทำไมรัฐบาลถึงได้เลือกสรรโลเคชั่น ซึ่งมันใกล้กับเมืองหลวงเหลือเกิน แล้วมันติดกับเมืองหลวงมันเจริญอยู่แล้วละครับชลบุรีนี้ ความเห็นของผมก็อยากจะให้ไปตั้งปราจีนบุรีด้วยเข้าไปถ้าเขามีความพร้อม ที่นี้พูดถึงร่างงบประมาณไม่เพียงพอนี้ จังหวัดจันทบุรีของผมนี้มันไม่ต้องใช้งบประมาณอะไรเลยนี้ครับเพราะมันมีอยู่แล้ว วิทยาเขตมันมีอยู่แล้วตั้ง 5 วิทยาลัย วิทยาลัยพยาบาลเขาก็ไม่ต้องเขาอยู่ของเขาได้ แต่ผมอยากจะเสนอรัฐบาลอย่างนี้ นะครับว่า ในเมื่อตั้งมหาวิทยาลัยบูรพาที่จังหวัดชลบุรี จังหวัดจันทบุรีของผมนี้ถึงแม้ว่าจะเป็นลูกเมียน้อย ผมขอเรียนท่านประธาน นะครับจังหวัดของผมนี้คนเป็นคนใจเย็น เขาเค็ดร้อนถ้าเขาไม่ถึงที่สุดเขาไม่มาทรอกครับ เขาไม่มาสภาทรอกครับ เขาไม่มาทำเนียบทรอกครับ จะเห็นไหมครับเรื่องกุงนี้ครับ เขาเค็ดร้อนขนาดไหนไม่เคยมา แต่เพราะเขามีตัวแทนของเขา นะครับ ที่จะให้ตัวแทนของเขาเข้าไปดูแลเรื่องนี้ให้แทน ผมขอเรียน นะครับว่าร่างงบประมาณไม่พอนี้นะครับ ผมอยากจะต่อรองสักนิดหนึ่งละครับว่า เอาจังหวัดจันทบุรีของผมนี้วิทยาเขตก็มีตั้ง 5 แห่ง นะครับ ชลบุรีก็เป็นเซ็นทรัล แคมปัส (Central Campus) หรือเป็นเมน แคมปัส (Main Campus) ไป นะครับ จังหวัดจันทบุรีของผมนี้ก็ไปขึ้นอยู่เป็นมหาวิทยาลัยบูรพาเหมือนกัน พยาบาลก็อยู่ที่นั่นก็เรียนได้นี้ครับ มันคนละจังหวัดกันไม่ใช่จังหวัดเดียวกัน ที่อเมริกา นะครับรัฐหนึ่งนี่เขามีมหาวิทยาลัยชื่อเหมือนกันตั้งไมริก็แห่ง เขา

มีเมน แคมป์ส เติ๋ยวไปแคมป์สโน้นแคมป์สนี้ เขาใช้ชื่อมหาวิทยาลัยเหมือนกัน เขาก็ทำได้ เพราะงบประมาณเขาก็จำกัดเหมือนกัน ทีนี้เรามันคิดชดออยู่งบประมาณจำกัดอย่างนี้ นะครับ ก็อยากจะอาศัยพึ่งบุญบารมีไปด้วย ทั้ง 5 แห่งนี้ละครับเอาไว้เป็นมหาวิทยาลัยบูรพาด้วยจะ ได้หรือเปล่าครับ ผมขอฝากท่านประธานไว้ นะครับ แล้วก็เรียน นะครับว่า นโยบายของ รัฐบาลที่เมื่อกี้ผมเรียนไปคอนแรก นะครับว่าจะพยายามกระจายรายได้ ออกสู่ชนบท และ นโยบายของรัฐบาลอีกอันหนึ่ง นะครับที่เป็นชื่อเสียงลือมากในตอนนี้ก็คือ จะทำสนามรบให้ เป็นสนามการค้า รัฐบาลก็ทำสวนกันอีกแล้วถ้ารัฐบาลทำสนามรบให้เป็นสนามการค้าได้เมื่อไร นี้ จังหวัดจันทบุรีของผมนี้เป็นจังหวัดหน้าด่าน นะครับท่านประธาน มันเป็นหน้าด่านแรก แน่นนอนเลยครับในการค้าขายกับเขมร พวกธุรกิจต่าง ๆ มันต้องลงที่จันทบุรีแน่นนอนละครับ เพราะฉะนั้นจังหวัดจันทบุรีของผมนี้ นะครับ เหตุผลต่าง ๆ ที่ผมได้เรียนท่านประธานไปนี้ นะครับมันจะได้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล ไม่ใช่ว่านโยบายของรัฐบาลไปอย่างหนึ่ง แต่การกระทำของรัฐบาลไปอีกอย่างหนึ่ง ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกันครับว่ารัฐบาลนี้พูดออกมา แล้วทำไปสวนทางหมดทุกอย่าง กระผมก็ขอฝากท่านประธานไว้สัก 2 - 3 ประการ นะครับ ผ่านไปทางรัฐมนตรีทบวงด้วย นะครับ ผมขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณชัยวัฒน์ ครับ

นายชัยวัฒน์ ทรัพย์รวงทอง (ชัยนาท) : กราบขอบคุณท่านประธานเป็น อย่างสูงครับ ผม ชัยวัฒน์ ทรัพย์รวงทอง ส.ส. ชัยนาท พรรคเอกภาพ ครับท่าน ประธานครับ เมื่อเข้านี้ก็คือจะขึ้นมาพูด นะครับ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี นะครับ ความจริง ผมเองนั้นจะพูดด้าน นะครับความจริงก็เป็นส่วนหนึ่งของพรรคผมที่ยืนเข้ามา ที่เสนอเข้ามา ในที่ประชุมแห่งนี้ นะครับ ผมเองนั้นกราบเรียนตรง ๆ ละครับท่านประธานครับ การที่จะ ส่งเสริมให้มนุษย์หรือคนในประเทศเรามีความรู้มีการศึกษานี้ครับ ผมเองนั้นถือว่าเป็นสิ่ง สำคัญเป็นอย่างยิ่ง แล้วการที่ทำให้เด็กหรือเยาวชนรุ่นหลัง ๆ นี้เดินตามรอยเรา หรือตาม ความคิดความนึก หรืออุดมคติของเรานี้ นั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เป็นสิ่งที่เราควรจะทำ

การที่เป็นครูบาอาจารย์ก็เพื่อที่จะให้เรามีลูกศิษย์ลูกหาหรือมีบุคคลที่จะเดินตามรอยเรา หรือใช้ความนึกความคิดหรืออุดมการณ์เอ็งเรา หรือเสมือนเราไปในทิศทางเดียวกัน ครับท่าน ประธานครับ เมื่อเข้านี้ครับมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีผมเองไม่ได้ขึ้นมาพูด ก็ต้องขอกราบ ประธานอภัยว่า ขอย้อนสักนิดเถอะครับท่านประธานครับคงไม่ดึงนะครับ ผมเองนั้นไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งเลยครับ เหมือนกับคุณประวัฒน์ อุตตะโมต นะครับว่ามันไม่เหมาะสมด้วยภูมิประเทศ การที่เราจะสร้างเมืองหรือจะสร้างอะไรก็ตามแต่ มันจำเป็นจะต้องประกอบไปด้วยหลายสิ่งหลายอย่าง ภูมิประเทศนั้นเป็นส่วนสำคัญเป็นอย่างยิ่ง มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีนั้นไม่เหมาะสมด้วยกันประการทั้งปวง ถ้าท่านประธานดูจากแผนที่อันนี้เพราะว่า สูงสุดหรือเหนือสุดไปตลอดแล้วนี่เราไปติดกับประเทศทางด้านลาว ถ้าเกิดมันเกิดศึกสงครามครับท่านประธานครับ มันไม่หวั่นไหวกันไปหมดหรือครับในส่วนนั้นส่วนหนึ่ง ในส่วนอีกต่อไปนะครับ อุบลราชธานีมันเป็นประวัติศาสตร์ใหม่ การที่เราจะทำอะไรนั้นมันต้องมีประวัติศาสตร์มีอะไรต่ออะไรขึ้นมาแล้วเราถึงสร้างขึ้นมาใช้ใหม่ครับท่านประธานครับ ผมขอย้อนนิด นะครับท่านประธานก่อนที่จะมาถึงชลบุรีนะครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ขอย้ายอนมากเลยเพราะมันรับหลักการไปแล้วนะครับ

นายชัยวัฒน์ ทรัพย์รวงทอง (ชัยนาท) : ในขณะเดียวกันนะครับ วัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่ง เป็นส่วนเสริมสร้างอย่างยิ่งเลย การที่จะสร้างสถานศึกษาหรือมหาวิทยาลัยหรืออะไรก็ตามแต่ วัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่ง เพราะมหาวิทยาลัยนั้นเป็นส่วนที่จะเสริมสร้างในส่วนที่เป็นวัฒนธรรมได้เป็นอย่างดีให้กับประเทศชาติของเรา เราไม่เคยคำนึงถึงในหลักเหล่านี้เลยเราคิดจะสร้างอะไร เราก็เอานักวิชาการระดับโทหรือแบบโท มาสร้างก็ไม่ทราบเลยโดยไม่มีส่วนสำคัญในนี้ ผมเชื่ออยู่อย่างหนึ่งว่าคนที่เกี่ยวกับการศึกษานี้ครับ ไม่มีสิทธิที่จะพิจารณาในด้านการศึกษามาก เหมือนกับผมพูดเมื่อเข้ากับท่านประธาน นะครับว่า ผมเองนี้ครับเกี่ยวข้องกับการศึกษา แต่ไม่มีโอกาสได้พูด ท่านประธานเลยกรุณา

ผมในตอนนี้ใช้ไหมครับ ท่านประธานครับ ย้อนมาชลบุรีครับ มหาวิทยาลัยบูรพา
 ท่านประธานครับผมเองนั้นเห็นอย่างยิ่งเลยว่ามันไม่เหมาะสมด้วยประการทั้งปวง ที่จะตั้ง
 มหาวิทยาลัยที่จังหวัดชลบุรี แต่ถ้าพูดว่ามันเป็นส่วนหนึ่ง ผมเองนั้นเห็นด้วย เพราะอย่าง
 เพื่อนสมาชิกกรวามเรียนไว้ระครับว่า มันเป็นส่วนที่มันติดกับจังหวัดที่มีมหาวิทยาลัยมากมาย
 อยู่แล้ว คือกรุงเทพมหานครระครับ ในส่วนนั้นส่วนหนึ่ง ในอีกส่วนหนึ่งครับ ท่านประธาน
 ผมเองนั้นไม่อยากจะให้มีปัญหา เหมือนกับเชียงใหม่กำลังมีปัญหาในขณะนี้ จังหวัด
 เชียงใหม่เมื่อ 25 ปีก่อนที่ผมไปอยู่ระครับ ท่านประธานครับ มันไม่เจริญมากมายก่ายกอง
 อย่างนี้ ตั้งแต่เราสร้างมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เกิดขึ้นมาแล้ว มันเจริญมากมายก่ายกอง เดียว
 นี้ใครก็มุ่งไปอยู่จังหวัดเชียงใหม่ มีบ้านอยู่ที่ไหนก็จะมุ่งไปซื้อบ้านซื้อช่องอยู่ที่จังหวัด
 เชียงใหม่เสียเป็นส่วนใหญ่ จนกระทั่งเมืองเชียงใหม่เดี๋ยวนี้ขยายไม่ไหวแล้ว ในขณะที่เรา
 จะต้องสร้างเมืองจังหวัดเชียงใหม่ สร้างศาลากลางจังหวัดเชียงใหม่ที่อยู่ติดกับอำเภอแม่ริม
 สุดเขตอำเภอเมืองเลยครับ ท่านประธานครับ ในขณะนั้นไม่พอครับ ท่านประธานครับเรา
 จะทำอย่างไรครับ ท่านประธานครับ กำลังจะย้ายระครับ จะย้ายศาลากลางหรือเมือง
 เชียงใหม่ระครับ ไปอยู่อำเภออื่น ท่านประธานที่เคารพครับ แล้วตัวอย่างนี้เรามาสั่ง
 เมืองจังหวัดชลบุรีให้เป็นมหาวิทยาลัยแล้ว ท่านดูซิครับ จังหวัดก็เล็กครับ เล็กกว่าจังหวัด
 ชัยนาทแน่นอน เล็กกว่าจังหวัดท่านประธานแน่นอนครับ ในขณะเดียวกันไม่พอครับมันติด
 ทะเลครับ ท่านประธานครับ มันจะขยายไปได้อย่างไรครับ เมืองครับ มันไม่เหมาะสมไป
 ด้วยประการทั้งปวงระครับ ท่านประธานครับ ผมเองนั้นเห็นด้วยอย่างยิ่งในการที่จะสร้าง
 ให้สถานศึกษาให้มันมีทั่วประเทศ และให้มีอุดมศึกษามหาวิทยาลัยต่าง ๆ ให้มันมีมากมาย
 ก่ายกอง มันเป็นไปได้ครับ เราจะสร้างอะไรก็ตามแต่ ไม่ใช่เราจะคิดว่าตรงนี้เป็น
 จังหวัดแล้ว เป็นศาลากลางแล้ว ที่เป็นอำเภอเมืองเป็นศาลากลางหรือเรียกว่าจังหวัดรอบ ๆ
 บริเวณก็ต้องมีอำเภอไม่ใช่เราจะคิดจะสร้างอำเภอให้เป็นจังหวัดอีก อย่างนั้นทุกสิ่งทุกอย่าง
 ก็เป็นเอกเทศของตัวเอง ผมเองนั้นยังงงเลยครับ ท่านประธานครับทั้งนี้มาก ๆ ก็คือว่า

พอคนหนึ่งมาอยู่อีกคนก็มีนโยบายอีกอย่าง ก็ทำไปอีกอย่าง ทำไปจนกระทั่งผมทุกวันนี้ผมเลยบอกว่ามันส่วนใหญ่แล้วไม่ได้ทำจากคนที่ใช้ คนใช้ไม่ได้ทำหรือครับ ท่านประธานครับ อย่างเช่นอะไรครับท่านประธาน ในอดีตเราก็รวมมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เขาอยู่กันเอกเทศดี ๆ ครับไปรวมเขาเป็นหนึ่งในเดียวตอนนี้เป็นหนึ่งในไม่พอครับ ท่านประธานครับ ก็มาขอแยกบอกมันไม่ดี มันไม่คล่องตัวในการบริหาร เราจะเอาอย่างไรเนทิศทาง การตั้งชื่อมหาวิทยาลัยก็เช่นกันครับท่านประธานครับ เมื่อเข้านี้ตั้งมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ครับเหมาะสมถูกต้องเอาจังหวัดมาตั้ง ตอนนี้ตั้งมหาวิทยาลัยชลบุรีทำไมไม่ตั้งมหาวิทยาลัยจังหวัดชลบุรี ทำไมไม่ไปตั้งมหาวิทยาลัยจังหวัดบูรพา ผลเหล่านี้ะครับ ผมไม่ทราบว่าเราจะเอาอย่างไร เดี่ยวมีเนศวรอีกครับท่านประธานครับ มันไปกันใหญ่ นะครับ เราจะเอาทิศทางอย่างไรการตั้งชื่อนะครับ ท่านประธานครับ มันบอกถึงยุคบอกถึงสมัยด้วย การตั้งชื่อเราก็มีการบอกยุคบอกสมัยว่าชื่ออย่างนี้ ในสมัยนี้ยุคนี้เขาเอากันอย่างนี้ เป็นทิศทางเดียวกัน ในขณะที่มันไม่เป็นยุคเป็นสมัยแล้วครับท่านประธาน มันเลอะไปหมดครับ เบอะไปหมดครับ ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น เราทำไมไม่เอาทิศทางเดียวกันให้มันถูกต้อง ถ้าตอนนี้เราเสนอมา 4 ฉบับนะครับ ก็ทำให้มันเป็นทิศทางเดียวกัน ภาคเหนือตั้งชื่อบุคคลครับ พระเนศวรมหาราช ไอ.เค. ถูกต้องดี ผมเห็นด้วยแต่ขณะเดียวกันจังหวัดอุบลนี้ครับ มหาวิทยาลัยอุบล ชลบุรี มหาวิทยาลัยบูรพา เอาอะไรมาเป็นที่ตั้ง เอาอะไรกันในการพิจารณาเป็นชื่อ ผมอยากจะทราบเรียนท่านประธานนะครับถามท่านรัฐมนตรี เอาอะไรเป็นหลัก เอาอะไรเป็นการพิจารณา หรือเอาใจผมเป็นการพิจารณา ถ้าบ้านเมืองบริหารโดยการเอาใจเป็นสิ่งที่ตั้งสิ่งที่พิจารณานะครับ ท่านประธานครับวันนี้ผมไม่ลุกขึ้นมาพูด เพราะอันนี้ผมพูดนี้ค้านกับสมาชิกของผมในพรรคที่ว่าขอเสนอการจัดตั้งมหาวิทยาลัยขึ้นมา เพราะการจัดตั้งมหาวิทยาลัยหรืออะไรก็ตามแต่ การทำอะไรในบ้านในเมืองก็ตามแต่ไม่ใช่ตามเอาใจตัวเองเป็นที่ตั้ง หรือทำการหาเสียง ถ้าทุกคนทำการหาเสียงผมประณามเลยครับ ผมประณามอย่างยิ่งเลยครับว่าใช้นโยบายหรือใช้ความคิดที่ทุเรศที่สุดที่นักการศึกษาหรือคนที่มีความรู้ความเข้าใจ แล้วเขา

ไม่ทำกันนี้การบริหารบ้านเมือง การที่จะทำให้บ้านเมืองอยู่รอดปลอดภัย ทำหลักไว้เป็นเสาหลัก เพื่อให้ลูกหลานเราในวันข้างหน้า ไม่ใช่ทำเพื่อให้ผมเป็นใหญ่ในวันนี้ ถ้าทำเพื่อให้ผมเป็นใหญ่วันนี้ไม่ต้องทำอย่างนี้ ผมเองนั้นไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งท่านประธานครับ ในการที่จะทำอย่างนี้ให้เกิดขึ้นในบ้านในเมืองของเรา ท่านประธานที่เคารพ ท่านดูซิครับว่ามันเหมาะสมเพียงใดในการที่เราจะจัดตั้งมหาวิทยาลัยอย่างนี้ ขึ้นกับในบ้านในเมืองของเรา ผมเองนะครับ ท่านประธานครับ ถ้าจะจัดตั้งมหาวิทยาลัยจังหวัดชลบุรีนะครับเป็นเอกเทศ ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานนะครับ ศรีนครินทร์วิโรฒทำไมไม่แยกเขาออกมาเป็นเอกเทศทั้งหมด ไปรวมอำนาจไว้ทำอะไร ในเมื่อทราบว่าการทำงานนั้นมากุมอำนาจอยู่มันไม่คล่องตัว แล้วเราทำไมไม่ปล่อยให้เขาเป็นเอกเทศ ทำไมมากุมอำนาจอยู่คนเดียว ทำไมทำอยู่คนเดียวนะครับท่านประธานครับ ผมเองก็ใคร่ขอฝากไว้ด้วยในขณะเดียวกันครับท่านประธานครับ มันไม่เหมาะสมด้วยประการทั้งปวงละครับท่านประธานในส่วนที่เป็นมหาวิทยาลัยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พอมันตั้งแล้วนี่อุบลราชธานีครับท่านประธานครับ ขออ้อนนะครับ ทำไมเราถึงไม่ตั้งแล้วทำไมถึงไม่พิจารณาละครับท่านประธานครับว่า

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณชัยวัฒน์ครับ ผมก็ไม่อยากจะ

ท้วงท่านหรอกนะครับ แต่มันรับหลักการไปแล้ว เออนุรพาดึกว่าครับ

นายชัยวัฒน์ ทรัพย์รวงทอง (ชัยนาท) : ครับเดี๋ยวมาถึงบูรพาดูด้วยครับ

ท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ เพราะว่าอายันมันรับหลักการไปแล้ว ตั้งกรรมาธิการเสร็จแล้ว ผมเองนี้พยายามไม่อยากจะท้วงนะครับ แต่รู้สึกคุณชัยวัฒน์มันเรื่องที่ผ่านมาแล้วครับ เออนุรพาดึกว่าครับ

นายชัยวัฒน์ ทรัพย์รวงทอง (ชัยนาท) : ครับ เออนุรพาดึกว่านี่ก็ได้ครับ ชลบุรี มหาวิทยาลัยจังหวัดชลบุรี มหาวิทยาลัยบูรพานะครับท่านประธานครับ ในพื้นที่จังหวัดชลบุรีนี้ การที่เราจะตั้งสถานศึกษา หรือเราจะตั้งอะไรขึ้นมาเราต้องดูแลเสียก่อนว่า

เราจะส่งเสริมคนในภาคพื้นนั้นให้เขาทำอะไร ทำมาหากินอะไร จังหวัดชลบุรี เขา
 ทำมาหากินอะไร แล้วเราส่งเสริมในสิ่งนั้นหรือเปล่า ในขณะที่จังหวัดอุบลราชธานีเขามี
 ปัญหาในภาคอีสาน เรื่องดินเรื่องน้ำเรื่องการเกษตร เราทำไมไม่ทำอย่างนั้นวิเศษทั้งนั้นเลย
 ในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ทุกคณะครับ ในคณะวิศวกรรมศาสตร์นั้นเป็นวิเศษเสียส่วนใหญ่
 สาขามากมายก่ายกอง ในขณะที่มีการเกษตรไปนิดเดียวแทนที่จะมีเรื่องโรคพืชเป็นเรื่องดิน
 เรื่องอะไรไม่มี ท่านประธาน ในขณะที่เป็นมหาวิทยาลัยบูรพาจะครับท่านประธานครับ ท่าน
 ประธานดูไปซิครับนี่มีอะไรบ้าง คณะนะครับ มีพวกพยาบาลมีพวกศึกษา มีอะไรต่ออะไร มัน
 ทำไม่เป็นอย่างนั้นละครับท่านประธานครับ ทำไม่ไม่จัดให้มันเหมาะสมละครับ ผมอยากจะ
 กราบเรียนนะครับว่าการที่เราจะทำอะไรนี่มีการวิจัยหรือเปล่า มีการวิจัยหรือเปล่า เสาะหา
 ข้อมูลไหมว่าอะไรคือเหมาะสมกับประเทศ ภูมิศาสตร์อะไรต่ออะไรเคยทำไหม คิดว่าผมจะทำ
 อย่างนี้ หาเสียงก็ทำ มันไม่ใช่ครับ ท่านประธานครับผมพูดในที่นี้ครับผมค้านหลาย ๆ
 สิ่งหลาย ๆ อย่าง ความรู้สึกของหลาย ๆ คน ผมยอมรับครับท่านประธาน แต่อยากจะพูด
 ไว้ในที่นี้เพื่อให้เราคิดพิจารณากันว่าเราจะทำอะไรเพื่อลูกเพื่อหลานเราใช่หรือเปล่าในวันนี้ทำ
 อะไรขอให้มีหลักเป็นที่ตั้ง ยึดเหนี่ยวกันเป็นที่ตั้ง ไม่ใช่คิดจะทำอะไรก็ตามใจ ถ้าคิดทำอะไร
 ตามใจก็ดูกันแล้วกันว่าประเทศไทยจะเป็นอย่างไรในอนาคต ขอกราบขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณนิกรครับ

นายนิกร จ้านง (สงขลา) : กราบเรียนท่านประธานครับ กระผม นิกร
 จ้านง ชาตินิกร จากสงขลา กระผมเห็นด้วยนะครับท่านประธานที่ว่าเราได้จัดสร้าง
 มหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้นในประเทศนี้นะครับ เพราะที่จริงแล้วนี่ระบบการศึกษาเป็นสิ่งสำคัญมาก
 สำหรับประเทศที่กำลังพัฒนาเหมือนเรานะครับ เพียงแต่ว่าผมก็จะมีข้อสังเกตบางประการ
 เพราะกระผมมีความเชื่อว่าจริงอยู่ประเทศของเราในปัจจุบันนี้ครับ เราก้าวพ้นจากความ
 ยากจนขึ้นมาแล้ว แต่ว่าเรายังไม่ใช่ร่ำรวยนัก เพราะฉะนั้นผมอยากให้ทบทุนนะครับ
 อยากจะตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับนโยบายของรัฐบาล เกี่ยวกับทิศทางของสถาบันอุดมศึกษา

ข้อสังเกตประการแรกนะครับ ถ้าเราจะมองเป็นว่ามหาวิทยาลัยเองหรือว่าสถาบันอุดมศึกษาเป็นโรงงานขนาดใหญ่มีหลายโรง การผลิต เราผลิตบุคลากรออกไปนี้ บุคลากรที่ผลิตออกไปนะครับกับความต้องการที่แท้จริงของประเทศนี้ปัจจุบันนี้เป็นอย่างไร นั่นเป็นประเด็นแรกในอดีตนะครับท่านประธาน สังคมของเรา การพัฒนาประเทศของเรานี้เปลี่ยนไปช้านะครับ ใช้เวลามาก 10 ปีนะครับ ความต้องการในสังคม ความต้องการในการพัฒนาประเทศในด้านบุคลากรนี้คงที่นะครับ เพราะฉะนั้นเราจะเห็นได้ว่าการที่บัณฑิตออกมานะครับและก็ทำงานนี้จะ ข้ามไปข้ามมาทำงานในสายที่ไม่ได้เป็นสายที่ตัวเองศึกษามานี้ก็มีอยู่ แต่ก็ไม่เป็นปัญหามากนักนะครับ แต่ปัจจุบันนี้นะครับผมอยากจะทราบเรียนกับท่านประธานว่าการเปลี่ยนแปลงปัจจุบันนี้เกิดขึ้นเร็วมาก ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนไวเหลือเกินนะครับต่อปีต่อเดือนนี้ เรามีการเปลี่ยนแปลงซึ่งเกิดจากนอกประเทศก็มีผล ในประเทศก็มีผล อย่างถ้าเราสังเกตได้ว่าปัจจุบันนี้ประเทศของเรากำลังก้าวไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรม เราต้องการอะไรเพิ่มละครับ เราต้องการบุคลากรที่จะไปทำงานด้านอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น แต่เรามีไม่พอนะครับ ปัจจุบันนี้ ในขณะที่เดียวกันนี้นะครับนอกจากเราไม่พอในส่วนที่เราต้องการเรากลับเหลือในบางสาขาวิชา บัณฑิตบางสาขาที่เหลือมากมายเหลือเกิน อันนี้ถือว่าเป็นการผลิตไม่ตรงกับความต้องการส่วนหนึ่งซึ่งเราต้องพิจารณาด้วยนะครับ

อีกประการหนึ่งสำหรับประเทศที่กำลังพัฒนาไปทางด้านอุตสาหกรรมนี้มันจะมีผลแทรกซ้อนขึ้นมาะครับ ผลอันเกิดจากปัญหาอันเกิดจากการพัฒนานั้นเอง ปัจจุบันนี้นอกจากเราจะต้องการบุคลากรในการพัฒนาอุตสาหกรรมแล้วนี้ เรายังต้องการบุคลากรในอีกด้านหนึ่งที่จะรับปัญหาจากอุตสาหกรรม ปัจจุบันนี้ผมคิดว่าสาขาที่เราต้องการเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมเรามีกันน้อย ปัญหาสิ่งแวดล้อมกำลังตามมาติด ๆ เกิดจากการพัฒนาอุตสาหกรรมนั้นแหละ ปัญหาเรื่องสังคมไทยนี้ การศึกษาทางด้านสังคมของเราก็มีน้อย ผมยังมองว่าปัญหาสังคมของเรานับวันจะยิ่งมากขึ้น ๆ เราก็ต้องการคนกลุ่มนี้เหมือนกันที่เราจะต้องผลิตเพิ่ม ที่นี้การแก้ปัญหาปัจจุบันนี้เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นสูงนะครับ ผมก็

ทราบว่าสถาบันต่าง ๆ นี้พยายามแก้ปัญหากันเองอยู่แล้ว อย่างยกตัวอย่างว่าวิทยาลัยครูนี้หลาย ๆ แห่งน่าจะทราบว่าตอนนี้ถ้าผลิตครูออกไป ทางด้านการศึกษาออกไปนี้เด็กมีน้อยที่จะเรียนการคุมกำเนิดค่อนข้างได้ผลนะครับ ทำให้เด็กมีน้อย ความต้องการของตลาดก็น้อยก็คิดกันว่าเราจะลดการผลิตบุคลากรทางด้านการศึกษาลง แต่ก็ไม่ทราบว่า จะลดลงเท่าไร จะเหลือ 40 เปอร์เซ็นต์ไหม จะเพิ่มทางด้านสายอาชีพเพิ่มขึ้นเท่าไรนะครับ ก็พยายามแก้กันแต่ผมก็ยังมองว่าไร้ทิศทาง เพราะฉะนั้นเป็นไปได้ไหมครับที่เราจะ ผมมองว่าการแก้ปัญหาดังกล่าวนี้นะครับเราน่าจะมีการประเมินผลได้แล้ว ควรจะมีการประเมินผลอย่างใกล้ชิดเสียด้วยซ้ำ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงมันเกิดขึ้นรวดเร็วอย่างที่ผมได้ทราบเรียนท่านประธานไปแล้วนะครับ ผมอยากจะทำให้สถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ด้วยตัวเองนี้ครับ ได้มีการประเมินผลว่าบัณฑิตที่เราผลิตออกไปนี้ ผลผลิตของโรงงานผลิตบุคลากรแห่งนี้ แต่ละสถาบันผลิตออกไปในสังคมนี้ได้งานกันมากน้อยแค่ไหน ตรงตามที่สายวิชาที่เรียนไปไหนนะครับส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งนี่นะครับอยากให้ทางฝ่ายรัฐบาลเองนี่นะครับได้มีการประเมินเรื่องนี้ด้วย มีการวิจัยนะครับ เพราะว่าเราจำเป็นจะต้องติดตามอย่างใกล้ชิดแล้วในกรณีที่สังคมเราเปลี่ยนแปลงเร็วขณะนี้ ไม่อย่างนั้นนะครับเราจะผลิต ผลผลิตของเราที่ออกมาเนี่ยมันอาจจะพลาดเป้าไปได้ แล้วเราก็เป็นการสูญเสียโดยใช่เหตุนะครับ

อีกประเด็นหนึ่งเรามักจะคิดกันว่ามหาวิทยาลัยเองนี่นะครับ สถาบันอุดมศึกษาเปรียบเสมือนโรงงานผลิตบุคลากรอย่างเดียว ที่จริงแล้วไม่ใช่ะครับ ที่จริงแล้วสถาบันอุดมศึกษานี้เป็นศูนย์รวมทางด้านวิชาการด้วย แต่ปัจจุบันนะครับจากเราสังเกตนี้ งานทางด้านวิชาการ งานทางด้านวิจัย หลาย ๆ อันนี้ที่ออกมาจากสถาบันอุดมศึกษานี้มันจะมีมาทางด้านวงการแพทย์ ทางด้านอื่นเราก็ต้องการนะครับ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราสามารถจะมีการผลักดันนะครับโดยทางรัฐบาลเอง หรือทางสถาบันเองนี่ผลักดันให้สถาบันดังกล่าวสถาบันอุดมศึกษานี้สามารถจะใช้นะครับความได้เปรียบ ทักษะการที่มีอยู่ไม่ว่าทางด้านบุคคลหรือทางด้านเครื่องมือ หรือทางด้านใด ๆ มาจับงานด้านนี้เพิ่มขึ้น จับงานทางด้านวิชาการ ทาง

ด้านวิจัย ผมก็คิดว่างบประมาณที่เราได้ใช้ไปที่ค่อนข้างจะมากมายนี้สามารถจะตอบสนองกลับมาได้ เป็นการให้ทรัพยากรที่เรามีอยู่ค่อนข้างจำกัดอย่างคุ้มค่า ผมก็อยากจะกราบเรียนต่อสภาแห่งนี้ว่า สิ่งนั้นะครับต่อไปนี่น่าจะมีการพิจารณาอย่างรอบคอบมากขึ้นในการจัดสร้างมหาวิทยาลัยแต่ละแห่งต้องพิจารณาถึงความจำเป็น ถึงความเป็นไปได้และอื่น ๆ อีก ไม่ใช่จะพิจารณาเฉพาะว่าจำนวนประชากรหรือว่าเป็นรายจังหวัดไป ขอบพระคุณมากครับท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ผมก็เห็นว่าอภิปรายกันมาพอสมควรแล้ว นะครับ ก็จะขอมติที่ประชุมว่าควรเปิดอภิปรายได้หรือยังนะครับ

(ประธานสภาผู้แทนราษฎรมีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นว่าควรเปิดอภิปรายได้แล้ว โปรดยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นว่าควรเปิดอภิปรายต่อ

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีนะครับ ผมก็จะขอมติครับ เดี่ยวจะขอมติต่อเนะครับ เชิญครับ

นายวโรทัย ภิญโญสาสน์ (จันทบุรี) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมขอความกรุณาที่กระผมเรียนถามท่านรัฐมนตรีไวันะครับว่าจะให้ความกรุณาแก่ส่วนบุญส่วนกุศลให้จังหวัดจันทบุรีนั้นมีส่วนร่วมไปด้วยในเรื่องวิทยาเขตท่านยังไม่ได้ตอบเลยครับผม ผมไม่ติดใจเรื่องอื่นครับ เดี่ยวผมต้องยกมือให้แน่

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ แหม มันเปิดอภิปรายเสียแล้วท่านก็ไม่ยกมือเสียที

นายวโรทัย ภิญโญสาสน์ (จันทบุรี) : ท่านประธานครับผมเชื่อว่าปิดแล้วนี่ ท่านรัฐมนตรียกมือแล้วครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : หรือครับ ขอโทษด้วยไม่เห็น เชิญรัฐมนตรี
ครับ

นายทวีช กลิ่นประทุม (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) : ท่านประธาน
ที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติหลายท่านได้ให้ความเห็นและ
ความรู้เพิ่มเติมในการที่จะดำเนินการหรือปรับปรุงแก้ไข ก็มีหลายท่านด้วยกันโดยเฉพาะ
อย่างยิ่งท่านผู้แทนราษฎรวโรทัย จันทบุรี แล้วก็ผู้แทนราษฎรเสริมศักดิ์ซึ่งอยู่ใกล้เคียงกับ
จังหวัดชลบุรี ซึ่งท่านถามความประสงค์ที่ว่าเรื่องการจัดตั้งมหาวิทยาลัยนั้น มหาวิทยาลัย
บูรพา กระทบใครจะขอเรียนชี้แจงว่าในการจัดตั้งมหาวิทยาลัยบูรพาแล้วเราก็สามารถที่จะ
มีความพร้อมที่จะมีสาขาหรือวิทยาลัย หรือวิทยาเขต หรือคณะที่จังหวัดใกล้เคียงในจันทบุรี
หรือจังหวัดระยอง ซึ่งก็สามารถจะทำได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา กระผมคิดว่าปัญหาที่
เกิดขึ้นเหล่านี้ซึ่งท่านทั้งหลายได้มีความห่วงใยในการศึกษาในส่วนภูมิภาค กระผมยินดีที่จะ
สนองความต้องการในการที่จะพิจารณาที่จะให้ขยายอุดมศึกษาไปถ้ามีโอกาส จะให้ได้ทั่วทุก
แห่งนะครับ สำหรับในประเด็นต่าง ๆ ก็ตามในการที่จะฝากความคิดว่าในการที่ตั้ง
มหาวิทยาลัยใหม่ขึ้นนั้นบางท่านก็เป็นห่วงเรื่องบุคลากรว่า มีโครงการในการผลิต ซึ่งเรามี
วางแผนและวางหลักการในการจะผลิตบุคลากรพัฒนาอาจารย์ โดยมีการให้ทุนทั้งในการ
แลกเปลี่ยนคณาจารย์ต่าง ๆ ทุนเหล่านี้รัฐบาลได้ดำเนินการ ซึ่งผมได้เข้ามารับผิดชอบใน
หน้าที่นี้ก็ห่วงอยู่เรื่องปัญหาบุคลากรที่จะต้องผลิตหรือพัฒนาอาจารย์ให้เพียงพอ และมี
คุณภาพและประสิทธิภาพ ฉะนั้นได้ดำเนินการแก้ไขปัญหาสิ่งเหล่านี้เรียบร้อยแล้ว แล้วก็ได้รับ
มติคณะรัฐมนตรีให้ดำเนินการได้ ซึ่งเป็นการเตรียมการไว้ล่วงหน้าในปี พ.ศ. 2533 นี้
โดยให้จัดทุนเพื่อที่จะเพิ่มอาจารย์ในปริญญาโทและปริญญาเอกปีละ 150 ทุน แล้วก็ยังรับทุน
จากต่างประเทศ ซึ่งจะมีการแลกเปลี่ยนก็ประมาณอยู่ในราวปีละ 100 กว่าทุน สิ่งเหล่านี้
เราได้เตรียมการและวางแผนกันอย่างรอบคอบ สำหรับปัญหาต่าง ๆ ก็ตาม ในการที่ว่า
จะเป็นความเหมาะสมในการที่จะจัดตั้งมหาวิทยาลัยใหม่ขึ้นนี้ก็ด้วยการพิจารณาอย่างรอบคอบ

238

ซึ่งเป็นฐานพัฒนาที่ได้ดำเนินการก่อตั้งและเริ่มในการที่จะจัดตั้งมหาวิทยาลัยใหม่ในภูมิภาคตั้งที่รัฐบาลได้นำร่างเข้ามาสู่สภาผู้แทนราษฎรนี้ใช้เวลาเป็นเวลาถึง 4 - 5 ปีด้วยกัน ฉะนั้นในการดำเนินการเพื่อจะให้รูปแบบในการจัดตั้งมหาวิทยาลัยนี้สำเร็จเป็นรูปธรรม และรูปแบบสมบูรณ์ก็ขึ้นอยู่กับสภาผู้แทนราษฎรที่จะได้ช่วยกันว่าสิ่งความสำคัญและความจำเป็น ของการศึกษาในภูมิภาคนี้จะมีควมสำคัญมากน้อยเพียงไร กระผมเองก็ได้กราบเรียนท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติเมื่อตอนเช้าว่าในการเร่งเพื่อจะให้พระราชบัญญัตินี้ผ่านไป เพื่อได้ดำเนินการจัดตั้งมหาวิทยาลัยที่สมบูรณ์แบบเป็นรูปธรรมก็ได้นำเข้ามาในสมัยนี้ ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ได้ดำเนินการกันมาปี 2526 ก็เป็นเวลาเกือบ 6 ปี ซึ่งในระยะเวลานั้น ซึ่งผมทราบว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทุกท่านก็คงจะได้ทราบเจตนารมณ์และในการดำเนินงานต่าง ๆ ก็คามก็มีหลักการมีเหตุมีผลทั้งที่มหาวิทยาลัยเหล่านี้ที่ได้ดำเนินการกันมาเป็นตามขั้นตอน และมีงบประมาณหรือมีหลักการมีขอบเขตอยู่ทุกประการ เว้นไว้แต่จะรอพระราชบัญญัติที่จะต้องผ่านความเห็นชอบของสภาอันนี้ก็คงจะเป็นการสมบูรณ์แบบ ผมคิดว่าท่านสมาชิกทุกท่านคงจะเข้าใจเจตนารมณ์และสนองความต้องการ ของประชาชนตามที่รัฐบาลเสนอครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับผมก็ขอมตินะครับ

(ประธานสภาผู้แทนราษฎรได้มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นชอบที่จะรับหลักการ

ผมขอเรียนถามก่อนว่าจะรวมกันรับหลักการ หรือจะแยกกันรับหลักการครับ ก็ขอถามว่าท่านผู้ใดเห็นสมควรจะรวมรับหลักการ โปรดยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอามือลงได้แล้วครับ ท่านผู้ใดเห็นว่าควรแยก

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีนะครับ ก็ขอเรียนถามว่าท่านผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติทั้งที่ร่วมกันพิจารณาในครั้งนี้ โปรดยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอามือลงได้แล้วครับ ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วยครับ
ไม่รับหลักการครับ

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีนะครับ ก็ขอกรรมาธิการครับ

นายทวิช กลิ่นประทุม (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) : ส่งคณะกรรมการการศึกษา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : รัฐบาลเสนอส่งคณะกรรมการการศึกษา จะมีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีนะครับ ก็ถือว่าส่งคณะกรรมการการศึกษา แปรญัตติครับ

นายทวิช กลิ่นประทุม (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) : ขอแปรญัตติตามข้อบังคับครับ 7 วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ก็ขอเรียนตามต่อไปว่าจะถือร่างของใครเป็นหลักครับ

นายทวิช กลิ่นประทุม (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) : รัฐบาลขอถือร่างของรัฐบาลเป็นหลักครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : รัฐบาลเสนอขอถือร่างรัฐบาลเป็นหลัก จะมีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีนะครับ ก็เป็นการจบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา ต่อไป

เรื่องด่วนที่ 3 ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยนเรศวร ซึ่งคณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ และก็มีร่างของคุณยิงพันธ์ มนะสิการ กับคุณจตุ โกรฤกษ์ และร่างของคุณสุชน ชามภูนท กับคณะเป็นผู้เสนอ และร่างของคุณสุวิทย์ คุณกิตติ กับคณะเป็นผู้เสนอ ผมจึงขออาศัยตามข้อบังคับ ข้อ 22 ขออนุญาตมาพิจารณารวมกันทั้ง 4 ร่างนะครับ จะมีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มี ก็ถือว่ารวมการพิจารณาทั้ง 4 ฉบับ
ขอเชิญรัฐมนตรีเสนอครับ

นายทวิช กลิ่นประทุม (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) : ท่านประธานที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม ทวิช กลิ่นประทุม รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย ได้รับฉันทานุมัติจากรัฐบาลให้เสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยนเรศวร พ.ศ.

หลักการ จัดตั้งมหาวิทยาลัยนเรศวร

เหตุผล เนื่องจากในปัจจุบันประเทศไทยกำลังขาดแคลนบุคลากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสาขาต่าง ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เพื่อกระจายการศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่ส่วนภูมิภาคและตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนในภูมิภาคเขตภาคเหนือตอนล่าง ซึ่งประกอบด้วยจังหวัดต่าง ๆ 9 จังหวัด ได้แก่ กำแพงเพชร ตาก นครสวรรค์ พิจิตร พิษณุโลก เพชรบูรณ์ สุโขทัย อุตรดิตถ์ และอุทัยธานี ที่มีสภาพสังคมเศรษฐกิจการเมืองและศิลปวัฒนธรรมแตกต่างจากภูมิภาคอื่น ๆ และเพื่อให้เกิดความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพสูงโดยจะสามารถผลิตบุคลากรระดับปริญญาสาขาต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นและของประเทศอย่างเร่งด่วน ในการนี้เห็นสมควรจัดตั้งมหาวิทยาลัยนเรศวรขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ เข้ามาสู่การพิจารณาของสภาต่อไปครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญคุณยิงพันธ์ุครับ

นายยิงพันธ์ มนะสิการ (พิษณุโลก) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ยิงพันธ์ มนะสิการ พรรคประชากรไทย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจากจังหวัดพิษณุโลกและคุณจตุติ ไกรฤกษ์ เป็นผู้เสนอพระราชบัญญัติการจัดตั้งมหาวิทยาลัยนเรศวร โดยปกติแล้วนั้นพระราชบัญญัติอันนี้นะครับ ผมได้เคยร่างมาตั้งแต่สมัยปี 2522 จนมาถึง 2532 ใช้เวลาเดินทาง 10 ปีก็คงจะบรรลุด้วยความกรุณาของท่านรัฐบาลครับ

หลักการ ให้จัดตั้งมหาวิทยาลัยนเรศวร ขึ้นที่จังหวัดพิษณุโลก

เหตุผล เนื่องจากในปัจจุบันนี้รัฐบาลได้พยายามกระจายความเจริญ จาก

เมืองหลวงไปสู่ชนบทและส่งเสริมยกฐานะความเป็นอยู่ของประชาชนในชนบทให้สูงขึ้น ดังนั้น จึงเร่งให้มีการพัฒนาความเจริญทุกด้าน รวมทั้งด้านการศึกษาด้วย รัฐบาลได้จัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาขึ้นในภาคต่าง ๆ และที่จังหวัดพิษณุโลกซึ่งรัฐได้กำหนดให้เป็นเมืองหลักของภาคเหนือตอนล่างและภาคกลางตอนบน ยังไม่มีมหาวิทยาลัยที่สมบูรณ์ตั้งอยู่มีแต่เพียงวิทยาเขตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒอยู่เท่านั้น ทั้ง ๆ ที่จังหวัดนี้มีการคมนาคมที่สะดวกทั้งทางบกและทางอากาศและมีประชาชนอยู่มากมาย มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดีมาก และจากสถิตินักเรียนที่สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของจังหวัดต่าง ๆ ทางภาคเหนือตอนล่างและภาคกลางตอนบนมีประมาณปีละหมื่นคน แต่สามารถเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาได้ไม่ถึงสิบเปอร์เซ็นต์ ทำให้มีนักเรียนตกค้างอีกเป็นจำนวนมาก ถึงแม้ว่ารัฐบาลจะได้จัดตั้งมหาวิทยาลัยเปิดคือมหาวิทยาลัยรามคำแหงและมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิการแล้วก็ตาม แต่ก็ยังไม่เพียงพอที่จะรับนักเรียน นักศึกษาที่จะเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาได้จึงสมควรจัดตั้งมหาวิทยาลัยขึ้นที่จังหวัดพิษณุโลก โดยใช้ชื่อว่า "มหาวิทยาลัยนเรศวร" เพื่อเป็นการส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาของชาติในชนบทให้สูงขึ้นเพื่อให้ได้บุคคลที่มีความรู้ความสามารถตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม โดยที่จังหวัดพิษณุโลกนี้มีวิทยาเขตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒตั้งอยู่แล้ว และมีอาจารย์ที่มีคุณภาพพร้อมที่จะสอนนักศึกษาในระดับปริญญาตรีและปริญญาโทได้ อีกทั้งมีที่ดินพร้อมที่จะจัดตั้งมหาวิทยาลัยได้อยู่แล้ว และจะสามารถช่วยลดปัญหานักเรียน นักศึกษาของภาคเหนือตอนล่างและภาคกลางตอนบนให้มีสถานที่เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาได้โดยไม่ต้องเข้ามาศึกษาต่อในกรุงเทพฯ ฯ ซึ่งเป็นการประหยัดและลดค่าใช้จ่ายได้เป็นอันมาก อีกทั้งจะช่วยลดปัญหาและความแออัดของคนกรุงเทพฯ ฯ ได้เป็นอย่างดี จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

ครับ ที่เราต้องการจัดตั้งมหาวิทยาลัยนั้นก็คงจะมีเหตุผลตามที่ผมได้อธิบายไปแล้ว และอยากจะเสริมที่ว่าผมให้ชื่อว่าเป็นมหาวิทยาลัยนเรศวรนั้นก็เพื่อเสริมสร้างบารมีกษัตริย์พระนเรศวรมหาราชให้แผ่กระจายออกไปให้คนได้รู้จักได้ทั่วทุกจังหวัด เพราะฉะนั้น

ผมจึงเอาชื่อของนเรศวรมาตั้งเป็นมหาวิทยาลัย ขอกราบเรียนท่านนี้ครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญท่านสุชน ชามพูนท ครับ

นายสุชน ชามพูนท (พิษณุโลก) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม นายสุชน ชามพูนท สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดพิษณุโลก พรรคชาติไทย กับคณะ คือท่านชาวลิต สุขสวัสดิ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดอุดรดิตต์ และท่านบุญเสริม ถาวรกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดพิจิตร พรรคชาติไทย ได้ร่วมกันเสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยนเรศวร โดยมีหลักการและเหตุผลดังต่อไปนี้

หลักการ ให้จัดตั้งมหาวิทยาลัยนเรศวร ขึ้นที่จังหวัดพิษณุโลก โดยแยกส่วนราชการมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เฉพาะส่วนที่เป็นวิทยาเขตพิษณุโลกมาเป็นมหาวิทยาลัยนเรศวร

เหตุผล เนื่องจากการส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในอันที่จะเสริมสร้างให้ทรัพยากรที่สำคัญ ๆ ได้แก่ การส่งเสริมประชาชนให้มีความรู้ความสามารถเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพ และแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ โดยจะส่งผลให้การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติบรรลุเป้าหมายได้ แต่ในระยะเวลาที่ผ่านมา ปรากฏว่ามีความไม่เสมอภาคในด้านการศึกษาระหว่างส่วนกลางและส่วนภูมิภาค กล่าวคือ มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร ทั้ง ๆ ที่รัฐบาลก็ได้เห็นความสำคัญในการกระจายบริการการศึกษาระดับอุดมศึกษาไปยังภาคต่าง ๆ ทั่วประเทศอยู่แล้ว

เนื่องจากจังหวัดพิษณุโลกเป็น "เมืองหลัก" ของเขตภาคเหนือตอนล่างเป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่กึ่งกลางระหว่างกรุงเทพมหานคร และเชียงใหม่ ในระหว่างสองเมืองนี้ยังไม่มียุทธศาสตร์ที่มีลักษณะสมบูรณ์ในตัวเองอยู่เลย และจากเหตุผลดังต่อไปนี้ จึงจำเป็นและสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องจัดตั้งมหาวิทยาลัยขึ้นที่จังหวัดพิษณุโลก คือ

1. เพื่อให้เป็นไปตามนโยบายของรัฐบาลที่ยกฐานะความเป็นอยู่ของประชาชน

ให้สูงขึ้น โดยการส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาซึ่งเป็นปัจจัยขั้นพื้นฐานในอันที่จะเสริมสร้างทรัพยากรที่สำคัญ ได้แก่ ประชาชน ให้มีความรู้ความสามารถเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพและแก้ไขปัญหาค่าง ๆ ได้

2. เพื่อให้เป็นไปตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่กำหนดให้จังหวัดพิษณุโลกเป็น "เมืองหลัก" ของภาคเหนือตอนล่างที่รัฐต้องการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาคส่วนนี้

3. เนื่องจากจังหวัดพิษณุโลกซึ่งเป็น "เมืองหลัก" เป็นศูนย์กลางของจังหวัดภาคเหนือตอนล่างอย่างแท้จริง และตั้งอยู่กึ่งกลางระหว่างกรุงเทพมหานครและเชียงใหม่มีการคมนาคมไปมาสะดวก ประชากรมาก เศรษฐกิจดี

4. ปัจจุบันจังหวัดพิษณุโลกเป็นที่ตั้งมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพิษณุโลก แต่เป็นเพียงวิทยาเขต 1 ใน 8 ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งมีศูนย์กลางอยู่ในกรุงเทพมหานคร และนอกจากนี้ยังมีสถาบันอุดมศึกษาเทียบเท่ามหาวิทยาลัยอีกหลายสถาบันดำเนินการอยู่ในจังหวัดนี้ จึงควรจะให้สถาบันที่อยู่ในระดับเดียวกันรวมเข้าด้วยกัน จัดตั้งเป็นมหาวิทยาลัยใหม่ขึ้น ทั้งนี้ รัฐไม่ต้องเริ่มต้นลงทุนใหม่

5. สถิตินักเรียนที่สำเร็จการศึกษาชั้น ม.ศ. 4 หรือ ม. 6 ของจังหวัดเขตภาคเหนือตอนล่างมีประมาณปีละ 10,000 คน แต่สามารถสอบเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้ปีละไม่ถึงร้อยละ 10 ดังนั้นการลงทุนส่งเสริมการศึกษาของรัฐจึงนับว่าสูญเปล่าเพราะเยาวชนไม่มีวิชาชีพที่จะนำไปประกอบอาชีพได้

6. ที่ดินในการก่อสร้างมหาวิทยาลัยแห่งใหม่นี้ กระทรวงมหาดไทยได้อนุญาตให้มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพิษณุโลก ใช้ที่ดินสาธารณประโยชน์ "หนองอ้อ - ปากคลองจิก" ตำบลท่าโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ตั้งแต่ปี 2522 ที่ดินแปลงนี้ห่างจากตัวเมืองประมาณ 10 กิโลเมตร และมีพื้นที่ประมาณ 1,300 ไร่ จึงไม่มีปัญหาในการที่จะหาที่ตั้งมหาวิทยาลัยแห่งใหม่ ด้วยเหตุผลดังที่ได้กล่าวมาแล้วนี้

จึงเห็นสมควรแยกมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เฉพาะวิทยาเขตพิษณุโลก มาจัดตั้งเป็นมหาวิทยาลัยขึ้น โดยใช้ชื่อว่า "มหาวิทยาลัยนเรศวร" จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณจรัสศรีรับ เชิญครับ

นายจรัส พัวช่วย (เพชรบูรณ์) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม จรัส พัวช่วย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ พรรคเอกภาพ กระผมเป็นผู้หนึ่งนะครับ ที่เสนอร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งมหาวิทยาลัยนเรศวร

เหตุผล ก็เนื่องจากปัจจุบันประเทศไทยมีความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นอันมาก แต่ปรากฏว่าในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่าง ๆ ซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ เพื่อให้ก้าวหน้าทันกับความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจนั้น เรายังขาดแคลนบุคลากรในด้านนี้ก็เป็นอันมาก นอกจากนี้ยังมีความจำเป็นที่จะผลิตบุคลากรระดับปริญญาสาขาต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นและของประเทศอย่างเร่งด่วน โดยเฉพาะเพื่อเป็นการกระจายการศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่ส่วนภูมิภาคให้ทั่วถึง และตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนในส่วนภูมิภาคอย่างแท้จริง และเพื่อให้เกิดความคล่องตัวสมควรที่จะให้มีการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาขึ้นในเขตภาคเหนือตอนล่าง ซึ่งประกอบไปด้วยจังหวัดต่าง ๆ ๑ จังหวัด ได้แก่ จังหวัดกำแพงเพชร ตาก นครสวรรค์ พิจิตร พิษณุโลก เพชรบูรณ์ สุโขทัย อุตรดิตถ์ และอุทัยธานี จึงเห็นสมควรจัดตั้งมหาวิทยาลัยนเรศวรขึ้น

กระผมอยากกราบเรียนท่านประธานเพิ่มเติมสักนิดครับว่า ความจริงการจัดตั้งมหาวิทยาลัยนั้นนโยบายของรัฐเองนะครับในแผนพัฒนาฉบับที่ 5 มีเจตนาที่จะขยายมหาวิทยาลัยไปสู่ส่วนภูมิภาค แต่มีข้อขัดแย้งและขัดข้องกันด้วยระบบราชการนี่ละครับก็ทำให้เกิดความไม่คล่องตัว ไม่สามารถที่จะจัดตั้งมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เหล่านี้ได้ตามเจตนารมณ์ของแผนพัฒนาเศรษฐกิจสังคม ฉบับที่ 5 กระผมอยากจะกราบเรียนนิดหนึ่งครับว่าความขัดแย้งที่เกิดขึ้นนั้นส่วนมากในมหาวิทยาลัยนั้นจะเกิดจากคณะต่าง ๆ ซึ่งมีส่วนสำคัญนะครับ

ในการพัฒนาเศรษฐกิจนั้นจะปรากฏว่ามหาวิทยาลัยส่วนกลางนั้นจะแย่งเปิดคณะสำคัญ ๆ ซึ่งมีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจมากกว่าที่จะขยายไปสู่ส่วนภูมิภาค อาทิเช่น คณะแพทยศาสตร์ แผนพัฒนาฉบับที่ 5 เขียนไว้ชัดเจนบอกว่าให้กระจายไปสู่ส่วนภูมิภาคจะกระจายไปพิษณุโลก อุบลหรือว่าชลบุรีก็ตาม กระผมไม่ขัดข้องหรอกครับ แต่ว่าก็มีคนพยายามจะแก้ไขแผนพัฒนานั้นนะครับ แก้ไขให้มันเปิดส่วนกลางนี้ให้ได้ ในที่สุดก็วิ่งเต้นกันจนสำเร็จ นั่นคือกระผมไม่ทราบว่าเขาจะมีผลประโยชน์อะไรกันมากมายแต่ไหน ตรงนั้นละครับ ทำให้การบริหารราชการแผ่นดินรวมทั้งการเปิดมหาวิทยาลัยนี้ซึ่งเข้ามาถึงขณะนี้ อยากทราบเรียนว่ามหาวิทยาลัยนเรศวรเองนั้นนะครับ ในฐานะที่ผมเป็นศิษย์เก่าพิษณุโลก พยายามจะครับ จริงอยู่ ผมอยู่เพชรบูรณ์นะครับ มีส่วนได้รับโอนสิ่งจากมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ถ้ามันเปิดขึ้นมาจะครับ แต่อย่างไรก็ตามจะครับ ในฐานะที่เป็นผู้แทนราษฎรเหมือนกับท่านประธานนั้นละครับ ก็คงอยากให้จังหวัดพิษณุโลกได้เกิดมหาวิทยาลัยนเรศวรจะครับ ถ้ามันเป็นไปได้นะครับ ท่านอาจจะเปิดว่าเพชรบูรณ์บางวิทยาลัยอาจจะเปิดเป็นวิทยาเขตของมหาวิทยาลัยนเรศวรก็ได้ อันนี้เป็นความฝันเท่านั้นจะครับ อาจจะเป็นจริงก็ได้ในวันนี้นะครับ อยากทราบเรียนท่านประธานเพิ่มเติมอีกนิดหนึ่งว่า ในภาคเหนือตอนล่างนั้นอาชีพหลักของคนเหล่านั้นก็คืออาชีพเกษตรกรรม เป็นเกษตรกร ถ้าจะเปิดคณะเกษตรขึ้นมาในมหาวิทยาลัยแห่งนี้นอกจากคณะวิศวกรรม คณะแพทย์ คณะเกษตรกรรมนั้นเราจะเปิดขึ้นมา เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการและอาชีพของคนเหล่านั้น เพื่อสนองตอบต่ออาชีพของเกษตรกรจะอย่างไร อยากทราบเรียนเพิ่มเติมทีเดียวว่า ถ้าจะทำได้จริง ๆ นั้นจะต้องทำในรูปแบบไม่ใช่คณะเกษตรอย่างเดียว เป็นคณะเกษตรในการแปรรูปอุตสาหกรรมในอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็ก ซึ่งรัฐบาลเองกำลังดำเนินการอยู่แล้ว โดยเฉพาะกระทรวงการคลังจะครับ ท่านได้ให้เงินสนับสนุนเพื่อกระจายรายได้เรื่องนี้ไปสู่ส่วนภูมิภาคแล้วจะสนองตอบเรื่องนี้ได้ดีทีเดียว มันมีอยู่ว่าทางรัฐบาลเองโดยเฉพาะท่านรัฐมนตรีทบวงมหาวิทยาลัยท่านจะมองเรื่องนี้ในสายตากว้างไกลแค่ไหนจะครับ ถ้าท่านมองแคบมันก็แคบ

ถ้าท่านมองกว้างนะครับมันก็คงจะไปได้ไกล จึงกราบเรียนว่าการตั้งมหาวิทยาลัยนเรศวรที่พิษณุโลกนั้นมีความจำเป็น ผมขอกราบขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณสมานครับ

นายสมาน ใจปราณี (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานที่เคารพ

กระผม สมาน ใจปราณี ประชากรไทย กรุงเทพ ฯ ที่กระผมลุกขึ้นมาไม่ได้หมายความว่า เป็นเพราะเรามี ส.ส. ประชากรไทยในพิษณุโลกถึง 3 คน ซึ่งมีส่วนผลักดันเกี่ยวกับการจัดตั้งมหาวิทยาลัยนี้ แต่เป็นเพราะกระผมได้เห็นความสำคัญของการศึกษา แล้วก็ขอสนับสนุนในการจัดตั้งมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ท่านประธานที่เคารพ ตั้งแต่เข้ามาที่เราตั้งมหาวิทยาลัยไปถึงหลายแห่งแล้วนะครับ กระผมห่วงครับ กระผมเป็นห่วงเรื่องการบริหาร ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญ เพราะเราทราบดีว่าเราบอกว่าเรามีอายุน้อยพร้อม อายนี้อพร้อม แต่ถ้าเราไม่ห่วงเรื่องการบริหารแล้วนี้ครับ ไม่มีทางหรอกครับที่จะให้เป็นไปตามบรรลู่ศฤประสงศ์ที่เราต้องการได้

กระผมห่วงประการแรกก็คือการบริหารราชการแผ่นดิน ท่านประธานที่เคารพ กระผมมองและได้พิจารณากระทรวงต่าง ๆ ซึ่งมีมากมายแล้วก็มีมาเห็นตรงกระทรวงเดียวคือทบวงมหาวิทยาลัยนี้ รัฐมนตรีไม่มีอำนาจ ซึ่งเป็นเรื่องที่กระผมไม่เข้าใจเหมือนกันครับ ไม่มีอำนาจในคณาที่จะบังคับบัญชาในระบอบที่เราเรียกว่าการบริหารราชการแผ่นดิน รัฐมนตรีต้องรับผิดชอบต่อประชาชนได้ เพราะฉะนั้นจะแก้อะไรอย่างไรก็ตาม กระผมว่าสิ่งสำคัญที่สุดนั้นต้องดูตรงอำนาจของรัฐมนตรีทบวงด้วย

การห่วงประการที่สอง เรื่องของการบริหาร ก็คือเรื่องการบริหารมหาวิทยาลัย ท่านประธานครับ กระผมดูในร่างแล้วนี้เขาก็กำหนดบอกว่าอธิการบดีนั้นมาจากการแนะนำคือทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ โดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย ตรงนี้ครับกระผมไม่สบายใจมันคงจะเป็นปัญหาเหมือนกับมหาวิทยาลัยหลาย ๆ แห่งที่เกิดขึ้นมาแล้วที่ว่าวิธีการจัดสรรจัดหา สรรหาตัวอธิการบดีนั้นเป็นไปในรูปของการหาเสียงแข่งขันกันอย่างมโหฬาร ซึ่งเป็น

338

ที่ทราบกันดี การเลือกตั้งอธิการบดีหลายแห่งมีปัญหา เพราะอะไรวิโหมครับ เพราะว่าให้คณงานภาวโรง ให้ข้าราชการประจำมหาวิทยาลัย ให้อาจารย์ ให้นักศึกษาเป็นผู้ลงคะแนน แล้วก็มีการหาเสียงกันเป็นบ้าเลือดซึ่งเป็นอันครายในเรื่องของการบริหารอย่างยิ่ง ท่านประธานครับ เรารู้ นะครับว่าการบริหารคืออะไร การบริหารก็คือทำอย่างไรละครับที่จะให้บุคลากรทุกฝ่ายในองค์กรนั้นปฏิบัติงานในหน้าที่ให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร แต่ผมดูแล้ววิธีการจัดการอย่างนี้เมื่อมีการเลือกตั้งกันแบบนี้ ย่อมจะแบ่งบุคคลในองค์กรนั้นออกเป็น 3 ฝ่าย ฝ่ายที่ 1 คือฝ่ายผู้สนับสนุนคือลงคะแนนเสียงให้ ฝ่ายที่ 2 คือพวกที่ไม่ลงให้แล้วก็ด่าด้วย แล้วฝ่ายที่ 3 คือพวกอยู่เฉย ๆ ท่านประธานครับ 3 ฝ่ายนี้ไม่ช่วยอธิการในการบริหารเลย อธิการเองก็ไม่กล้าที่จะใช้แม้แต่ผู้ที่สนับสนุนตัว เวลาจะใช้ เฮ้ย อ้าวลงคะแนนให้ลื้อนะ เพราะฉะนั้นอย่าใช้มากนัคนะ บริหารไม่ได้แล้วนะครับ เอ้า ฝ่ายตรงข้ามที่เขาไม่ได้ลงคะแนนเสียงให้แล้วด่านี่นะครับ ไม่มีทางหรอกครับ แอนตี้ตลอด ส่วนพวกอยู่เฉย ๆ นั้นเข้าขามเย็นขามท่านประธาน ตรงนี้แหละครับที่ผมเป็นห่วง เพราะฉะนั้นเป็นไปได้ไหมครับ เราจะต้องปรับปรุงตรงนี้ว่าตัวอธิการบดีนี่จะต้องเป็นคนที่ได้รับผิดชอบในการบริหารมหาวิทยาลัยต่อรัฐมนตรีหรือต่อรัฐบาล นั่นก็คือแทนที่จะบอกว่าสรรหาโดยคำแนะนำของมหาวิทยาลัยคงจะต้องเปลี่ยนใหม่แล้วละครับ โดยคำแนะนำของคณะรัฐมนตรีนี่ผมขอฝากปัญหาเรื่องการบริหารไว้เพียงเท่านี้ในแง่ของการบริหาร ส่วนในด้านงบประมาณ บุคลากร อุปกรณ์ต่าง ๆ รัฐบาลก็บอกว่าพร้อม ก็คงพร้อมนะครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ไม่มีผู้อภิปรายแล้วนะครับ ก็ถือเป็นการปิดอภิปรายไปโดยอัตโนมัติ ผมก็จะต้องขอมตินะครับ

(ประธานสภาผู้แทนราษฎรมีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ก่อนจะขอมตินี้ผมก็ต้องถามที่ประชุมก่อนนะครับว่าจะรับหลักการร่วมกันหรือจะแยกกันแต่ละฉบับนะครับ ท่านผู้ใดเห็นควรรับหลักการร่วมกันไปทั้ง 4 ฉบับ โปรดยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ เอามือลงได้แล้วครับ ท่านผู้ใดเห็นด้วย
กับที่จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยนเรศวร โปรดยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอามือลงได้แล้วครับ ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วยครับ
โปรดยกมือขึ้นครับ

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มี ถือว่าสภานี้รับรองหลักการเป็นเอกฉันท์
นะครับ คณะกรรมาธิการครับ

นายทวิช กลิ่นประทุม (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) : ท่านประธาน
ที่เคารพ รัฐบาลขอส่งคณะกรรมาธิการการศึกษา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ รัฐบาลเสนอส่งคณะกรรมาธิการ
การศึกษาจะมีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีนะครับ แปรญัตติครับ

นายทวิช กลิ่นประทุม (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) : ขอแปรญัตติ
ตามข้อบังคับครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ แปรญัตติตามข้อบังคับนะครับ ก็ขอ
เรียนถามว่าจะเอาร่างใครเป็นหลักครับ เชิญครับ

นายทวิช กลิ่นประทุม (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) : รัฐบาลขอ
ร่างของรัฐบาลเป็นหลักครับ

340

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : รัฐบาลขอเอาร่างของรัฐบาลเป็นหลัก จะมี
ผู้เห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีนะครับ ครับ วันนี้ผมก็คิดว่า
เราก็พิจารณากันมาหลายมหาวิทยาลัยแล้วนะครับ ก็ได้มหาวิทยาลัยสมเจตนาแล้ว ก็เวลา
ก็พอสมควรแล้ว ก็ขอขอบคุณเพื่อนสมาชิก ก็ขอปิดประชุม แล้วก็นัดต่อประชุม
ในวันพรุ่งนี้ครับ

เลิกประชุมเวลา 16.25 นาฬิกา

รายชื่อผู้จัดรายงานการประชุม คือ

สุจิตรา อรุโณ	สุชาดา ภมระวาทา
สมศรี ใจอ่อนน้อม	ทิพรัตน์ แก้วสุขโช
อนงค์ ไต้ะประดับ	สุภาภรณ์ มาลัยทัต
ชนิกา ศรีสมวงษ์	ประเสริฐ ปั่นสิน
อาภรณ์ พงษ์นาค	ภาวณา ภักฉัตรหัน
บุษราคัม เขาวนศิริ	เยาวเรศ นวลสกุล
รพีพร ศรีรัตนพรพงษ์	ปราณี เอกรัตนากุล
สมบัติ จันทวิโพচিত	กัลยา พิมพ์เสน
อุทุมพร แก้วสดีดย์	เปรมจิต บุญหล่อ
นัยนา เปรมประพันธ์	กฤษณา พิมพ์สุวรรณ
บุญพา เผ่าสำราญ	ชลอลักษณ์ ธรรมผล
บังอร แก่นกุล	นนทลี พจนปฎิญา
อัมพา กันทิโกวิทย์	ทิพวรรณ ลายลิขิต
สุดคะนิง ศิษยาภิคม	สันทนา ทวีพย์พูนผล
พัชรี ไซคำพา	สรัญญา จันทรเรีย
วัฒน์ อุดมภักดี	ชุติมา ศรีนอก
พรรณนุบผา วิไลวงษ์	ดวงทิพย์ ทามะลี
รัชณี ขันธิโชติ	ยุวบุษ หนองพงษ์

สภาผู้แทนราษฎร (สมัยสามัญ..... สมัยที่.....)

ครั้งที่ ๑๖...../๒๕๓๒.....

คณะกรรมการพิจารณาเปิดเผยแพร่รายงานการประชุมลับและตรวจรายงานการประชุม

ลำดับที่	รายชื่อคณะกรรมการ	ลายมือชื่อ
๑.	นายนิคม ทรัพย์ญา	
๒.	นายชัชวาลย์ ชมภูแดง	
๓.	นายพิศาล ไชยชาญ	
๔.	พลเรือเอก ศิริ ศิริวัณนี	
๕.	นายไพจิตร ศรีวรขาน	
๖.	นายรักเกียรติ สุขชบะ	
๗.	นายชาญชัย พรหมสาขา ณ สกลนคร	
๘.	นายไชยวัฒน์ พรหมประสิทธิ์	
๙.	นายประสิทธิ์ จันทาทอง	
๑๐.	นายปิยะฉัตร วัชรภรณ์	
๑๑.	นายมงคล กิมสันจันทร์	
๑๒.	นายสมศักดิ์ เทพสุทิน	
๑๓.	นายอารมย์ ศิริสุวรรณ	
๑๔.	นายอำนาจ สุวรรณศิริ	
๑๕.	นายอุทัย ศรีสงค์	
๑๖.	นายสมศักดิ์ ปรีศานันท์กุล	
๑๗.	นายศิวชัย เจริญเจริญสมบัติ	
๑๘.	นายวิฑูรย์ ชันอาสา	
๑๙.	นายมหาสิงค์ ไพรสิน	

ตรวจแล้ว วันที่ เดือน พ.ศ.

สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่/...../.....

วันที่

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร*

(คณะกรรมการยังมีได้ตรวจ และสภายังมิได้รับรอง)

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎรครั้งนี้ คณะกรรมการพิจารณาเปิดเผย รายงานการประชุมลับ และตรวจรายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎรยังมีได้ตรวจ และสภายังมิได้รับรองเนื่องจากมีประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 3 ลงวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2534 ให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2521 รุณิสภา และสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดลง

จึงขอบันทึกไว้เป็นหลักฐาน และขอรับรองความถูกต้องของรายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎรครั้งนี้ตามนัยแห่งข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2528 ข้อ 25

ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล

(นายไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล)

เลขาธิการรัฐสภา

เมษายน 2534

*ครั้งที่ 15 - 21/2532 (สมัยสามัญ)

ครั้งที่ 1 - 2/2532 (สมัยวิสามัญ)

ครั้งที่ 1 - 23/2533 (สมัยสามัญ)

ครั้งที่ 1 - 2/2533 (สมัยวิสามัญ)

ครั้งที่ 1/2534 (สมัยวิสามัญ)